

Digitaliseret af | Digitised by

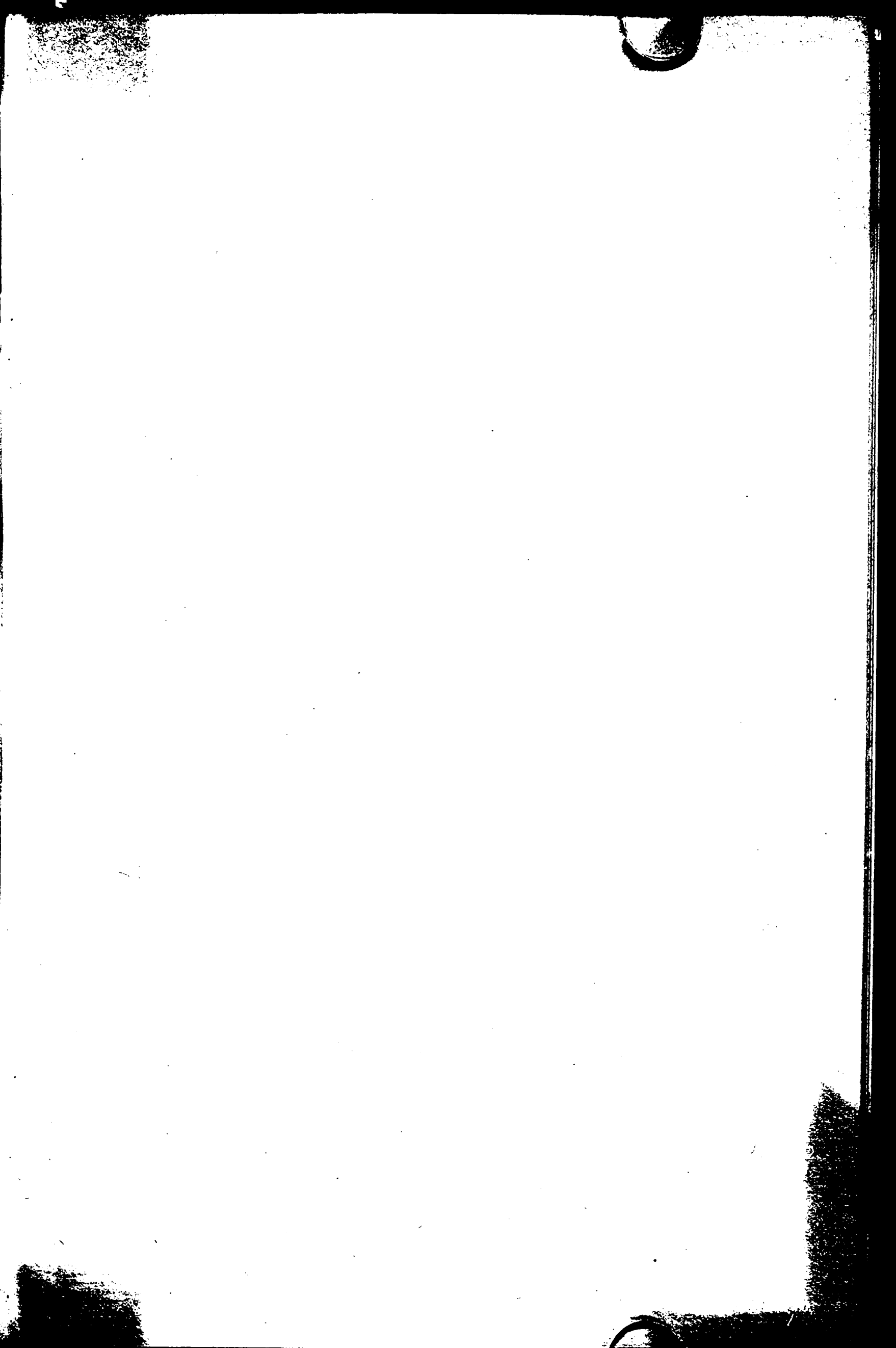
Forfatter(e) Author(s):	Lind, Alfred.; Alfred Lind [i.e.: J. P. Espersen].
Titel Title:	<u>Hedenske Kvinder : tre Fortællinger</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Odense : Milo'ske Boghandels Forlag, 1903
Fysiske størrelse Physical extent:	192 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

HEDENSKE * TRE FORTÆLLINGER

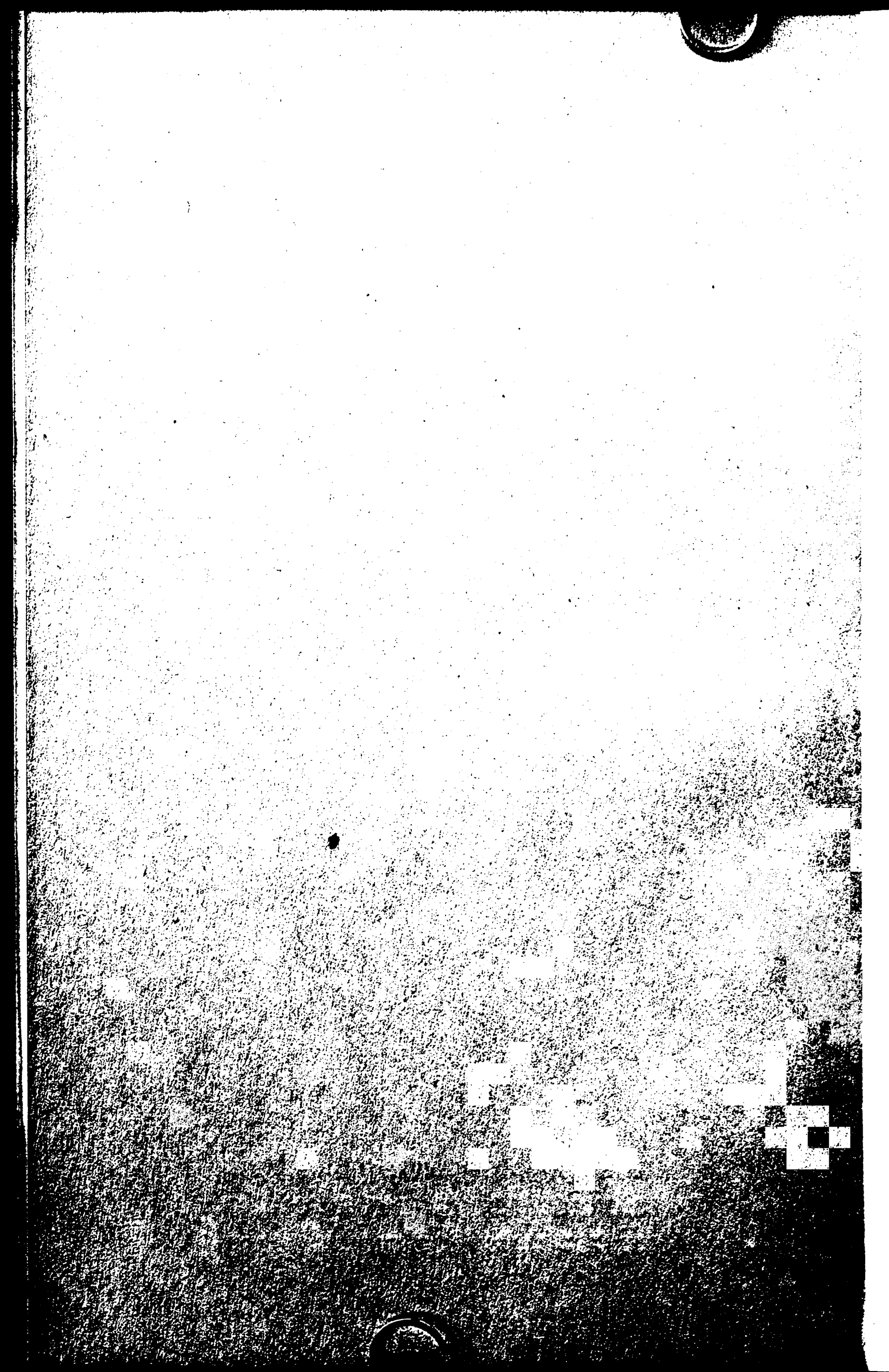
AF
ALFRED LIND * KVINDER

FORORD AF VALGMENIGHEDSPRÆST L. J. LAURSEN, VEJSTRUP

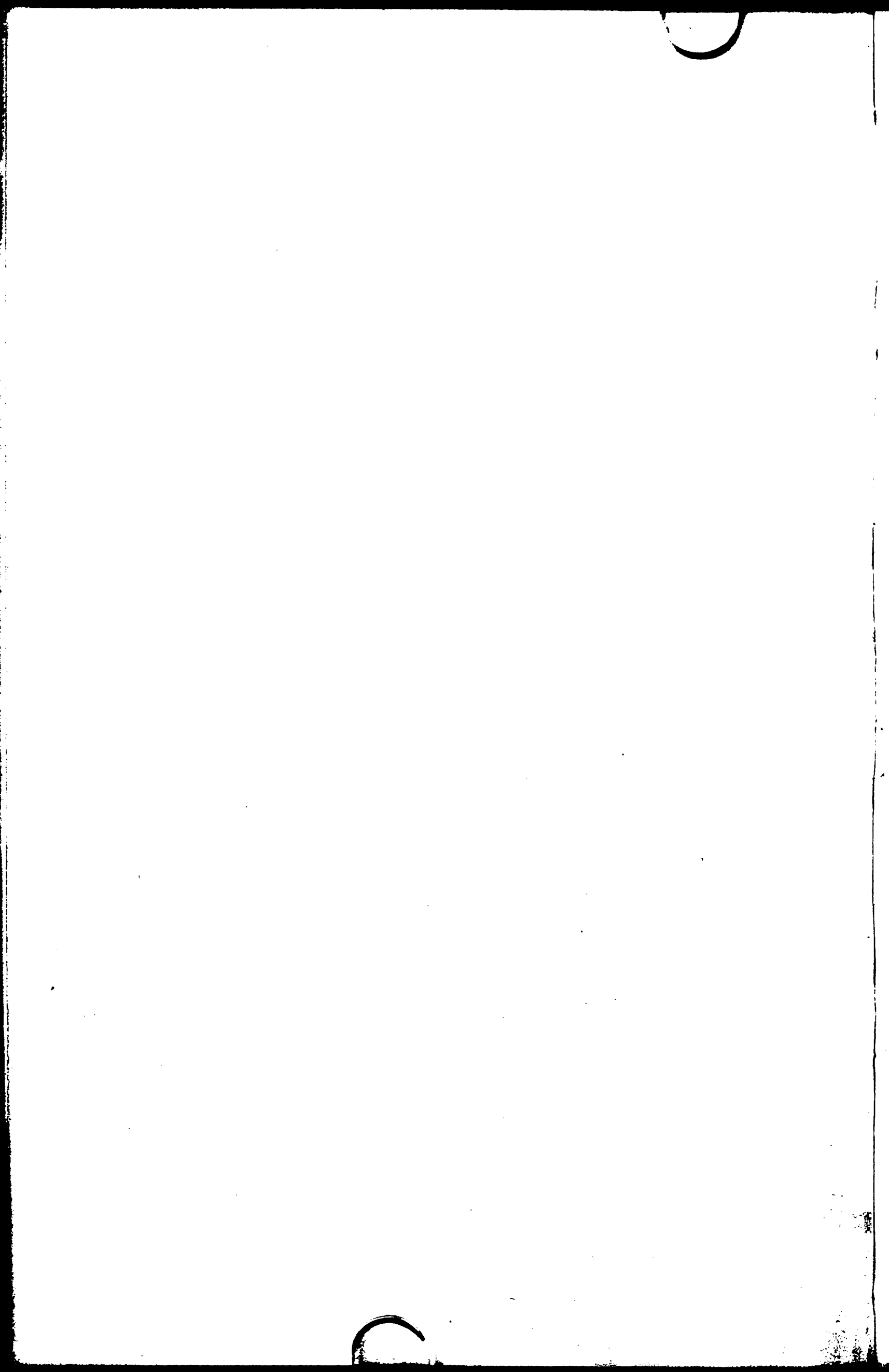
104 850

ODENSE
MILO'SKE BOGHANDELS FORLAG
1903

HEDENSKE KVINDER

ALFRED LIND

HEDENSKE KVINDER

TRE FORTÆLLINGER

ODENSE

MILO'SKE BOGHANDELS FORLAG

MILO'SKE BOGTRYKKERI

1903

FORORD.

EN udmærket, nulevende engelsk Forfatter skriver: »Flere og flere Forfattere vender deres Opmærksomhed mod de hellige Begivenheder og benytter disse som Emner for Digterværker i en ærbødigt og sømmelig Aand. Saadanne Bøger har — derom er jeg overbevist — en stor Indflydelse til det gode. Ikke alle har en saa levende Indbildningskraft, at den kan fremstille de hellige Begivenheder i klare Billeder for dem. De bibelske Beretninger er ofte for mange ærlige og fromme Kristne kun tørre Kendsgerninger.«

Lignende er udtalt her hjemme. Vor Tid mangler Interesse for de gammeltestamentlige Fortællinger. Men den kan vækkes ved en Digting, der lader Ungdommen finde sig selv i de henfarne Slægter, saa den maa sige: »Disse Mennesker — med deres Lidelse og Jubel — er jeg i Slægt med. Jeg forstaar mit eget Liv bedre ved at se det spejle sig i deres!«

Derfor bør det paaskønnes, at Alfred Lind, hvis Forfattertalent er anerkendt baade af Kritikere og ældre Forfattere, har sat sig for gennem kvikt skrevne Fortællinger at lade de bibelske Personer fremtræde levende og livsvirkelige i deres Kærlighed og Had, Haab og Frygt, Tro og Tvivl, Nederlag og Sejr — ikke blot paa Slagmarken, men ogsaa hvor det gjaldt den unge Piges eller den unge Mands sædelige Renhed og Jahvehs Ære.

Disse Fortællinger giver et troværdigt Indblik i, hvad de fromme under den gamle Pagt havde at kæmpe med i det daglige Liv og i Lønkamret for at bevare Hjertet for Herren, og man faar malende Billeder af Ungdommen, dens Fristelser til Elskovsforbindelser med de yppige hedenske Skønheder og de Kampe mellem Ideal og Sanselighed, som derved opstod i de unges Hjerter.

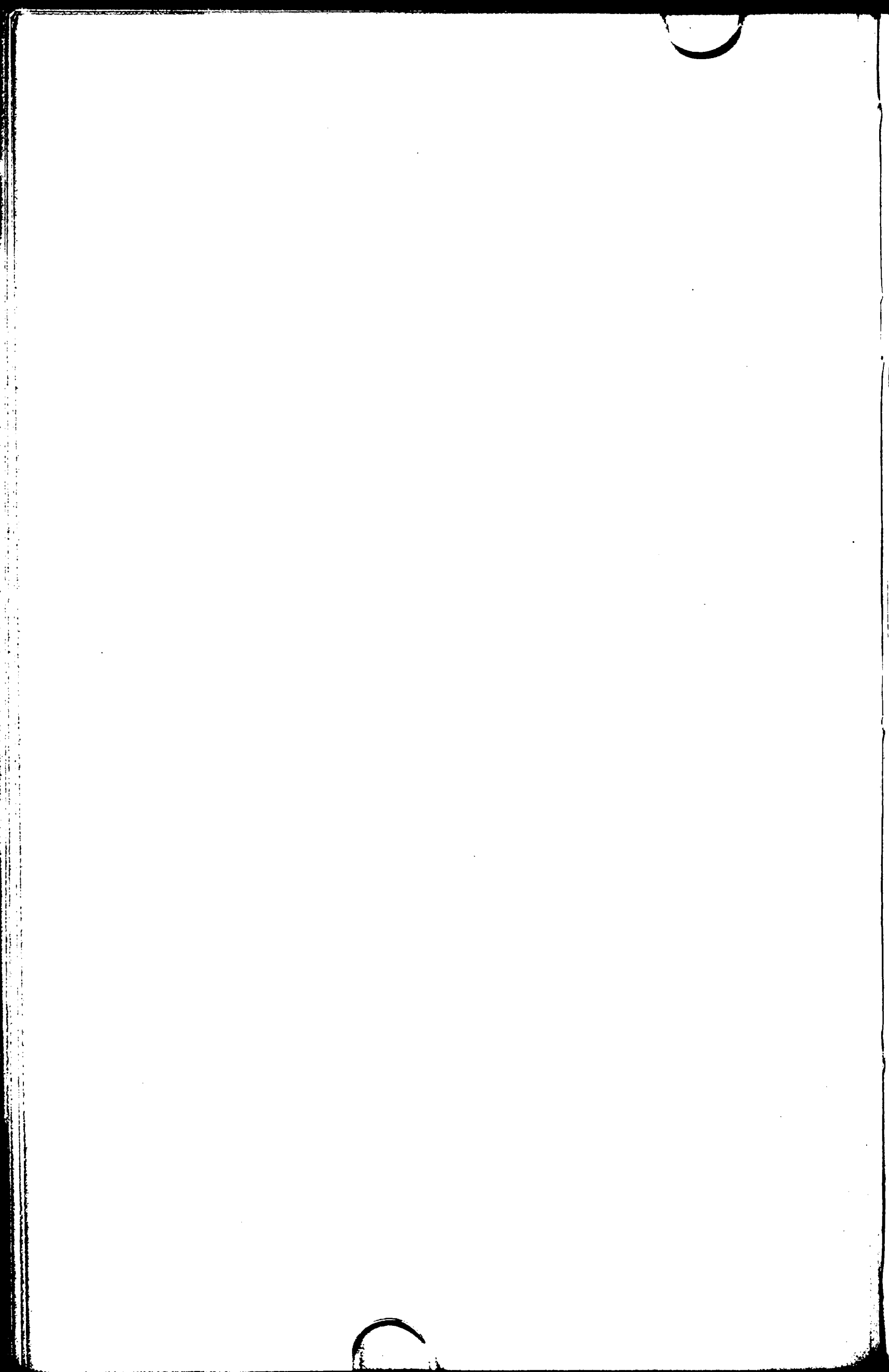
Bogen være anbefalet til unge Mænd og Kvinder, som kender til aandelige Kampe i deres Liv. Den er skreven af en ung Mand, der er velbevandret i Sjælelivets Løngange og ikke uden Paavirkning af Mænd som Zakarias Nielsen og Jens Skytte.

Vejstrup, i Januar 1903.

L. J. Laursen,
Valgmenighedspræst.

INDHOLD

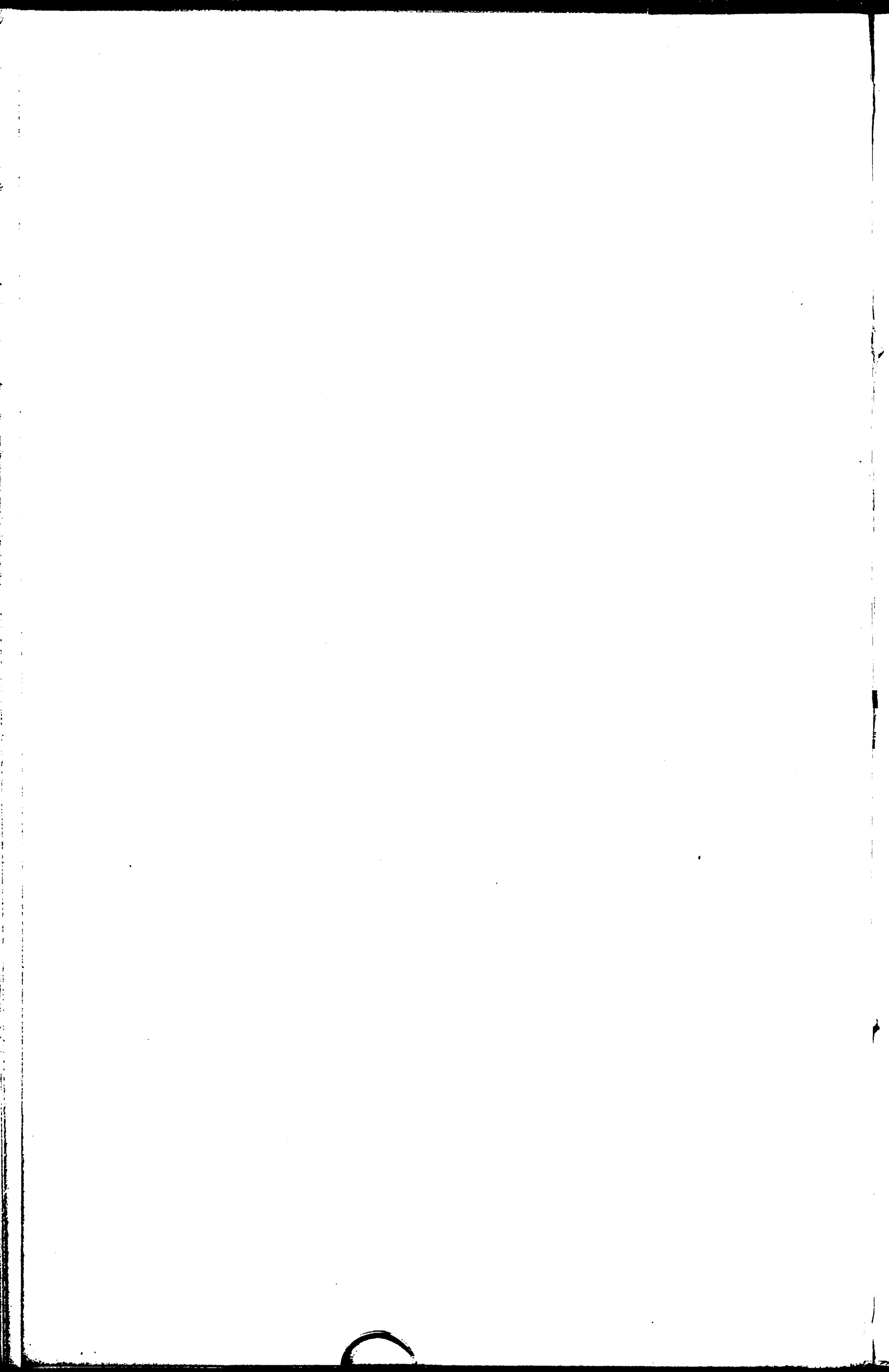
	Side
Floden kommer.....	1
Filisterpigen.....	59
Sauls Sejr	133

I.

FLODEN KOMMER!

FRA Offeralteret stiger en Røgsøjle op mod den klare, blaa Himmel, der ren og skyfri hvælver sig over Jorden, — som er »fordærvet og fuld af Vold«.

Flammerne slikker mellem Brændestykkerne op omkring Kroppen af det Lam, hvis blodige Hoved hænger ned over Kanten af Alteret.

Ved Siden af Alteret staar en gammel Mand. Han korsrer sine Arme over Brystet og stirrer op i Røgen.

Paa Grønsværet nær ham staar eller sidder en gammel og to yngre Kvinder, samt tre unge Mænd.

Ilden paa Alteret breder sig mere og mere. Den slikker ikke længere langsomt op mellem Brændestykkerne, den omslutter det hele tilligemed Offerdyret i sit Flammehav.

Offerbringeren kaster mere Ved paa. Saa stiller han sig atter som før og følger med Blikket den opglidende Røg.

Han bevæger Læberne, som om han taler, men der høres intet Ord.

Som han staar saaledes, kommer der to Mænd tæt forbi. Begge er forsynede med Jagtbuer,

og den ene af dem bærer et skudt Dyr over Skulderen.

Ved Synet af Ofringen gør Jægerne et Øjeblik Holdt. Den ene af dem trækker paa Skulderen. Hans Læber kruser sig til et haanligt Smil.

»En Levning fra en svunden Tid!« udbryder han. Manden med Dyret paa Skulderen ler.

»Saa der gives virkelig endnu saadanne Daarer? Naa, ja, det forstaar sig: Al Dumhed og Uvidenhed udryddes vel ikke paa een Gang! Alt skal jo have sin Tid! — Hvem mon ellers den Mand er, som ikke bedre har forstaaet at følge med Tiden, end at han endnu tror paa de gamle Skrøner?«

»Hvem Manden er? Kender Du ikke ham?«

»Nej.«

»Det er jo en Sønnesøn af den gamle Methuselah. Hans Fader hedder Lamech!«

»Ah! Dem har jeg hørt omtale! Hedder Fjolset ikke Noah?«

»Jo, netop!«

De to Mænd har under Samtalen begyndt at gaa.

»Det er sandt — du har vel hørt, at Adma endelig i Aftes fik Held til at knuse Pandeskallen paa sin gamle Fjende, Mesek?«

»Jeg hører det for første Gang nu. — Adma har da maaske taget Meseks Hustru, den smukke Naama?«

»Selvfølgelig!«

»Det Ben var virkelig for godt for ham!«

»Du bliver misundelig?«

»Hun er virkelig fortryllende.«

»Du kunde jo nu med det samme gaa hen og give Adma, hvad han har godt af, saa kan du endnu i Nat komme til at nyde Livet i den skønnes Arme!«

»Dit Raad er ikke daarligt. Endnu i Nat vil jeg nyde Livet i Meseks unge Hustrus Arme!«

De gaar videre, stadig ivrigt samtalende, af og til leende højt.

Manden ved Offeralteret staar og ser efter dem, til de omsider forsvinder for hans Blikke bag en Skov.

Saa sætter han sig i Græsset ved Siden af sin Hustru, lader sin Haand glide blidt ned over hendes rynkede Ansigt og graanede Haar og ser hende alvorligt ind i Øjnene.

»Sebana, hørte du, med hvilket Navn de to Mænd, som gik her forbi, nævnede mig?«

»En Daare? — ja!«

»Hvad siger du, Sebana? Og hvad tror du?«

»Hvad mener du, Noah?«

»Er jeg en Daare?«

»Hvor kan du spørge saaledes? Du ved jo godt mit Svar!«

»Ja, Sebana, jeg ved, hvad du vil svare! Og jeg har nylig bragt Gud en Tak, blandt andet fordi han har givet mig dig til Medhjælp til at være hos mig. Men undertiden dukker det Spørgsmaal op i min Sjæl: Kan det være min Bedstefader, min Fader og mig og min Familje, som er vise,

og alle de andre Tusinder af Mennesker, som er Daarer? Kan det være muligt? Ingen uden os tror paa Gud, og ingen anerkender andre Herrer end deres egne Lyster. Er det dem, der følger deres egne Lyster, eller os, der tror paa den almægtige Gud og gerne vil lade ham lede os, der forstaar at leve?»

»Noah, hvor kan du tale saadanne Ord? Du plejer jo dog altid at være saa glad og trøstig og sikkert at haabe paa den Forjættelse, som er os givet!«

»Forjættelsen? Hvorledes skal Gud kunne lade den finde sin Opfyldelse paa Jorden, naar Vold og Utugt tager mere og mere Overhaand?»

»Tal ikke saa, Noah! Stol paa Gud. Han er almægtig, og han er viis. Vær dog ikke bange for, at han ikke skal kunne holde et givet Løfte!«

Efter endnu en Stund at have talt sammen, skilles Familjen.

Sebana og hendes to Svigerdøtre gaar ind i en af de Smaahytter, som findes i kun nogle faa Hundrede Skridts Afstand fra Offerpladsen. Sønnerne giver sig paa Vej hen til det i Engen i det fjerne græssende Kvæg.

Noah er ene tilbage ved Offeralteret.

Han lægger sig paa Knæ i det bløde Græs og hensynker i dybe Tanker.

Med eet synes han at mærke en Bæven i Jorden. En ny og stærkere Rystelse følger. Fra det fjerne høres en Susen som af et fremrykkende

Uvejr. Enkelte stærke Vindstød farer frem, river og rusker i Træerne og i den gamle Mands graa Haar.

Han gribes uvilkaarlig af Frygt og Rædsel og vil rejse sig for at fly. Men han mærker, at han ikke er i Stand til at røre sig. Det er, som om alle hans Lemmer er fuldstændig lammede.

Atter skælver Jorden, stærkere end før. Luften bliver tyk og sort, og et Døn og en Buldren, som af Torden, høres.

»Herre! Herre!« udbryder Noah. Rædselen fylder ham mere og mere.

»Herre! Herre!« støder han atter frem.

Da flimrer det paa een Gang for hans Øjne, det funkler og glitrer med saa straalende Farver, at han maa lukke Øjnene fast i.

Jordrystelsen er med eet hørt op, og ikke en Gang et sagte Vindpust mærkes.

Den stærke, uforklarlige Rædsel forlader lidt efter lidt den gamle Mand. Men Lemmernes Lamelse er ikke ophørt. Som fastnaglet til Pletten ligger han der med foldede Hænder og fast sammenknebne Øjne. Og dog ser — mærker — han, at han er omgivet af det uforklarlige, blændende Lys, som fik ham til at knibe Øjnene i.

»Herre! Herre!« hvisker han hen for sig.

Saa hører han nogen tale, og ved Lyden af den ukendtes Stemme bæver hele hans Legeme.

»Frygt ikke!« lyder Røsten. »Jeg er Elohim — Jahveh! Frygt ikke, thi du har fundet Naade for

mine Øjne. Du har vandret ustraffelig for mit Aasyn! — Se, alle levende Væseners Død er besluttet! Thi Menneskene har fyldt Jorden med Vold, og jeg vil fordærve dem tilligemed Jorden. Jeg vil lade en Vandflod komme over Jorden, for at alle levende Væsener kan dødes deri, alt det, som har Livs Aande i sig under Himlen, alt, som er paa Jorden, skal udaande. Men med dig vil jeg oprette min Pagt. Du og din Familje skal undgaa den almindelige Ødelæggelse!«

Røsten tier. Lammelsen er borte, Noah rejser sig og ser sig om. Intet mærkeligt at se til nogen af Siderne.

Hvad var dog det? Var det en Drøm? Eller havde Gud virkelig talt til ham?

Noah iler hen mod sine Hytter.

»Sebana! Sebana!«

Sebana kommer ud.

»Hørte du Guds Røst, Sebana?«

Hun har intet hørt.

Noah fortæller da, hvad der er hændt ham. Han lægger ikke Skjul paa, at han ikke ved, om det hele har været en Drøm, eller om han virkelig har hørt Guds Røst.

»Men,« føjer han til, »har det end været en Drøm, saa har dog Gud givet mig stakkels syndige Menneske sin Mening til Kende. Han vil lade en Vandflod komme over Jorden, fordi Menneskene har fyldt den med Vold. Sebana, min Sjæl er opfyldt med inderlig Glæde, og jeg skælver paa

samme Tid. Sagde Gud ikke til mig, at jeg og min Familie skulde undgaa Ødelæggelsen, og at han vilde oprette en Pagt med mig? Sebana, vi vil bede til Gud. Vi vil bede for vore Medmenne-
sker, og vi vil takke Gud for hans Naade imod os!»

Og de to gamle bøjer sig og beder.

— Noah gaar i de nærmeste Dage omkring som i Drømme. Menneskenes Skæbne ligger ham tungt paa Sinde. Er der ingen Redning for dem? Er der dog ingen Mulighed for, at deres Øjne kan blive opladte for, hvor nær de er ved Afgrunden?

Klarere og klarere kommer det til at staa for ham, hvad han bør gøre.

Tale til dem, formane dem! Fortælle for dem, hvad der vil komme, dersom de ikke holder op med deres onde Gerninger!

De maa have det at vide!

Vel har Enoch, Noahs Oldefader, forudsagt, at der vilde komme en Straffedom. Og det har intet nyttet, snarere gjort ondt værre. Men alligevel! Maaske de dog nu vil oplade deres Øren til at høre! Hvis de vilde — hvilken Glæde! Noah tvivler ikke om, at Straffen da vil blive afvendt.

En Morgen giver han sig da paa Vej mod Hanoch.

Paa den aabne Plads i Byen, hvor mange Mennesker plejer at komme sammen for at handle eller bortbytte Varer, vil han tale til Mængden.

Maatte han nu faa Held og Lykke til at tale saaledes, at Ordene maatte bære Frugt!

Dagen er til Ende. Mørket har sænket sig over Jorden. Af og til høres en Hunds Gøen eller fra det fjerne en Sjakals Hylen. Ellers er alt stille. Rød og rund hæver Maanen sig op over Synskredsen mod Øst. Den skjules endnu delvis af en lille Gruppe unge Palmer, hvis Kroner vifter sagte for den svage Vestenvind.

Under Palmerne og halvt skjult af nogle Buskvækster staar en Mand, støttende sig til en tyk, knortet Gren.

Han venter aabenbart paa nogen,

Nu kommer der en enlig Vandrers frem mod Palmelunden. Er det maaske ham, den anden venter paa?

Vandreren naar omsider ud for det Sted, hvor den ventende har taget Plads.

Saa rasler det i Buskene. Den tykke, knortede Gren svinges i Luften og falder tungt ned paa Vandringsmandens Isse.

Et Skrig, og han synker til Jorden.

Den anden kommer helt frem og bøjer sig ned over ham. Han griber atter Grenen og slaar flere Gange paa den andens Hoved.

Morderen stikker i at le. En rædsom, uhyggelig Latter.

»Maaske det nu kan blive min Tur at favne den smukke Naama. Du skal i alt Fald ikke oftere knuge hende i dine Arme!«

Han sparker til Liget.

»Det drømte du nok ellers ikke om, da du for

faa Dage siden lyttede til mit Raad om at dræbe Adma! Du tænkte ikke paa, at Joktan, som gik ved din Side, ogsaa kunde tørste efter at nyde Livet!«

Atter sparker han til Liget og gaar saa ind mod Byen.

Maanen er nu kommen højere op, og vejledet af dens Lys skrider Morderen Joktan rask frem imellem Husene i Hanoch.

En ung Pige kommer ham i Møde. Men da hun faar Øje paa ham, skynder hun sig ind i den dybe Skygge bag et Hus og forbliver der, indtil han er kommen forbi.

Ængsteligt følger hun ham med Øjnene. Men da hun omsider er bleven overbevist om, at han ikke har set hende, skynder hun sig atter frem, men holder sig nu saa vidt muligt i Skyggen.

Omsider synes hun at have naaet sit Maal. Hun standser udenfor et Hus og giver sig i Færd med at aftage nogle tykke Træstænger, som holder Døren fast tillukket. Endelig har hun løftet dem alle af. Hun lukker op og gaar ind i Huset.

Der er bælgmøkt. Hun kan slet ingen Ting se og bliver staaende indenfor Døren.

»Er her nogen?« spørger hun lidt ængsteligt.

»Her er en gammel Mand, som man har spærret inde!«

»Noah altsaa?«

»Ja.«

»Det var dig, jeg søgte! Jeg var lidt bange for, at jeg skulde være gaaet fejl!«

»Hvem er du? Jeg synes at kunne høre paa din Stemme, at du er en ung Pige!«

»Det er jeg ogsaa. Mit Navn er Thira. Jeg har listet mig her hen for at føre dig ud. Jeg ved nemlig, at du, hvis du bliver her, vil blive pint og dræbt i Morgen!«

»Kom helt hen til mig, min Pige! Lad mig trykke din Haand og takke dig, fordi du har villet redde mig gamle Mand! Imidlertid tror jeg dog at turde sige, at var du ikke kommen, saa var en anden bleven sendt. Eller Gud selv vilde have ført mig fri og frank tilbage til mit Hjem. Dog vil jeg altid huske kærligt paa dig, min lille Pige, fordi du vilde frelse mig! — Ved du for Resten, hvorfor man har kastet mig herind?«

»Ja, det ved jeg meget godt! Det var, fordi du talte om Gud og sagde, at dersom Folk blev ved som hidtil kun at gøre, hvad der var ondt, saa vilde der komme en Straffedom over Jorden!«

»Hørte du maaske selv, hvad jeg sagde?«

»Ja, jeg stod og hørte hvert Ord!«

»Min Pige! Du er kommen herind for at frelse mig. Lad mig nu frelse dig til Gengæld! Tro mine Ord! Bed til Gud og tro paa ham, saa vil du sikkert blive sparet, naar Ødelæggelsen kommer over Jorden!«

»Kom, lad os gaa! Vi kan samtale, naar vi kommer ud af Byen!«

De holder stadigt hinanden i Haanden, og saaledes gaar de ud af Huset. Thira stænger Døren, som den var stænget tilforn. Saa griber hun atter den gamle Mands Haand og fører ham frem, idet hun stadig vælger de Steder, hvor der er Skygge.

Omsider naar de ud af Byen. Nu er der — mener Thira — ingen stor Fare længere for at blive opdaget. Og de gaar nu Side om Side og begynder atter at tale sammen.

»Du siger, at der vil komme en Straffedom over Jorden!« begynder Thira. »Det sagde min Bedstefaders Bedstefader ogsaa, har jeg hørt fortælle. Nu er der gaaet mange Hundrede Aar hen siden den Gang. Hans Spaadom var altsaa falsk, og du kan derfor nok tilgive, at jeg tvivler lidt, naar nu ogsaa du taler om en Straffedom.

Den gamle Mand trykker hendes Haand fastere i sin.

»Thira, jeg bønfaller dig, tro mine Ord! Gud Herren har talt til mig, aabenbaret mig, hvad der vil ske!«

»Det var vist noget, du drømte!« smiler Thira. Maanen lyser paa hendes Ansigt. Noah ser Smilet.

»Maaske var det en Drøm! Men lige meget, det var alligevel Gud, som talte til mig!«

»Jeg tror ikke paa Drømme!«

»Thira, vil du da virkelig ikke tro? Naar Flo- den kommer over Jorden, og du tilsidst mærker, at du og alle de andre, som ikke vilde høre, er

viede til Undergang, da er Straffedommen kommen, da vil det være for sent at angre!«

Thira svarer ikke, og tavse gaar de nu begge ved hinandens Side en Stund.

Noah afbryder Stilheden.

»Du talte om, at din Bedstefaders Bedstefader ogsaa forudsagde Dommen. Hvad hed han?«

»Enoch.«

»Enoch? Er du en Ætling af ham? Enoch er min Oldefader!«

»Enoch er som sagt min Bedstefaders Bedstefader. Min Oldefader hed Methuselah!«

»Men det er jo min Bedstefader! Hvad hed da din Bedstefader? For Resten et unødvendigt Spørgsmaal! Jeg kan jo forstaa, at det var min ulykkelige Farbroder Hebel, ham, der tog sig en »Menneskens Datter« til Hustru.«

»Ja, min Bedstefader hed Hebel, og jeg ved nok, at han var en »Guds-Søn«*). Min Moder har en enkelt Gang fortalt om en mærkelig Begivenhed, som fandt Sted, da hun var Barn: Gud optog Enoch til sig, i Stedet for at lade ham dø Døden. Men min Bedstemoder ler ad det hele. Hun siger at det var et Lyn, der tilintetgjorde ham!«

»Og du, Thira, hvad tror du om Sagen?«

»Jeg tror nok, Bedstemoder har Ret, og det gør Moder ogsaa nærmest. Hun kan jo nok forstaa,

*) Med Hensyn til Udtrykkene »Guds-Søn« og »Menneskens Datter« se 1. Mos. 6, 2: »Da saa Guds Sønner Menneskens Døtre« osv.

at hun maa være bleven ude af Stand til at sanse, idet Lynet slog ned lige ved Siden af hende!«

»Jeg er overbevist om, at det ikke forholder sig, som du siger. Gud tog Enoch, men selvfølgelig skal det være et Lyn og et Tordenskrald, I mærkede! Gud talte til mig forleden. Det var selvfølgelig kun en Drøm. Om Gud Herren selv viste sig for eder, I vilde dog ikke tro! — Thira, tænk over mine Ord, naar du bliver ene!«

Han standser og ser alvorligt paa den unge Pige. Hun smiler, men slaar Øjnene ned. Og hun giver intet Svar.

»Sig mig, min Pige,« spørger den gamle Mand efter nogle Øjeblikkes Tavshed, »hvor kunde det falde dig ind, at du vilde udsætte dig selv for Fare for at redde mig? Hvad var det, der drev dig?«

Hendes Ansigt synes at blive rødere end tilforn. Hun lader, som hun ikke hører Spørgsmaalet.

»Jeg maa virkelig hjem nu!« udbryder hun. Og saa griber hun den gamle Mands Haand og fører den op til sine bløde Læber.

»Du svarer ikke paa mit Spørgsmaal, Thira!«

»Svaret kan du tidligt nok faa!«

Hun begynder at gaa tilbage mod Byen.

»Jeg tør ikke tøve længere!«

»Guds Velsignelse over dig, mit Barn!« raaber Noah efter hende. »Tak for, hvad du har gjort mod mig!«

Hun vender tilbage og kaster sig for hans Fødder. Han hører, at hun græder.

»Men Barn dog!«

Han tager hendes Haand og rejser hende var-
somt op.

»Thira, mit Barn, hvad er der dog i Vejen?
Hvorfor græder du?«

»Jeg kan ikke sige dig det, fordi du er en
Guds-Søn!«

Hun drager sin Haand ud af hans og iler bort
uden en eneste Gang at se sig tilbage.

Noah bliver staaende og ser efter hende. Og
først, da hun er bleven skjult for hans Blikke af
Hanochs Mure, vender han sig og gaar mod sit
Hjem.

Han grunder forgæves paa at finde Løsningen
paa den Gaade, som den unge Piges Opførsel har
været ham. Hvorfor græd hun? Hvorfor sagde
hun, at han tidligt nok kunde faa at vide, hvad
der havde været Aarsag i, at hun havde villet
frelse ham? Og hvorfor havde hun i det hele
taget villet gøre noget for hans Skyld, naar hun
dog, ligesom de andre, ikke vilde tro, og kun
smilte ved at høre hans Varselsord?

Han finder ingen Løsning paa Gaaden. Men
han sukker for den unge Pige. Han beder til den
almægtige Gud for hende.

»Herre! hun, som du brugte til at føre mig ud
af det Fængsel, hvor man havde spærret mig inde,
er endnu ikke helt fordærvet. Hun vil vist endnu
kunne lade sig retlede. Herre, drag hende! Led

hende, at hun maa blive fri for at dele Kaar med den vantro Slægt!«

Omsider har han naaet sin Hytte. Han aabner Døren og træder ind.

Sebana iler ham i Møde og slutter ham i sine Arme.

»Noah, Noah! Saa kom du dog tilbage! Hvor jeg har været angst for din Skyld! Hele Tiden, du har været borte, har jeg været saa ængstelig, saa beklemt! Jeg frygtede, at de onde Mennesker skulde slaa dig ihjel!«

»Sebana, tal ikke saa! Du vidste jo, at jeg gik med Gud! Jeg stod jo derhenne som her under hans skærmende Hænder!«

»Nu, da du atter er her hjemme, synes jeg ogsaa, at det er en let Sag at tro, men — —«

»Ja, Sebana, der kan jo altid komme Stunder i ens Liv, hvor det ikke er nogen let Sag at faa Bugt med Tvivlen!«

— Der er Gæster i Hytten. Noahs Fader, Lamech, og hans Bedstefader, den gamle, hvidhaarede og krumbøjede Olding, Methuselah, samt Noahs Moder.

Sebana har faaet dem anbragt hyggeligt og godt omkring Baalet paa Gulvet. Nu fører hun sin Mand hen til dem, at han kan udveksle Hilsener med dem.

I en Krog af Hytten sidder Noahs yngste Søn, Jafet. Han er i Færd med at istandsætte sin Jagtbue.

Noah tager Plads ved Ilden og begynder at fortælle om sine Hændelser.

Han fortæller om den unge Pige, som, skønt opvokset blandt Mennesker, for hvem Vold og Mord er saa dagligdags Ting, at man næppe ænses dem, dog ikke kunde taale at tænke paa, at der skulde ske en gammel Mand Overlast.

Den unge Mand i Krogen lader under Fortællingen sin Bue synke og glemmer at gøre noget ved den.

Er det Flammerne, der giver hans Ansigt mere Rødme, da Faderen taler om Thira? Det ser ud, som om hans Kinders Farve forhøjes. Men saa bøjer han Hovedet og tager atter fat paa sit Arbejde. Imidlertid, det gaar langsomt, og der er da ogsaa mere end halvmørkt, hvor han sidder, saa Arbejdet maa falde vanskeligt.

Noah har atter bragt et Offer og har igen lagt sig paa Knæ ved Siden af Alteret. Hvor skulde han kunne faa Ro til at arbejde paa Marken som tilforn? Snart vil jo Floden komme og bringe Fordærvelse over Jorden.

Han stirrer tankefuldt ud i det fjerne. Hvor har ikke Menneskene travlt! Manden derhenne med Kvægflokken, Mændene der med deres Hakker, alle tænker de kun paa at leve og tilfredsstille deres egne Lyster og Begæringer. Det nytter ikke at tale til dem. De vil ikke tro.

Forfærdeligt!

Floden kommer! De vil alle finde deres Døderi, fordi de ikke vil høre Varselsordene og vende sig fra deres onde Gerninger.

Og Ungersvenden, som staar derhenne under Træerne og taler til de to unge Piger . . .? Noah kan ikke høre, hvad han siger. Men han kan med nogenlunde Vished vide, at det er ikke høviske Ord, der strømmer fra hans Læber. Og den Tale, som burde bringe Skamrødmændene op i de unge Pigers Kinder, modtages med Latter.

De har sikkert hørt ham — Noah — tale om den kommende Dom. Men de har som de andre leet ad ham, Fjolset, og maaske har de fulgt efter, da man slæbte ham afsted hen til det tomme Hus for at kaste ham derind.

Nu morer de sig over tvetydige Vittigheder.

Vidste de dog kun! Vilde de dog kun tro!

Men de vil ikke tro! Floden kommer! De vil snart faa at mærke, at de er viede til Undergang. Da kan de favne hinanden og beruse sig i Vellyst, indtil Vandet lukker sig over dem!

Hvor forfærdeligt!

Noahs Øjne blændes af Taarer. Han fører sin Haand op og tørrer dem.

Da — — hvad er det? Er det ikke Røsten fra hin Dag? Guds Røst taler atter til ham, fortæller om den kommende »Flod« og om Pagten, Gud vil oprette med ham.

Og se! Noah stirrer atter ud i Landskabet. Manden med Kvægflommen er borte, Mændene med

deres Hakker er borte, Ungersvenden og Pigerne, Byen med sine Stenhuse, alt er borte.

Men foran ham rejser sig efterhaanden, Stykke for Stykke en vældig Træbygning.

»Arken«!

Og atter hører han Herrens Røst, som forklarer ham Hensigten med dette Syn, forklarer »Arken«s Indretning og Maalene paa den.

Noah ser alt og forstaar alt. Saa tier Røsten. »Arken« er ikke mere at se.

Den gamle Mand gnider sine Øjne og ser sig om. Alt ser igen ud som før.

Har han drømt? Eller har han været vaagen? Heller ikke denne Gang tør han besvare dette Spørgsmaal. Men lige meget! Gud har atter talt til ham. Gud har vist ham, paa hvilken Maade han vil frelse ham og hans Familje, og hvorledes Dyrearterne skal blive bevarede, for at de kan forplante sig paa Jorden, naar Straffedommen er til Ende.

Noah og hans tre Sønner har travlt med at fælde Træer i en nærliggende Cypres-Skov*). De lægger Ild paa Jorden omkring Stammerne, som inden ret længe svides over og falder om.

*) Man antager, at Gophertræet maa være det samme som Cypressen. Cyprestræets Ved er særdeles fast og hårdt og nyttedes i Oldtiden meget. Ægypterne brugte det bl. a. til Ligkister.

Cham er særlig flink til at hjælpe til. Han har ikke forgæves af og til besøgt en Tømrer i Hanoch. Han har lært at lave sig Værktøj og at bruge det.

Det ene efter det andet af de ranke Træer segner til Jorden. Og saa begynder Arbejdet med at faa dem afgrenede.

Hvilket uhyre Arbejde!

Bygningen eller Skibet, som skal bygges, skal være ikke mindre end 300 Maal lang, 50 Maal bred og 30 Maal høj. Et Maal regnedes fra en fuldvoksen Mands Albue til Yderenden af hans udstrakte Langfinger.

— I Sydvest trækker store blaagraa Skymasser op. Af og til høres i det fjerne den rullende Torden.

Men de fire Mænd vedbliver ufortrødent med deres Arbejde.

Cham kommer under Arbejdet hen i Nærheden af sin Fader. Han lader et Øjeblik det Redskab synke, han staar med i Haanden.

»Fader, hvad er det, du vil have bygget? Hvad er det, vi fælder alle disse Træer til?«

Ogsaa den gamle lader sit Redskab synke. Hans Blik hviler alvorligt, prøvende paa hans ældste Søn.

Vil du maaske heller ikke tro, Cham? Har jeg ikke fortalt eder, at Gud har talt til mig og befalet mig at bygge Arken?«

»Du er jo ikke vis paa, at du ikke har drømt! Jeg har indtil nu troet, at du havde andre Hensigter end dem, du meddelte os!«

»Og nu, naar du erfarer, at det ikke er Tilfældet, saa melder du dig maaske fra og vil ikke have mere med Arbejdet at gøre?«

Sønnen tier.

»Cham! Cham! Vold mig ikke den Sorg at stille dig mellem de vantro!«

Nu nærmer Jafet sig sin Fader.

»Jeg maa have talt ud for dig, Fader. Se, mine Brødre har sig en Hustru hver. Skal jeg uden Hustru gaa ind i Arken, naar Floden kommer, kunde jeg næsten lige saa gerne dø med de øvrige, thi jeg vilde jo da ikke kunne avle Børn!«

Noah smiler: »Tag dig da en Hustru!«

Den unge Mand rødmer.

»Thira, som forleden førte dig ud af Hanoch, holder jeg af, og jeg er vis paa, at hun ogsaa holder af mig, men — — du sagde jo selv, at hun kaldte dine Syner Drømme og vilde ikke tro!«

»Er du fast i Troen, min Søn, vil du lettere end nogen anden kunne overbevise hende og faa hende til at tro. — Jeg havde ellers ingen Anelse om, at du og hun kendte hinanden! Hvor har I lært hinanden at kende?«

»Jeg har truffet sammen med hende et Par Gange, naar jeg har været paa Jagt. Desuden har jeg talt med hende af og til, naar jeg har været i Hanoch for at gøre Indkøb!«

»Det har du aldrig tidligere nævnet for din Fader!«

Sønnen bliver rød.

»Jeg har ikke turdet. Hun er jo en »Menneskens Datter«. Der findes jo nu for øvrigt ikke mere nogen »Guds Datter«, og skal jeg have en Hustru, er jeg derfor henvist til hine!«

Samtalen bliver afbrudt.

En Faarehyrde kommer med sin Hjord frem ad en Sti igennem Skoven.

Han hilser paa Skovhuggerne.

»Hvilken Mængde Træer I dog fælder ned! Hvad mon der skal laves af dem?«

Noah gaar hen til ham.

»Der vil komme en Flod over Jorden. Jeg vil efter Guds Befaling bygge et Skib, og hver Sjæl, som ikke er i den, naar Vandstrømmene bryder frem, er fortabt!«

Hyrden ler højt.

»Det var maaske dig, som prækede forleden i Hanoah?«

»Det var mig!«

»At nogen dog kan være saa taabelig at tro paa Drømme!«

Leende giver Hyrden sig atter paa Vej ind imod Byen med sin Hjord.

Skymasserne i Sydvest hæver sig højere og højere op paa Himlen. Af og til ses et Lynglimt og høres et rullende Tordenskrald. Ikke en Vind rører sig. Fra Græsgangene høres Kvægets Brølen og fra Byen en Hunds Tuden.

Jafet nærmer sig under Arbejdet atter sin Fader

og genoptager den afbrudte Samtale. Men det varer ikke længe, inden de atter forstyrres.

En ung Kvinde kommer løbende. Hun er næsten aandeløs, og Haaret flager vildt omkring hendes Hoved.

»Flygt, flygt!« raaber hun.

Hun kan ikke faa sagt mere. Hun presser Haanden ind imod sit Bryst og trækker Vejret dybt nogle Gange.

Sem, den næstældste af de tre Brødre, forlader sit Arbejde og iler hen til hende.

»Miriam, hvad er der i Vejen?«

»Flygt, flygt!« raaber hun atter. Og hun griber Sems, sin Mands, Haand og vil drage ham bort.

Noah er kommen hen til det unge Ægtepar. Han stryger blødt med sin Haand hen over Sønnekonsens Haar.

»Fortæl os, hvad det er, der har sat dig saaledes i Oprør, Miriam! Du skælver jo som et Løv for Vinden.

»Jeg var paa Vej her ud for at se til eder,« begynder Miriam, »og jeg fik da Øje paa en Flok Mænd, der kom gaaende og vistnok agtede sig ind til Byen. Jeg løb ind mellem nogle Buske og skjulte mig. da jeg var bange for at møde dem. Som jeg sad der, kom der fra en anden Kant en Hyrde drivende med sin Faareflok. Han naaede Vandringsmændene og gav sig leende til at fortælle op om, at den gale Mand, som forleden prækede inde i Byen, nu var i Færd med at fælde

Træer ude i Cypresskoven. Træerne skulde være til et stort Skib, som han selv og hans Familie kunde sejle i, mens den Oversvømmelse, han havde drømt om, varede!»

Og Miriam, som nu er bleven en Smule beroliget, fortæller videre om, at Mændene, som havde hørt Hyrdens Fortælling, straks raabte op om, at de vilde ud og have lidt Løjer med de gale Mennesker. Hun selv har løbet en lang Omvej for ikke at blive set, men for alligevel at kunne advare sin Mand, sin Svigerfader og sine Svogre.

»Lad os nu flygte!« slutter hun. »Skynd eder! De kommer allerede derhenne, og jeg tror ikke, de har noget godt i Sinde!«

»Berolige dig, min Miriam!« siger Sem alvorlig og tager sin Hustru i Favn. »Vi flygter ikke! Hvad vi her foretager os, gør vi efter Guds Befaling, det ved du jo nok! Gud vil derfor ogsaa nok vide at værne os, om vore egne Kræfter ikke ikke skulde strække til!«

»I taler store Ord!« udbryder Cham. »Jeg er just ikke bange; jeg har tit nok været sammen med Menneskens Sønner til at kunne begaa mig mellem dem. Men har de ikke Ret? Er det ikke Vanvid at tage fat paa et saa kæmpemæssigt Arbejde for en Drøms Skyld?«

»Cham!« udbryder Noah bebrejdende. Hans Øjne er vaade. »Cham! Du aner ikke, hvilken Sorg du gør mig!«

Den unge Mand trækker en Smule paa Smile-

baandet, men han vender sig om, for at Faderen ikke skal blive det vaer.

Miriam staar og ser lidt ængsteligt mod Hanoeh.

»Vilde det alligevel ikke være bedst at flygte? Nu kommer de frem der henne ved Buskene. Inden ret længe vil de være her. Bør vi ikke selv gøre, hvad vi kan, før vi forlanger Guds Hjælp?«

»Mit Barn,« Noah ser alvorligt paa hende, »stol paa Gud! Han vil nok vide at værne os, thi vi er jo her efter hans Befaling!«

Mændene, som Miriam har advaret imod, er nu lige ved Cypresskoven. Der er Joktan, der er Memer, der er Nekov og der er den og den. Man kender dem alle. De er ialt ti.

»Der høres mærkelige Ting i disse Dage!« udbryder den ene af dem og nærmer sig Noah. Der siges, at du gamle Mand, som dog burde have indsanket dig nogen Visdom tilligemed de graa-nede Haar, har faaet en aldeles vanvittig Tanke, den nemlig, at der vil komme en stor Oversvømmelse, som skal dræbe alt levende uden netop dig og din Familje. Er Træerne, du der fælder, virkelig bestemte til at bygge et Skib af?«

»Floden kommer!« udbryder Noah. »Tro mig, den kommer som en Straffedom paa Grund af, at Menneskenes Ondskab Dag for Dag tager til. Flo-den kommer! Men endnu er der Tid til Omvendelse!«

Og Noah taler videre, med Varme, med Overbevisningens Veltalenhed. Hans Øjne lyser med

en sælsom Glans. Det er, som om han ser ind i en anden Verden.

»Spar din Præken!« udbryder han, som synes at være en Slags Ordfører for Flokken. »Er da disse Træer bestemte til et Skib til Frelse for dig og dine?«

»Til Frelse for enhver, som vil gaa ind deri!« Flokken slaar en Latter op.

»Meget menneskekærligt! Dog skal du ingen Ulejlighed gøre dig med at gøre Skibet større for vor Skyld! Og du skal heller ikke fælde flere Træer og ikke begynde paa at bygge Skib. Skal vi drukne, som du jo tror, skal du og din Familie komme til at dele Skæbne med os!«

»Træerne er mine saa vel som eders!« svarer Noah. »Jeg handler efter Guds Befaling og spørger ikke nogen om Forlov!«

»Prøv imidlertid paa kun at fælde eet Træ endnu eller paa at slaa endnu et Slag paa dem, I har fældet!«

Cham træder frem.

»Sig ikke det! I maa kunne forstaa, at min Fader har en Spøg for! Hvori den bestaar, behøver vi jo ikke at røbe endnu!«

»En Spøg — —?«

»Selvfølgelig er den Tale om Skibet en Spøg!« svarer Cham. »Tro ikke, at vi er gaaede fra Forstanden! Men hvad det er, vi har i Sinde, mener vi ikke at burde røbe nu!«

Den gamle Mand ser paa sin Søn med et saa

alvorligt og bedrøvet Blik, at denne slaar Øjnene ned. Saa vender Noah sig atter mod de fremmede:

»Det er et Skib, vi vil bygge. Og vi gør det efter Guds Befaling!«

I dette Øjeblik kommer flere Hanochere til.

»Det er jo netop Manden, som prækede saa fromt og kønt paa Torvet forleden!« udbryder en af dem.

»Det er jo ham, som vi havde kastet i Fængsel, men som løb sin Vej!«

»Ja, det er ham!«

Den sammenløbne Flok bliver mere og mere nærgaaende. Fortællingen om Skibet og Hensigten dermed gentages. Mere og mere truende bliver Hanoch-Mændenes Miner.

Sem og Jafet stiller sig foran den gamle Mand og Kvinden for at kunne bøde af for dem, om det skulde behøves.

Cham er gaaet et Stykke tilbage. Han er fornærmet over den stumme Tilrettevisning, Faderen har givet ham. Faderen mener altsaa ikke at have hans Hjælp nødig! Nu kan han jo prøve at undvære den!

Det optrækkende Uvejr har en Tid ligesom holdt Rast. For en Stund har intet Tordenskrald ladet sig høre, og intet Lyn har glødet de mørke Sky-masser.

Nu rejser Vinden sig med eet. Susende farer den frem over Trætoppene. Store Regndraaber begynder at falde.

»Nu kommer maaske den bebudede Flod?» raabes der af flere. Det er Spot. Flokken ler igen.

»De fromme Mænd skal ikke have behov at have alt det Arbejde med at bygge Skib!» raaber en Mand, der vil være vittig. »Drukne skal de ikke i Floden alligevel!»

Den vittige er Joktan — Thiras Fader.

Han griber en afhugget Gren. Andre følger hans Eksempel. Og saa farer de ind paa Sem og Jafet.

Cham synes i dette Øjeblik at have vundet Sejr over sin Vrede. Han iler til for at hjælpe sine Brødre.

Noah staar rolig og frygtløs. Miriam er ligbleg. Hun skælver og er nær ved at segne om af Skræk.

»Stol paa Gud, Miriam!» vender Noah sig til hende. Han kan værne os, og han vil gøre det!»

Sem og Jafet har ogsaa forsynet sig med en Gren hver. Og nu kommer Cham og stiller sig ved deres Side.

Angriberne har imidlertid ligesom besindet sig. I alt Fald er de standsede. Det synes, som om de er blevne betænkelige. De taler et Øjeblik sammen, men løfter saa atter deres Vaaben.

De tre Brødre staar imidlertid Side om Side, kampberedte. Deres Opmærksomhed er henvendt paa Fjenderne foran dem. De lægger ikke Mærke til, at en af Hanocherne bagfra nærmer sig Noah. Noah staar og taler med sin Sønnekone, som angestfuld klynger sig ind til ham.

I næste Øjeblik vil en tyk Træklods falde ned paa den gamle Mands hvidhaarede Isse.

— Nej! Et Glimt. Det gnistrer og flimrer for Øjnene. Et øredøvende Drøn høres.

Lynet har slaaet ned, har ramt den Mand, som nærmede sig for at myrde den gamle.

Alle er kastede til Jorden, bedøvede af Nedslaget, og først efter en Stunds Forløb begynder den ene efter den anden at rejse sig.

Rædselslagne gaar Voldsmændene bort, paa den ene nær. Han rejser sig ikke oftere.

Sem iler hen til sin Hustru og knuger hende i sin Favn. Hans Brødre iler deres Fader til Hjælp. Men han er alt kommen op og staar og ser op mod Himmelhvælvet.

»Gud hjælp! Gud være lovet og priset!«

Noah vender sig til Sønnerne:

»Sig ingen Sinde, at hvad der her skete, var en tilfældig Begivenhed! Gud styrede Lynet. Hans Øjne vaager over hans Tjenere!«

Dag efter Dag arbejdes der nu uforstyrret med at fælde Træer og med at gøre dem i Stand til Sammenføjning.

Hvilket uhyre Arbejde!

Men det skal gøres! Gud har befaleet det, og Floden vil komme.

Alt gaar forunderlig let fra Haanden. Det er,

som Arbejderne ikke kan trættes, som om de ikke trænger til Hvile.

Noah ved, hvoraf det kommer. Han har oftere i sit Liv erfaret, hvad det vil sige, at Velsignelsen fra oven hviler over ens Arbejde.

Og har Sønnerne ikke tidligere erfaret det, saa maa de lære det nu.

I en Hytte i Hanoch ligger en Kvinde for Døden. Hendes Øjne er indsunkne. Ansigtet blegt og gustent.

En ung Pige ligger paa Knæ ved Lejet. Hendes Øjne staar fulde af Taarer. Hun ser kun altfor tydeligt, at Moderen ikke har lang Tid tilbage.

Den syge griber sin Datters Haand og knuger den i sin.

»Thira, min Datter! Hvordan gaar det med dig og Noahs Søn?»

»Alt er forbi!«

»Sig ikke det, mit Barn! Jeg har set Syner, mens jeg har ligget her paa Lejet. Jeg har igen oplevet de store Ting, jeg var Vidne til i min Barndom. Jeg sad atter ved Siden af den gamle, fromme Mand, Enoch. Jeg hørte ham igen fortælle om, hvordan Gud paa alle Maader søger at drage os Mennesker til Troen, fordi han gerne vil, at vi alle skal naa Lyksaligheden. Og jeg saa, at han tog den gamle Mand bort. Jeg saa igen min Fader, som han saa ud, da han ilede

ud for at rejse Gud et Alter, paa hvilket han vilde bringe et Offer. Min Moder blev rasende derover, og da han ikke vilde afsige sin Tro, hug hun ham ned. Hvor forfærdeligt! — Mit Barn! Jeg har indtil nu levet mit Liv uden Tro. Men jeg tror, at Gud nu igen har søgt at drage mig til sig. Og jeg har intet højere Ønske, end at jeg maa dø i Gud, og at du, mit Barn, maa blive forenet med Noahs Søn. Jeg tror, Noah har Ret. Der vil komme en Straffedom. Maatte da du, mit Barn, være mellem den Skare, som bliver frelst!»

Thira holder sin Haand op for sit Ansigt og græder. »Moder, Moder!«

»Hvorfor græder du, mit Barn!«

»Fordi jeg skal miste dig, og saa fordi — —«

»Fordi?«

»Jeg holdt af Jafet, Noahs Søn, og han af mig. Men alt er forbi!«

»Og hvorfor?«

»Fordi jeg har lovet Jabar, du ved, ham, Anaks Søn, at jeg vil være hans Hustru!«

»Barn! Hvad har du dog gjort? Du har jo ellers ikke brudt dig om Jabar?«

»Min Bedstemoder sagde, at baade Noah og hans Sønner var blevne vanvittige. Og jeg syntes det ogsaa selv. Og saa — —«

Den syge udstøder et dybt Suk og falder udmattet tilbage paa sit Leje. Hun lukker Øjnene. Det volder hende Møje at faa Luft.

»Gud, vær mig — — naadig!« faar hun stødt frem. Saa høres en Rallen.

Hun er død.

Thira kaster sig ned over det livløse Legeme og kysser det atter og atter.

Men under den sidste Del af Samtalen er der kommen en gammel Kvinde ind i Værelset.

Hendes Pande rynker sig i Vrede.

»Naa, saa skulde hun til at tigge om Naade paa det sidste!«

Den unge Pige vender sig hurtigt om.

»Bedstemoder, du her?«

»Jeg kom lige tidligt nok til at ærgre mig over min Datter og til at glæde mig over min Datterdatter!«

Den unge Pige bøjer sig atter ned over sin døde Moder. Graaden overvælder hende paa ny.

Bedstemoderen gaar hen til hende og rejser hende op.

»Lig ikke der og græd! Du kan tidligt nok blive gammel og grim, uden at du behøver at fremskynde det! Sig mig nu, hvad din Moder sagde til dig, inden hun døde. Efter hendes sidste Ord at dømme, har hun sikkert formanet dig til at tro paa Gud, ikke?«

Thira staar med Hænderne for Ansigtet. Hun svarer ikke.

»Thira, svar!«

»Hun sagde, hun vilde ønske, at jeg maatte blive gift med Jafet, Noahs Søn!«

»Sagde hun ikke, hvorfor?«

»Fordi jeg saa vilde blive frelst, naar Floden, som Noah talte om, kom!«

Den gamle ler haanligt.

»Naar Floden kom! Ja, naturligvis, slig Taabelighed skulde hun selvfølgelig ogsaa fæste Lid til! Det forstaar sig. Heldigvis har du dog selv afbrudt Broen for dig der, Barn! Det glædede mig meget at høre, at du havde lovet dig til en Mand her fra Byen. Thi jeg har ofte frygtet for, at din Forstand stod paa svage Fødder. Og havde du faaet en Guds-Søn til Mand, vilde du sikkert snart helt have mistet den. Jeg var gift med en Guds-Søn, det er sandt, men jeg havde Vilje, jeg havde Forstand ogsaa den Gang. Jeg drog og drog for at faa ham over paa min Side. Og havde der ikke netop i et skæbnesvangert Øjeblik indtruffet et sært Naturfænomen, saa vilde jeg helt have vundet Sejr!«

»Saa dræbte du din Mand! Hvor kunde du gøre det? Gnaver Angeren ingen Sinde paa din Samvittighed?«

»Anger? Samvittighed?« Dengamle haanler. »Det er Begreber, som man først danner sig, naar det begynder at ramle oppe i det øverste Stokværk.«

Joktan træder ind. Hans Ansigtssfarve er ualmindelig gusten, og hans Øjne meget blodunderløbne.

Thira gaar sin Fader i Møde.

»Moder er død!«

»Død? Tal ikke om at dø!« udbryder han med grovt, rustent Mæle. »Sørg for at faa Kadaveret bort! Jeg gider ikke se det!«

Han forlader atter Hjemmet.

Jafet har et Øjeblik forladt Arbejdspladsen ude i Skoven.

Nu staar han og skygger med Haanden over Øjnene, seende ind mod Byen.

Er det ikke Thira, som gaar derhenne? Han kender hendes blaa, vævede Kjole. Han kan heller ikke tage fejl af Haaret, der som en gylden Flod bølger ned ad Ryggen.

Endnu et Øjeblik staar han og stirrer der hen. Saa iler han afsted i Retning efter hende.

Han vinker.

Hun standser et Øjeblik, men skynder sig saa ind imod Byen.

Hvorfor løber hun altid sin Vej nu, saa snart han kommer i Nærheden af hende? Flere Gange i den senere Tid har han søgt hende for at faa talt ud, for at faa at vide, om hun vil være hans.

Aa, han forstaar det hele! Hun anser naturligvis baade ham og hans Familje for vanvittige — »Arken« og Talen om den kommende Vandflod!

Hun vil vise ham sin Ringeagt ved at løbe for ham.

Jafet begynder at forstaa, at han staar overfor et »Enten-eller«.

Skal han give sig sin Kærlighed i Vold? Eller skal han tage mod hendes Foragt og vedblive at bistaa sin Fader med Bygningen af det store Skib?

Et vanskeligt Valg!

Han holder jo af hende! Han synes ikke, at han vil kunne udholde at leve, hvis han skal opgive Tanken om hende. Men paa den anden Side: Kan han forlade sin Fader, som han holder saa meget af? Var det end et taabeligt Foretagende, Faderen havde begyndt paa, saa burde dog Sønnen hjælpe ham! Men Jafet tror sin Faders Ord. Faderens Syn har sikkert ikke været nogen almindelig Drøm! Floden vil da virkelig komme! Er det ikke ogsaa, som om overnaturlige Væsener hjælper til med Arbejdet? — —

Jafet vender sig og gaar tilbage til Skoven.

Lad Thira kun foragte ham! Han vil vise hende, hvor lidt Hensyn han tager dertil!

Der gaar et Par Uger.

Jafet pines alligevel af Uvisheden om Thiras Følelser.

Det kan jo dog være, at hun holder af ham! Hendes Slægtninge har maaske forbudt hende at tale med ham. Eller hun kan have andre Grunde for sin Opførsel, Grunde, som han ikke aner.

Han maa have Vished! Og saa giver han sig en Dag paa Vej ind mod Byen.

Omsider naar han hendes Faders Hus, men træffer hende ikke. Der er ikke andre i Stuen end hendes Bedstemoder.

»Hvilken Ære for vort Hus, at Noahs Søn vil se ind!« udbryder hun med Haan, da hun ser, hvem Gæsten er. »I bygger nok ellers stort der ude i Skoven, siges der. Hvad er egentlig Hensigten? For jeg skulde da ikke tro, at alle Noahs Sønner ogsaa er gaaet fra Forstanden og vil sejle paa tørt Land?«

»Jeg er kommen for at bede om en Samtale med Thira!«

»Naa, er du det? Det kunde maaske ogsaa nok have ladet sig gøre, dersom hun havde været hjemme. Men det er hun ikke. Dog kommer hun vel snart. Sæt dig ned paa disse Skind, saa kan vi sidde og tale sammen et Øjeblik. Maaske hun saa kan komme imens!«

Jafet bliver staaende.

Den gamle rejser sig og gaar helt hen til ham.

»Jeg kan fortælle dig en Nyhed!«

»Hvad er det?«

»Thira har som en lydig Datter bøjet sig under sin Faders Vilje. Hun har lovet Jabar at blive hans Hustru!«

Den gamle Kvinde ser sødt smilende Jafet ind i Ansigtet.

»Glem derfor ikke at lykønske hende, naar hun kommer hjem! Hun er sikkert i dette Øjeblik netop henne hos sin Kæreste!«

Jafet staar uden at mæle et Ord. Han er bleven dødbleg. Hans Øjne bliver vaade. Han vender sig og gaar ud.

Og langsomt gaar han frem mellem Husrækkerne. Men med eet klarer hans Aasyn op. Han har faaet en Tanke.

Selvfølgelig løj Bedstemoderen! Jafet vidste jo godt, at hun, som andre, kun fulgte Sandheden, naar det passede bedst i hendes Kram.

Ja, naturligvis, det hele har været lagt an paa at holde ham borte fra den unge Pige, det forstaar han nok nu.

Thiras Bedstemoder har ingen Tid ret godt kunnet lide, at han nærmede sig Datterdatteren.

Det er, som han er bleven befriet for en tung Byrde ved at tænke paa den gamles Fjendskhed.

Og vel til Mode iler han afsted, ud til Faderen og Brødrene.

Imellem det tætte Buskløv i en lille Kratskov tæt udenfor Hanoch har Thira lagt sig i det bløde Græs, der som et Fløjelstæppe dækker Skovbunden.

Smaafuglene pipper og kvidrer mellem Løvet over hende. Hun synes slet ikke at ænse dem. Heller ikke den Solstraale, som spiller mellem de grønne Blade, og som nu og da borer sig igennem og kommer ned og leger paa hendes Pande og gør hendes Haar end mere gyldent, lægger hun Mærke til.

Hun er i Vaande. Aa, hun er, synes hun, det ulykkeligste af alle Mennesker.

Hvilken Kunst det er at kende sin egen Sjæl til Bunds! Der er lønlige Traade, som drager til een Side, andre, som drager til en stik modsat Side. Og hun synes, hun bliver slidt sønder i denne Sjælekamp — at hun maa gaa til Grunde.

Taarerne faar frit Løb ned over hendes smukke, bløde Kinder.

Med eet er det, som om hun tager sig sammen.

Hvorfor græde? Hun har jo selv sagt sit Livs lyseste, reneste Drøm far vel, har selv brudt Broen af til den Side. Hun har lovet sig til en anden, følt en andens Arme omslutte sig. Hun har for en Stund søgt at indbilde sig, at her var noget, som kunde svare til den lyse, rene Drøm, som en Tid havde fyldt hende og faaet hende til at bæve i stille, uudsigelig Lykke. Aa, hvor snart havde hun ikke mærket, at det, hun havde grebet, var noget ganske andet end det, hun havde drømt om, var noget, som oprørte hendes Sjæls Inderste.

»Jafet, Jafet!« sukker hun. »Du var mild og kæk og god! Dit Øje var lyst og rent. Aldrig vilde du have draget mig ned ad! Jeg saa af dit Blik, læste paa dit Aasyn, at du holdt af mig. Og jeg saa forleden, at du vinkede til mig og løb for at naa mig. Men ak, den lyse, rene Drøm er til Ende. De haanede dig og din Slægt, tog Sagen først paa den ene Maade og saa paa den anden.

Til sidst lo jeg selv med: Vanvid! Vanvid! — Broen er for evig afbrudt!»

Hun bøjer fortvivlet sit skønne Aasyn ned mod Jorden, ned i det bløde Græs. Og Taare efter Taare løber ned paa den fugtige Jord.

»Gud, vær mig naadig!« sukker hun. »Og giv ham til Hustru en Kvinde, hvis Sjæl er ren og usmittet som hans egen! Kommer Floden, vil min Lidelse snart være endt!«

Solstraalen har atter boret sig Vej gennem Løvet og danser nu legende paa hendes Haar og Kind.

Omsider rejser hun sig og gaar ud af Lunden, ind mod Byen.

En og anden forbigaaende tilraaber hende uhøviske Ord. Hendes Kinder farves af Skamrødme, og hun skynder sig saa meget des stærkere hjem.

Der hengaar flere Aar.

»Arken« nærmer sig omsider sin Fuldendelse.

Som en kæmpemæssig Bygning hæver den sig op ved Siden af Skoven, hvori der nu saa godt som ikke mere findes et eneste stort Cyprestræ.

Skibet staar fuldstændig ligt det, Noah saa i sit Syn: Taget med den svage Heldning, Sprinkelværket der under, Døren — alt er, som Gud har anordnet det.

Kun Begningen mangler endnu, men Noahs Sønner er netop travlt sysselsatte med at paaføre Beg.

Jafet staar og arbejder paa den ene Ende af Arken.

De henrundne Aar har bleget hans Kinder og i det hele taget givet ham et sygeligt Udseende. Det kunde jo ikke vare længe, inden han fik at vide, at han alligevel havde skuffet sig selv, da han fandt Trøst i at tænke paa, at Thiras Bedstemoder havde løjet om hende for ham!

Han har imidlertid nu lært at indse, at Gud har villet gøre ham et vanskeligt Valg let: Valget mellem Kvinden og at komme med i Arken.

Men jævnligt kommer der Taarer i hans Øjne. Hvor kunde det være anderledes? Floden vil jo komme! Og den vil komme inden ret længe! Og saa vil hun omkomme deri, hende, som han ikke kan lade være at holde af!

Hun kan endnu komme med i Arken! Hun kan komme med, hvis hun bare vil! Men hun vil naturligvis kun spotte, om han taler til hende derom. Hun anser selvfølgelig det hele for Galmandsværk! Alligevel — han vil gaa hen til hendes Hjem en af de første Aftener og søge at overtale hende. Han vil prøve det, men nærer egentlig kun ringe Haab om, at det vil lykkes. Og han sukker ved Tanken.

— Arbejdet gaar let for ham. Solen skinner varmt og gør Asfalten lind og let at stryge ud.

Han fører Haanden op til Øjnene. Ingen Taarer! Han vil skynde sig dobbelt med Arbejdet. Han vil frigøre sig for de triste Tanker!

Og han vil bringe Gud et Offer og takke ham, fordi han har ført ham et Stykke frem imod det store Maal.

En Haand lægger sig varsomt paa hans Arm. Han vender sig hurtigt om.

»Thira?«

Han bliver saa bevæget, saa underlig til Mode, at han ikke kan faa mere sagt.

Ogsaa hun er bleven blegere, magrere siden sidst. Og hun ser saa inderlig vemodig ud.

»Jafet, jeg kunde ikke lade være at gaa hen til dig, hvor nødig jeg end vilde. Jeg har hørt, der er bleven lagt Planer om at brænde eders Skib i Nat. Pas derfor paa! Og nu far vel!«

Hun er allerede flere Skridt borte.

Jafet iler efter hende.

»Thira, lad mig takke dig!«

»Jeg maa skynde mig!« raaber hun. »Min Bedstemoder er meget syg!«

Saa er hun borte. Jafet staar og ser efter hende, til hans Øjne igen bliver helt vaade.

Faderen kommer hen til ham i det samme.

»Hvem var det, du talte med?«

»Det var Thira, som kom og meddelte mig, at Hanocherne i Nat vil opbrænde Skibet, vi bygger paa. Vi kommer derfor til at staa Vagt her i Nat og de følgende Nætter!«

»Det har undret mig,« udbryder Noah, »at man i den senere Tid har ladet os helt i Fred! Det har saa kun været for at ødelægge hele Arbejdet,

naar det nærmede sig sin Fuldendelse. Imidlertid — det maa blive Guds Sag! Stillede ogsaa vi fire Mænd os paa Vagt omkring Arken, hvad vilde vi kunne udrette mod den store Flok, som sagtens vil komme? Lad os samle os nu og bringe et Offer! Lad os takke Gud, fordi han har staaet os bi under Arbejdet! Og lad os bede ham om selv at bevare Arbejdet, thi vi kan ikke!«

Sem kommer til og faar at vide, hvad der er Tale om.

Han peger mod Sydvest.

»Det trækker op til Uvejr. Allerede een Gang har Gud brugt sit Lynvaaben til Forsvar for os. Han vil maaske nu atter tage det i Brug for at værne dette Arbejde, som vi har udført efter hans Befaling!«

Snart efter stiger Røgen i Vejret fra Noahs Offeralter.

Atter er der hengaaet en Del Aar.

Noahs Bedstefader, hans Fader og hans Moder har lukket deres Øjne til den sidste Søvn.

I lange Tider har Noah og hans Sønner samt deres Hustruer været travlt sysselsatte med at indsamle Føde til Folk og Fæ. Men omsider er ogsaa dette Arbejde endt.

Arken er fuldstændig færdig.

Paa underfuld Maade er den bleven skærmet, saa at de Planer, der var lagt til dens Tilintetgørelse, er blevne udførte.

De to Mænd, som hin Nat, da Hovedslaget skulde staa, gik foran de store Folkemasser, som vilde forlyste sig over den storartede Ildebrand, blev ramte af Vaabenet fra oven saaledes, at de ikke mere rejste sig. Og ingen af de andre havde Mod eller Lyst til at prøve, om det var Tilfældighedens Spil, eller om virkelig de himmelske Magter skærmede Skibet og dets Bygmestre.

Og nu staar altsaa Skibet færdigt og venter kun paa, at Folkene og Dyrene skal gaa ind.

Noah og hans Sønner kundgør i Hanoah og de andre Byer, at enhver, der vil, endnu kan blive frelst. Alle maa frit gaa ind i Arken.

Der svares kun med Haan og Latter.

Ingen vover dog at lægge Haand paa »Lynmændene«, som et vittigt Hoved har kaldt Noah og hans Sønner.

Jafet gaar hen i Thiras Hjem. Hvor ofte har han ikke gaaet den Vej? Og altid forgæves. Aldrig har han kunnet faa den, han søgte, i Tale. Og har hun set ham ude, har hun altid skyndsomst taget Flugten. Men Jabar, som hun havde lovet sig til, har taget en anden Kvinde. Thira er endnu Ungmø.

Nu maa han tale med hende — koste saa, hvad det vil!

Joktan kommer ham med et raat Smil i Møde.

»Nu er I nok snart færdige til at begynde Sejladsen paa det tørre. God Vind!«

Jafet beder om at faa Thira i Tale.

»Hun skulde maaske med paa Lystsejladsen?«
ler Joktans unge Hustru.

»Jeg har gemt min Datter forsvarligt bag Laas og Lukke!« haanler Joktan. »Jeg skal nok sørge for, at hun ikke slipper ud, inden du og dine Folk er gaaede ind i eders Skib!«

»Lad mig tale med hende bare et Øjeblik!«
beder Jafet.

Joktan og hans Kone ler.

»Vil du bande Gud, skal du faa Lov dertil!«

»Vær barmhjertige!« udbryder Jafet. »Lad mig tale med Thira et Øjeblik!«

»Du har hørt Betingelsen!«

»Det kan ikke være din Mening!«

»Det er min Mening. Vil du bande Gud, skal du komme til at tale med min Datter. Ellers faar du hende ikke at se!«

»Sig mig i det mindste, hvor hun er!« Jafet
beder og trygler.

»Du har hørt Betingelsen, den eneste, der gives!«

Jafet mærker tilsidst, at det er spildt Umage at bede her. Og saa gaar han bort, inderlig be-
drøvet.

Thiras Bedstemoder kommer ud og raaber efter ham.

»Det er nok en lang Sejlad, I vil foretage, at dømme efter alle de Levnetsmidler, I har ført ind? — Lykke paa Rejsen!«

Hun udstøder en skingrende Haanlatter.

Jafet nærmer sig hende.

»Sig mig, hvor Thira er!« beder han og ser bønligt paa den gamle Kvinde.

»Maa jeg komme med paa Lystturen, saa skal jeg sige dig, hvor hun er!«

Jafets Øjne lyser af Glæde.

»Det maa du rigtignok — hellere end gerne! Gid alle vilde gaa med!«

»Nej, ved du hvad? Saa sank vi nok — og druknede! Haha! Du tror maaske, at ogsaa jeg er fra Forstanden!«

»Vær barmhjertig!« beder han igen.

Den gamle ler højt.

»Vent ikke hos mig at finde noget af den Vare!«

Jafet gaar bort. Han er bleven ligbleg, og Taarerne staar ham i Øjnene.

Han sukker til Gud og beder for den unge Pige, som han, trods alt, endnu elsker højere end sit eget Liv.

Omsider naar han sin Fader, som ogsaa er paa Vej hen mod det kæmpemæssige Skib.

Jafet fortæller ham sine Hændelser og betror ham sin Sorg over Thira.

»Hun er altsaa lukket inde et eller andet Sted?« udbryder Noah. »Hun skulde vel ikke være spærret inde i det Hus, af hvilket hun en Gang friede mig ud?«

Det lyser op i Jafets Ansigt.

»Det er hun sikkert!«

Saa følges de ad hen til Huset. Men udenfor dette staar tilfældigvis netop en Flok Mænd i Samtale.

Noah vil gaa hen til Døren.

Flere af Mændene stiller sig i Vejen.

»Hvad skal du her? Gaa du hellere ud til dit Legetøj ude ved Skoven!«

»Gaa til Side! Jeg har Ærinde i dette Hus!«

Flokken viger imidlertid ikke. Flere af Mændene begynder at trække Vaaben.

»Sig, hvad I søger!«

»Joktans Datter Thira!«

»Hun er ganske rigtig lukket inde her. Men ingen kommer ind!«

Jafet prøver atter forgæves at trygle og bede.

Saa vil han trænge frem med Magt. Det er vanvittigt. Han vil snart være hugget ned. Mange Vaaben er allerede rettede imod ham.

Noah holder ham tilbage.

»Kom, vi maa gaa! Her er intet at gøre!«

»Jeg vil give mit Liv for at frelse hende!«

»Det vil du nok, Jafet! Men her vil du kun blive dræbt selv uden derved at frelse hende! Kom!«

Saa gaar Jafet omsider med.

Og Faderen taler alvorligt og mildt til ham.

»Hvis det er Guds Vilje, at hun skal frelses — hvis hun har Tro — saa bliver hun frelst, ingen vil kunne hindre det. Men tab du nu ikke Troen, min Søn, om end det synes dig haardt at bøje dig under Guds Vilje. Naar du ydmygt bøjer dig under den, saa vil Gud føre og lede dig, som han ser, det er dig bedst tjenligt!«

Jafet lover at prøve paa at følge Faderens Raad.

De er nu udenfor Byen og kan se det vældige Skib langt ude mod Øst.

Efterhaanden som de kommer nærmere, kan de med større og større Tydelighed se, hvilket broget Liv der udfolder sig omkring det.

Det er, som om al Verdens Dyr har sat hverandre Stævne omkring Arken. Og Luften genlyder af Fugleskrig og af Brølen, Brægen, Grynten og Tuden.

»Dyrene er komne, som vi har indsamlet Føde til, foruden til os selv!« udbryder Noah. »Vi ser overalt Guds Arbejde og Styrelse, om vi end ikke ser ham selv!«

Noah gaar hen til sit Offeralter. Her lægger han sig paa Knæ og beder og takker.

Og Gud taler igen til ham.

»Gaa ind, du og hele din Familje i Arken; thi du har levet retfærdigt midt iblandt den vantro og onde Slægt!

Tag med dig i Arken syv Par af alle rene Dyr, men kun eet Par af de urene. Og tag ligeledes af hver af Fuglearterne syv Par med ind.

Thi om syv Dage vil jeg lade det regne paa Jorden i fyrretyve Døgn og udslette alle levende Væsener af Jordens Overflade!« — —

Om syv Dage!

Noah rejser sig og ser sig om med et taarevædet Blik.

»Hvorfor vil de travle Skarer dog ikke høre? Hvorfor er de saa genstridige? Jeg har sagt dem, hvad der vil komme, men de agtede det ikke. De spotter og haaner kun. Talte jeg nu atter til dem om Omvendelse og Tro, de vilde atter haane og spotte. Om de turde, vilde de ihjelslaa mig og mine.

De spiser og drikker, gifter sig og nyder Livet paa deres Vis. Og om syv Døgn vil Floden komme!«

Sebana kommer hen til sin Mand. Han vender sig om og tager hende i Favn.

»Om syv Dage kommer Floden, Sebana!«

»Guds Vilje ske!« udbryder hun bevæget. »Sørgeligt at tænke paa, at alle de Tusinder af Mennesker skal drukne. Men det kan jo ikke være anderledes! De vil jo ikke lade sig frelse!«

»Det var netop det, jeg stod og tænkte paa, Sebana!« svarer Noah. »Gud har været langmodig. Det er nu flere Hundrede Aar, siden min Oldefader Enoch forudsagde den kommende Dom. Ingen vilde den Gang tro! Ingen vil tro endnu! Og nu om faa Dage vil Dommen blive fuldbyrdet!«

»Et Under, at Gud kan finde os værdige til Frelse!« Sebana har Taarer i Øjnene.

»Ja, Sebana, det er et Under! Lad os aldrig glemme at takke ham derfor!«

I dette Øjeblik nærmer Jafet sig med en Ged.

»Jeg vil ofre til Gud!« udbryder han. »Jeg vil bede til ham. Bed med mig, Fader og Moder, om, at Thira maa blive frelst! Jeg synes, at jeg

maa dø af Sorg ved Tanken om, at hun skal drukne tilligemed de andre. Jeg holder af hende, jeg elsker hende, men jeg kunde finde mig i at undvære hende til Hustru, naar hun blot maatte blive frelst!»

»Vi vil bede med dig!« svarer Noah. »Men vi maa føje til: »Guds Vilje ske!« Gud ser, hvad der tjener os bedst!«

Dyrene føres parvis ind i Arken efter Guds Befaling.

Noah og hans Sønner er i travl Virksomhed. Det er hen imod Aften samme Dag, som de nys skildrede Begivenheder har fundet Sted.

Jafet er i Færd med at drive en Faareflokk ind i Arken.

Hans Blik er vemodigt, og hans Bevægelser en Smule tungere end sædvanlig.

Han hører sit Navn nævne og ser hurtigt op.

»Thira, Thira!« udbryder han jublende.

Hun kommer ham i Møde fra det indre af Arken. Han glemmer alt andet, iler hen og knuger hende i sin Favn, kysser hende og synes aldrig at ville slippe hende.

Hun anstrenger sig forgæves for at komme fra ham. Hendes Kinder bliver afvekslende røde og blege.

»Slip mig, Jafet!« hvisker hun bønligt.

Omsider giver han Slip.

»Thira, tilgiv mig! Jeg glemte mig selv et Øjeblik! — Hvor jeg har bedet for dit Liv! Og da jeg nu saa dig, blev jeg aldeles overvældet af Glæde!«

»Har du virkelig bedet for mig?«

»Ja, jeg har bedet og tryglet Gud om at lade dig blive frelst! Jeg var helt ulykkelig ved Tanken om, at du skulde omkomme tilligemed de andre!«

Det lyser op til et Smil i hendes Aasyn, men det vemodige Udtryk vil dog ikke helt vige.

»Jafet, jeg er ikke værd, at nogen skal bede for mig!«

»Hvis jeg vidste, at du holdt af mig, vilde mit Liv blive lyst og skønt som en dejlig Drøm!«

»Jeg har altid holdt af dig fra første Gang, jeg saa dig!«

Klare Taarer perler i hendes Øjne.

Jafet nærmer sig hende atter.

»Er det muligt?«

Hun viger tilbage.

»Nej, nej!« udbryder hun. »Ikke saaledes! En Gang drømte jeg en skøn, ren Drøm, og den var om dig. Men den Tid er forbi. Jeg lo og spottede med de andre. Jeg tog Del i deres vilde Liv og bildte mig ind, at det var at leve. — Men jeg maatte se dig endnu en Gang! Nu, da jeg skønner, at Udfrielsen er nær, har jeg vovet at nærme mig dig! Og saa — far vel! Far vel — for evigt!«

Jafet har Taarer i Øjnene. Men han smiler gennem Taarerne.

»Du holder af mig, Thira!«

Han slutter hende trofast i sin Favn og ser hende ind i Øjnene.

»Jeg giver ikke Slip paa dig, inden du lover at blive min!«

»Kan jeg blive din Hustru?« spørger hun grædende. »Jeg har spottet og haanet alt, hvad du kalder helligt!«

»Thira, du kan, og du skal blive min Hustru! Vil du ikke trods alt kunne dele min Tro med mig? Har du ikke angret, hvad du har gjort?«

»Jeg har været meget ulykkelig derover, og jeg tror, at den største Lykke, der kan vederfares et Menneske, er, at det vandrer paa Guds Veje!«

Noah og hans Hustru er komne til. De staar Haand i Haand ved Siden af det unge Par.

»Gud være takket for disse Ord!« udbryder Noah. »Og lovet og priset være han, fordi han kærligt hørte vor Bøn og lod Thira blive frelst!«

Thira kaster sig ned paa Jorden foran den gamle Mand og omslutter favnende hans Knæ.

Han rejser hende op. Sebana favner hende inderligt.

»Min Datter! Min Datter!«

Thiras Øjne staar endnu fulde af Taarer.

»Kald mig ikke Datter. Jeg er ikke værdig til dette Navn!«

»Den, der af Sjælens Dyb kan udbryde, at hun

tror, der ingen større Lykke kan være for et Menneske end at vandre paa Guds Veje, er jeg lykkelig over at kunne favne som min Datter!«

Og Noah fører Thira hen til Jafet og lægger deres Hænder i hinanden.

De knæler ned for ham. Han lægger sine Hænder velsignende paa deres Hoveder.

»Vær Mand og Hustru fra denne Dag! Gud lægge sin Velsignelse i eders Pagt og gøre eder frugtbare og mangfoldige!«

Jafets Brødre og deres Hustruer kommer til. De favner Bruden og ønsker til Lykke.

Thira er som et Barn. Hun ler og græder paa een Gang.

Hun er fagrere end nogen Sinde.

Og Jafet udbryder:

»En saadan Lykke har jeg næppe turdet drømme om!«

Thira maa saa fortælle, hvorledes hun slap ud af sit Fængsel.

Hun har slet ikke været lukket inde! Løgn har hele Fortællingen derom været! Paa Torvet fik hun at høre, at »de gale Mennesker« atter havde været i Hanoch og de andre Byer og forkyndt, at nu vilde Floden komme inden ret længe, I Stedet for at gaa hjem var hun da ilet ud til Arken.

Jafet slutter hende igen i sine Arme og ser med Henrykkelse ind i hendes milde Øjne.

»Min Brud! Min Hustru!«

Et tordenlignende Drøn høres. Jorden skælver.
 »Forbud paa Floden!« udbryder Noah. »Vi maa igen tage fat paa vort Arbejde!«

De syv Døgn er gaaede.

Noah og hans Hustru, hans Sønner og deres Hustruer er gaaede ind i Arken.

Og Gud har lukket til efter dem.

En Menneskemængde har samlet sig omkring Kæmpeskibet. Raab og Latter ryster Luften.

»Lad os faa lidt Halm og nogle Ildgløder! Det kan blive et opbyggeligt Syn at se »Daarekisten« gaa op i Flamme!«

En iler afsted efter Halm, en anden giver sig i Færd med at gnide Ild.

Da lyder atter et Drøn, som gentages tusindstemmigt af Ekkoet. Og Jorden ryster og skælver.

Flere af Folkene kastes til Jorden. De øvrige ser sig forfærdede om.

»Atter Jordskælv!«

»Vi faar Torden om et Øjeblik!« raaber nogle.
 »Se, Luften er næsten sort!«

Manden, som var gaaet efter Halm, kommer med et stort Knippe, som han kaster ind imod Arken.

»Kom nu med Ild, saa skal vi snart faa et stort Baal optændt!«

Han ler. Men han er dødbleg.

»Ja, kom med Ild!« raaber andre. »De derinde har længe spaaet, at vi skulde drukne, hvis vi ikke gik med derind. Nu kan de selv blive brændt. Saa kommer de i alt Fald ikke til at fryse!«

Flokken ler over den raa Vittighed.

»Min Datter er sikkert gaaet derind trods mit strenge Forbud. Lad hende nu kun brænde inde!« raaber Joktan. »Prøver hun paa at løbe ud af Flammerne, skal jeg være den første til at kaste hende derind igen!«

Det er nu lykkedes at faa frembragt Ild. Den blusser lystigt i noget tørt Græs og nogle tørre Kviste.

Nogle af Mændene er allerede i Færd med at bære brændende Ris hen til Halmknippet ved Siden af Arken.

Da høres atter et øredøvende Drøn. Atter skælver Jorden. En stor Revne fremkommer i dens Overflade umiddelbart ved Siden af Arken, og en mægtig Vandstrøm vælder ud af Jordens Skød. Den baner sig Vej ned igennem Dalen, skyllende med sig alt, hvad den møder paa sin Vej. En stor Del af Menneskemængden finder sin Død i dens Vande. De, som har staaet udenfor Strømmens Omraade, iler forfærdede bort i alle Retninger. Ingen tænker mere paa at brænde Arken.

Enhver tænker kun paa selv at komme i Sikkerhed.

Det er næsten blevet saa mørkt, som om det kunde være Nat. Uvejret hænger truende over Jorden. Nu bryder det løs!

Lynene glimter, Tordenen ruller — hæftigere og hæftigere! Den ene Jordrystelse følger umiddelbart oven paa den anden. Det drøner, det dunrer i Jorden og over Jorden.

Vandet vælder op af Dybet. »Den store Afgrunds Kilder« er aabnede.

Og Himlens Sluser er lukkede op. Regnen styrter ned — ikke draabevis, men i Strømme.

I Hanoch stiger Vandet allerede rask.

»Flygt, flygt!« raabes der. Og der høres Eder og Forbandelser.

»Flygte i dette Uvejr og i saadant et Mørke? Hvorhen?«

Nogle iler ud af Byen, vejledet af Lynglimtene. Andre iler ind i den.

Vandet gaar dem til over Knæerne.

En grænseløs Forvirring hersker overalt.

Og stadig strømmer Regnen ned. Ikke en almindelig Regn, men et Skybrud.

Højere og højere hæver Vandet sig omkring Arken. Og dennes Beboere mærker tilsidst, at den langsomt løftes op fra Jorden, de mærker, at den »vandrer« paa Vandet.

»Dommen er kommen over Jorden!« udbryder Noah. »Lad os alle takke Gud, fordi han naadig har bevaret os!«

Alle otte kaster sig tilbedende ned og takker dybt bevægede for deres Frelse.

Og Vandet voksede og løftede Arken, og den hævedes over Jorden. Og Vandet tog Overhaand og voksede saare over Jorden. Og Arken flød hen over Vandets Overflade.

Og Vandet tog overmaade stærkt til paa Jorden, og alle de høje Bjerger, som var under Himlen, blev skjulte.

Femten Alen oventil voksede Vandet, og Bjergene skjultes.

Saa omkom alt Kød, som rørte sig paa Jorden, baade Fuglene og Kvæget og de vilde Dyr og al den Vrimmel, som vrimlede paa Jorden, og alle Menneskene. — —

Og kun Noah blev i Live, og hvad der var med ham i Arken.« (1 Mos. 7, 17—23).

II.

FILISTERPIGEN

SARONS Slette! — Navnet fremkalder uvilkaarlig Billedet af en fager, blomsterrig, frugtbar, solbeskinnet Egn. Det er, som om man straks mærker Blomsterduft.

»Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lilje!« synger Sulamith.

Profeten Esaias taler om Saron:

»Ørkenen og de tørre Steder skal glæde sig. Den øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose. Den skal blomstre frodigt, den skal juble og synge med Fryd, Libanons Herlighed er given den, Karmels og Sarons Pragt — —«

Sarons Slette ligger udbredt for vort Blik. Jorden er som et farverigt Tæppe. Solen skinner — endnu ikke sviende og visnende. Det er i Maanedens Siv*).

En gammel Kvinde og en lille Dreng vandrer Haand i Haand langsomt frem over Sletten.

Et Bakkestrøg, som et lille Stykke Vej forude hæver sig i Vejret og danner Grænsen mellem

*) Ogsaa kaldet Iyar, Slutningen af April og Begyndelsen af Maj.

Sletten og Kanaans Højland, synes at være Maalet for deres Vandring.

Af og til tager den lille solbrændte Gut sin Haand til sig og løber bort for at plukke en Blomst.

Den gamle Kvinde ser efter ham med et moderligt, mildt Blik og standser sin langsomme Gang, til han igen kommer tilbage.

Hvor smukt maa ikke i fordums Dage hendes Aasyn have været! Det er smukt endnu; men nu er det gennemskaaret af dybe Rynker, der tyder paa, at den gamle Kvindes Liv ikke er hengledet uden Sorger og Kæmpe.

Der er et vemodigt Udtryk i hendes Øjne, selv naar hun smiler til sin lille Ledsager. Og der er visse Drag om Munden, som ogsaa fortæller om stille Vemod. Men det, der særpræger Aasynet, er dog dets ømme, inderlige Mildhed.

Den gamle Kvinde er Abigail, Daniten Jethers Hustru.

Hendes lille Ledsager er hendes Sønnesøn. Hebel*) hedder han.

Frem imellem yppig-grønne Løvtræer vandrer de to.

Omsider naar de Foden af det omtalte Bakke-
drag og slaar nu ind paa en Sti, som under mange Bugtninger løber op til et af de højeste Punkter,

Af og til standser de, vender sig og ser ud over den sollyse Flade, bag hvilken Solstraalerne ses at glitre paa »det store Hav«s Bølger.

*) Den jødiske Form for Navnet Abel.

Endelig naar de op paa Bakkens højeste Punkt.
Her findes ingen Træer, kun hist og her nogle
Smaabuske. Her er frit Udsyn til alle Sider.

Hebel giver sig i Færd med at plukke Blomster.
Den gamle Kvinde sætter sig paa Hug i det bløde
Græs. Hun vender drømmende Blikket mod Nord,
mod de fjerne, blaaagtige Skove, der, efterhaanden
som Solen daler, tager sig mørkere og dunklere ud.

Drømmende ser hun derpaa ud over Havet — —
Omsider giver hun sig til at synge:

»Lovsyng Herren, som frelste Israel,
da Folket hengav sig til ham.
Hør, I Konger!
Hør, I Fyrster!
Adonai, Israels Gud vil jeg lovsynge!
Herre! da du fra Se-ir uddrog,
da du drog frem fra Edoms Marker,
bævede Jorden,
Himlene dryppede,
— fra Skyerne dryppede Regnen,
Bjergene smeltede for Herren,
selv Sinai smeltede for Herrens, Adonais Aasyn!
I Samgars Tid var Vejene tomme,
i Jaels Dage var Vejene tomme,
de vandrende gik frem ad krogede Biveje.
Israels Landsbyer var tomme,
de var tomme, indtil Debora stod frem,
indtil Debora stod frem som en Moder for Israel!
Israel valgte sig fremmede Guder,
og Straffen kom over Israel,
Ingen turde løfte Vaaben mod Fjenden!«

— — — Den gamle Kvindes Øjne dugges af Taarer. Hun er ikke i Stand til at fortsætte Sangen. »Israel valgte sig fremmede Guder, og Straffen kom over Israel, ingen turde løfte Vaaben mod Fjenden« — — skønt der er gaaet Aar — mange Aar — hen, siden Debora sang sin Lovsang, saa er det, som om den netop skildrer den nærværende Tid: Israel tjener de fremmede Guder, deltager i de Liderligheder, hvormed Kananiterne tror at ære deres Guder. Og Straffen er kommen! Herrens Haand hviler tungt over hans Folk. Filisterne spiller Herrer i det Land, som Jahveh lovede sit Folk, og hvortil han førte det »paa Ørnevinger«. Og Ingen vil lytte til den Røst, som taler om, hvorfor Trængselen kommer, særlig ikke, naar denne Røst opløfter sig fra en Kvinde — —

Imod Sydvest ses det Land, som ikke blev frataget Filisterne, og nede paa Sletten skimtes en Flok mørke Skikkelser, uden Tvivl en Flok Filistre, som vender hjem med Bytte.

Abigail sidder endnu stille en Stund. Saa er det, som om der med eet kommer lyse Tanker frem i hendes Sjæl. Hun begynder atter at synge.

»Kongerne kom,
Kongerne stred,
Kanaans Konger stred i Thanak
ved Megiddos Vande.
Deres Rigdomme hjalp dem ikke.
Himlen selv stred imod dem,

Stjernerne selv fra deres høje Baner,
 Stjernerne selv stred mod Sisera!
 Kisombækken bort dem fejede,
 den gamle Bæk Kisom — —
 — — Lad, Adonai, dine Fjender omkomme!
 Men lad dine Tjenere blive som Solen,
 som Solen, der gaar frem i sin Kraft,
 gaar frem i sin Kraft og Vælde!«*)

— — Der er atter ved at komme noget vaadt frem i den gamle Kvindes Øjne. Herrens Tjenere? Ja, naar Israel i Sandhed vilde være det, da vilde det ogsaa i Sandhed komme til at gaa frem i Kraft og Vælde som Solen! Men Israel forkaster sin mægtige Gud og vender sig til de fremmede Guder — —

Hendes Tanker former sig til en stille, inderlig Bøn.

Saa vender hun sig om mod den lille Dreng, som netop er kommen hen til hende og har sat sig i Græsset ved hendes Side. Han er optagen af sine Blomster, og hun ser længe paa ham, uden at han mærker det.

Da er det, som om hun faar en lys Tanke. Hendes Øjne straalere med en usædvanlig Glans, og hun hvisker ved sig selv:

»Ja, hvem kan vide det? Maaske kan det netop blive ham, der skal rejse Stammerne til Kamp mod Israels Fjender!« — —

*) Deboras Lovsang. Domm. 5. Kap.

Hun bøjer sig ned mod Drengen og trykker ham heftigt ind til sig.

»Hvad er der, Bedstemoder?« spørger han og fæster forundret sine Øjne paa den gamle Kvinde.

De to har givet sig paa Vej mod Hjemmet. Men endnu er de saa højt oppe, at de har frit Udsyn mod Vest og Syd.

Luften er klar og gennemsigtig.

Paa en Gang standser Hebel og peger mod Syd.

»Hvad er det, man kan skimte der ude i Synsranden? Er det en By? Eller er det Hyrdetelte?«

Abigail ser i den antydede Retning. Hun blegner en Smule.

»Det er jo en af Filisternes Byer — Thimna!«^{*)}

Og mens de nu gaar videre, fortæller hun for Drengen om Filisterne — Israels Fjender, fortæller om Herrens Førelse med sit udvalgte Folk og forklarer Grunden til, at Filisterne nu har kunnet gøre sig til Herrer i Israel.

»Thimna?« udbryder Hebel, da hun omsider holder op, »Thimna? er det ikke der, min Faders Broder Ussia bor?«

»Tal ikke om Ussia, min Dreng! Nævn ham ikke som din Faders Broder eller som min Søn!

^{*)} Thimna tildeltes oprindelig Juda, men gaves senere til Dans Stamme. Blev atter senere tagen af Filisterne.

Han har forladt sit Land og sit Folk, taget Ophold mellem Landets Fjender og er selv bleven en Fjende for sit Land! Han har forladt Herren og boler med de fremmedes vanmægtige Guder!«

Hebel spørger ud: om Ussia er gift med en Filisterinde, om han har Børn, og om andet lignende.

Bedstemoderen svarer ikke. Drengens Ord river et gammelt Saar op og faar det paany til at bløde.

»Ussia! Ussia!«

Hvor meget har ikke han været medvirkende til at uddybe de mange Rynker, som Tiden har skaaret i hendes Ansigt! Hvor har hun ikke bedt og tryglet Jahveh om at sende hendes Søn tilbage! Men det er ikke sket. Og hun bør ikke, maa ikke tænke paa Ussia, som saaledes har kunnet forlade sit Land, sit Folk, sin Gud!

Men hun kan jo ikke lade være! — —

— De to er naaet ned af Bakken og følger nu en Sti, som fører ind i en lille Palmelund.

De hører Skridt bag sig.

»Bedstefader!« udbryder Hebel og løber tilbage mod den kommende.

Abigail vender sig og staar stille. Et lyst Smil tegner sig paa hendes Aasyn, da hun ser den gamle Mand.

Saa følges de ad, de to gamle og Drengen.

Ret længe har de ikke gaaet, inden det bryder ud af Hebel, hvad han gaar og tænker paa.

»Nævn ikke det Navn!« lyder det strengt fra Bedstefaderen. Og han vender sig mod sin Hustru:

»Har du nu atter talt til Drengen om den, hvis Navn jeg ikke en Gang vil nævne!«

Hebel ser forundret paa Bedsteforældrene. De er begge meget alvorlige, forstemte. Men saa begynder Jether at tale om, hvad han i Dag har hørt om Fjendens Plyndringer i Omlandet.

— Solen ganger bag Bjerge, og Mørket sænker sig over Jorden. —

Snart ligger Hebel paa sit Leje ved Siden af sin ældre Broder Jader.

Og da han omsider falder i Søvn, drømmer han:

Han er i Thimna. Han finder Farbroderen, som slutter ham kærligt i Favn, og som derpaa tager ham med sig hjem. Han har flere Børn, og Hebel begynder at fortælle for dem, hvad han ved om Herren, hvorpaa han beder dem om, at de aldrig vil gaa i Kamp mod det Folk, hvortil deres Fader hører.

Omsider bryder Morgenens frem. Livet begynder atter at røre sig i og omkring Boligerne. Flere Steder stiger allerede fine Røgsøjler op mod den klare Morgenhimmel.

En Slavinde kommer ud af et af Husene og gaar ind i Lunden, maaske for at samle Brændsel.

Hun kommer imidlertid tilbage uden Brænde og skynder sig ind.

Da hun igen kommer ud, ledsages hun af Abigail.

Inde i Lunden paa det bløde Græstæppe ligger et Menneske udstrakt — en Mand.

Abigail staar et Øjeblik og ser paa ham. Men snart kender Moderen sit Barn. »Ussia! Min egen forvildede Ussia!«

Hun kaster sig ned paa Jorden ved Siden af den liggende.

»Ussia! Saa kom du dog tilbage til din Moder!«

Hun trykker hans Haand i sin. Hun trykker sin Mund mod hans.

Jether er kommen til.

Ogsaa han kender sin Søn, skønt dennes Træk er rædselsfuldt fordrejede. Hans Haar er pjusket. Lange Tjavser flyder ned over Øjnene. Skægget er filtret, og Hænderne krampagtigt sammenknyttede.

Den ærværdige Olding staar stille og ser med en alvorlig Mine paa, hvad hans Hustru foretager sig.

»Lad det nu være nok!« siger han omsider. »Han er død, er gaaet forud for os til Scheols Skyggerige!«*)

»Død?« svarer Abigail. »Sig ikke, at han er død! Han er varm, og jeg har mærket hans Aanddrag . . .«

Jether gaar bort. Men Abigail løfter sin Søn op og hælder ham ind imod sig. Hun løsner sin Klædning og lægger hans Hoved ind mod sit Bryst.

Og saa drømmer hun sig for et Øjeblik tilbage til den lykkelige Tid, da han var lille og diede hendes Moderbryster, da hun med Stolthed saa paa sin førstefødte og udmalede hans Fremtid for sig.

*) Scheol 卽: Dødsriget.

Hun lægger ham lempeligt ned paa Græsset igen.

Skulde han alligevel være død?

Øjnene bliver mere og mere glansløse og ind-sunkne. Læberne bliver blaa.

Ak, hun kender kun altfor godt disse Dødstegn.

Hun bliver marmorbleg ved at se paa ham.

Hun lytter ængstelig efter Aandedrættet og mærker, at Legemet bliver mere og mere stift og koldt.

Saa er han da gaaet forud for hende til Scheol, dette mørke, hemmelighedsfulde Rige, hvis Forhæng hidtil ikke nogen levende Skabning har formaet at løfte en Flig af.

Hun ved, han er død, men kan alligevel ikke rigtig tro det. Han er kommen tilbage for at tale med hende, sige hende noget, og saa skulde han nu være død?

Hun kalder paa et Par Slavinder, befaler dem at udbrede nogle Skind paa en sollys Plet udenfor Lunden og derpaa at bære Ussia hen og lægge ham lempeligt derpaa.

Hun sætter sig ved Siden af Liget. Hendes Tanker søger forgæves at trænge ind i det Bælgmørke, som hersker i Scheols Rige — intet, intet, uden hemmelighedsfuldt Mørke.

»Adonai, styrk din Tjenerinde!«

Først hen imod Aften opgiver hun helt Haabet om, at den døde skal komme til Live igen.

Hun ser sig om med et taarevædet Blik og faar Hebel at se.

Saa kalder hun ham hen til sig og hvisker:

»Herren være priset, at jeg har dig, min Dreng!«

Og hun kysser ham heftigt.

Hebel faar nu først at vide, hvem den fremmede er. Hans Tanker har i Forvejen kredset meget om den Farbroder, som boede henne mellem de onde Filistre. Nu er saa denne Farbroder her — død. Men hans Børn — Hebel har faaet at vide, at Farbroderen virkelig har flere Børn — skal de nu leve faderløse i det fremmede Land?

Han mærker, at han i Dag nok maa tale om Farbroderen, og han nytter Lejligheden og retter det ene Spørgsmaal til Bedstemoderen efter det andet.

— Ussias Lig bliver ført ud til en Klippehule og stedet til Hvile der. En Mængde Mennesker — ogsaa Hebel — er til Stede. Og paa den nærmeste Bama — Offerhøj — bliver der ofret til Gud, til Adonai.

Højtideligheden gør et stærkt Indtryk paa Hebels Sind.

Scheol — han har tit hørt dette Navn nævne, men ikke før nu haft nogen rigtig Forestilling om, hvad det var. — Farbroderen er altsaa gaaet til Scheol! Og hans Børn? Nu sad de derhenne i det fremmede Land og græd, fordi deres Fader var borte, vidste ikke en Gang, at han var gaaet til Scheol.

Han drømmer i den følgende Tid mærkelige

Drømme, altid om Farbroderen eller om de ulykkelige Børn, som levede henne i Filisterbyen.

Undertiden udtaler han sig for Bedstemoderen — hun er den, han lettest kan betro sig til. Men hun bliver hver Gang saa alvorlig stemt og beder ham slaa disse Tanker af Hovedet.

»Det er en smuk Tanke af dig, min Dreng, at du vil gøre de ulykkelige glade! Men Børnene har deres Moder, og — de er Filisterbørn! Desuden — gik du hen i Filisternes Land, vilde du sikkert blive dræbt! Og skete det ikke, kunde du maaske faa en Gift ind, som kunde skade dig for hele Livet! Nej, slaa dine Tanker og Drømme i den Retning af Hovedet! Voks op! Tjen Herren trofast! Lær at bruge Skjold og Lanse! Hvem kan vide, om Gud ikke netop kan bruge dig, naar du er bleven stor, til at feje de forhadte Fjender ud af Israel? Bliv en Bjørn, bliv en Løve! Sønder riv hver den, som fører Ulykke over dit Folk og dit Land! Du drømmer om at trøste de ulykkelige! Ret saa, min Søn! Men se, dit eget Folk er ulykkeligt! Fjender trænger det fra alle Sider! Filisterne spiller Herrer i det Land, som Herren over Hæerskarerne tilsvor Abraham, Isak og Jakob, og hvortil han paa Ørnevinger førte sit Ejendomsfolk fra Ægyptens Trældom!«

Bedstemoderens Øjne lyser med en sælsom Glans, mens hun taler. Mere og mere opildnede bliver hendes Ord.

»Jeg er en Kvinde,« vedbliver hun, »og jeg er

gammel! Og dog er det undertiden, som om jeg føler Evner i mig til at omstyrte Baals, Asteroths, Baalzebubs og alle de andre Afguders Altre, som er rejste i Landet paa Bamaerne, og til at opildne mit Folk til i Herrens Navn at afkaste Fjendeaaget — ligesom i sin Tid Debora. Men jeg er bleven for gammel! Ikke en Gang min Mand eller min Søn — din Fader — kan jeg ildne op. De passer deres Jorder og deres Kvæg og lader Fjenderne besørge Høstningen. — Og min ældste Søn — ja, du ved, hvor det skærer mig i Sjælen — han sluttede sig til Landets Fjender! Dog være Herren evig pris, at hans sidste Fjed havde til Maal Faderhuset og Løftelandet. — — Og nu, min Dreng, voks du nu op! Og saml i Herrens Navn Stammerne til Kamp mod Undertrykkerne!« —

En Middagsstund staar Hebel oppe paa den højeste Tind af det førnævnte Bakkedrag. Han staar og stirrer ud over Sarons Slette, hvis Herlighed nu er som bortvejret. Den glødende Sol har visnet det rige Blomstermylder, Maanederne Sivan og Tammuz er gaaede over til at blive et Stykke Fortid, og Ab nærmer sig allerede sin Slutning.

Saa vender Hebels Blik sig længere mod Syd. Med Haanden over Øjnene skuer han ud mod Filistæa, og han mindes Bedstemoderens Ord om,

at maaske netop han i Herrens Navn skal rejse Stammerne til Kamp mod Landets Fjender

Han har tænkt meget over disse Ord. Han har, siden de lød til ham, lavet sig Vaaben af Træ: Lanse, Spyd og Skjold.

Kun et Øjeblik har han lagt dem fra sig. Nu griber han dem atter og begynder at foretage alle Haande krigerske Bevægelser.

I store Draaber løber Sveden ned over hans solbrune Ansigt. Solen skinner ogsaa saa brændende hedt!

Omsider lægger han atter Vaabnene fra sig. Og saa falder han i Tanker. Han drømmer igen om sine Søskendebørn derhenne i Filisterbyen. Han kan ikke forstaa, at de, naar deres Fader var en Israelit, dog kan være Filisterbørn — —

Da hører han Stemmer og ser to Mænd nærme sig.

Han er snart paa det rene med, at han ikke kender dem. Og han synes at kunne se paa Klædedragten, at de er Filistre.

Straks tænker han paa at løbe sin Vej, men saa rinder Bedstemoderens opildnende Tale ham igen i Sinde. Han griber da sine Trævaaben og afventer saaledes Fjendens Komme.

Snart er de to Mænd naaet helt hen til ham.

Den ene ser ud til at være adskillige Aar ældre end den anden. Maaske er det en Fader og hans Søn.

Den ældres Ansigt udtrykker Bitterhed, Utilfredshed og Mistrøstighed. Den yngres Ansigt er mildere.

Det er, som om der gemmer sig en Skælm i hvert af de smaa Øjne.

Begge Mændene er forsynede med Buer. De er maaske ude paa en Jagttur. Dog bærer de ogsaa Skjolde og Spyd.

»En ung Israels Søn under Vaaben!« udbryder straks den yngre, da han faar Hebel at se. »Sig mig, min Dreng,« vender han sig mod Hebel, »hvem vil du angribe med dine Vaaben?«

»Filisterne!« svarer Drengen kækt.

»Jeg tænkte nok saa, min Ven!« ler den yngre. »Nu er da Lejligheden kommen! Brug derfor dine Vaaben, mens Tid er! Filisterne staar foran dig!«

Hebel giver intet Svar.

»Naa?« udbryder atter den yngste af de to Filistre, idet han ler. »Udnyt Tiden! Den Lejlighed, man lader gaa unyttet hen, kommer aldrig igen!«

Hebel svarer fremdeles ikke.

»Tap Blodet af den Knægt!« udbryder den ældre. »Bedre at dræbe Løveungen, mens den er lille, end lade den gaa, til den virkelig bliver i Stand til at gøre Fortræd!«

»Jeg gider ikke!« svarer den yngre. »Han ser saamænd heller ikke ud til, at han kan bide for det første!«

Saa gaar de to Mænd videre, idet den yngre leende tilraaber Drengen:

»Vær du glad over, at Løven, du traf, ikke var sulten!«

Da de er borte, knytter Hebel sin Haand om Lansen og giver sig igen til at øve sig i Krigerfærd.

Han lægger ikke Mærke til, at en stor, ualmindelig kraftigt bygget Mand nærmer sig, kommer næsten helt hen til ham og staar stille en Stund og ser paa ham.

»Ret saa, Dreng!« udbryder den fremmede omsider.

Hebel farer sammen, men fatter sig straks og farer derpaa ind paa den fremmede med draget Sværd.

Den angrebne smiler og gør ikke en Bevægelse for at afbøde Angrebet.

»Spar hellere dine Kræfter, min Gut, og brug senere ved Lejlighed dine Vaaben mod Landets Fjender!«

Drengen rødmer.

»Er da ikke ogsaa du en Filister?«

»Nej, min Dreng! Jeg er en Israels Søn saavel som du. Kender du dit Lands Love, maa du kunne se paa mig, at jeg er en Guds Nasiræer. Mit Navn er Samson — Manoahs Søn!«

Hebel ser paa ham med store, lysende Øjne.

»Jeg har hørt dig omtale. Det var dig, som slog tredive Filistre ihjel i Askalon — det talte Bedstemor noget om forleden. Men hun sagde ogsaa, at du havde giftet dig med en Filisterpige!«

»Det har jeg ogsaa, og jeg er netop nu paa Vej til Thimna for at besøge min Hustru!«

Drengen stirrer paa ham med aaben Mund og med Forfærdelse i Blikket.

»Bedstemor siger, at Herren ved Moses strengt har forbudt Israels Sønner at gifte sig med hedenske Kvinder!«

Samson ler.

»Det er saa længe, længe siden! Man ved næppe, om det er Løgn eller Sandhed! Og Filisterdøtrene er smukke!«

Hebel fortæller om sin Farbroder og om hans Børn, som lever der nede i Thimna.

»Følg du da med mig, min Dreng!« udbryder Kæmpen. »Skulde nogen Filister faa i Sinde at ville vise Tænder mod dig, da meld det bare til mig, saa skal jeg nok knække Spidserne af dem, saa han for Eftertiden glemmer at bide. Og vi to kan følges ad hjem igen. Kom med din Haand, Dreng, og lad os gaa!«

Der er noget ved Kæmpen, som tiltaler Hebel, men ogsaa noget, som frastøder ham og faar ham til at gyse.

Om han maa løbe hjem og bede om Lov til at gaa med?

»Det kan jeg ikke tøve efter, Dreng! Kom du kun med straks. Hvis du vil have det, kan jeg paa Hjemvejen gaa med ind til din Fader og sige ham, at det var mig, som overtalte dig til at gaa med!«

Hebel gyser vel ved Tanken om at gaa med

til Filistæa. Men det ender dog omsider med, at han tager mod Kæmpens udstrakte Haand og gaar med ham.

Hebel er træt, meget træt, da de omsider standser udenfor et af de første Huse i Thimna.

Under et udspændt Stykke Tøj sidder udenfor Huset en Mand, som er i Færd med at istandsætte nogle Vaaben.

Hebel genkender den ene af de to Filistre, som han for nogle Timer siden traf sammen med, — den unge med de smaa, skælmske Øjne.

Samson gør en hilsende Bevægelse.

»Vil du tage denne Knægt med ind i dit Hus, imens jeg besøger min Hustru! Han er nemlig en Brodersøn af Ussia og kunde have Lyst til at tale med sine Søskendebørn. Jeg kommer ind og afhenter ham paa Tilbagevejen. Og er der da tilføjet ham nogen Overlast, skal det blive hævnnet ti Fold!«

Samson gør en talende Bevægelse med sin knyttede Haand og gaar derpaa videre.

Filisteren smiler venligt.

»Saa du er en Brodersøn af min Hustrus forrige Mand? Det kunde du have sagt i Dag, da vi mødtes paa Bakkerne, saa kunde vi dog have slaaet Følge!«

Han fører Drengen ind i Huset.

Her er der tændt et Baal midt paa Gulvet.

En Kone er i Færd med at stege Kød. Nogle Børn staar og ser til.

Hebel bliver staaende lige inden for Døren. Angeren er begyndt at vaagne hos ham. Hvad vil de dog sige derhjemme, naar de mærker, at han er borte? Og naar han saa kommer tilbage? Bedstemoderen vil se saa inderlig bedrøvet paa ham, det ved han. Og ved Tanken derom træder Taarerne frem i hans Øjne.

Skal han ikke hellere straks liste sig ud og give sig paa Vej mod Hjemmet?

Filisteren har sat sig paa nogle Skind, som er udbredte paa Gulvet ved Stuens modsatte Væg.

»Kom her hen, du lille Israels Søn!« raaber han hen til ham. Hvad er det ellers, du hedder? — Hebel? Naa! Kom saa her hen, Hebel!«

Stadig staar det skælmske Smil om Filisterens Mund.

Hebel ved ikke rigtig, om han skal le eller græde. Men han adlyder.

»Se, Vuhmi!« vender Manden sig mod sin Hustru. »Denne Dreng her er en Israels Søn, en Brodersøn af Ussia og altsaa et Søskendebarn til Ungerne her!«

Konen ser ligegyldigt op fra sit Arbejde.

»Hvad vil han her?«

»Han vil formodentlig paa sin Faders Vegne hævde Retten til at eje dig!«

Filisteren ler højt over sine egne Ord. Konen svarer ikke.

Et af Børnene, en Pige, som ser ud til at være paa Alder med Hebel, nærmer sig Stedfaderen og ser nysgerrigt paa den fremmede Dreng.

»Kom kun helt her hen, du mandhaftige Safa!« smiler Filisteren. »Du kender jo en Edderkop og ved, hvilket kunstigt Net den kan lave?«

»Om jeg gør?« Pigebarnets Læber kruser sig haanligt.

»Men du ved ikke, at Knægten her er indspunden i et Net ligesom Edderkoppens — kun et langt stærkere Net!«

Hebel ser forundret paa den talende. Og Tøsen er for et Øjeblik nær ved at tabe sin haanlige Mine. Men ogsaa kun et Øjeblik.

»Løgn!« udbryder hun og ser med et ligegyldigt Blik paa Hebel.

»Rigtigt, Safa! Du traf det!« smiler Stedfaderen. »Drengen her er indspunden i et tæt og fast Net af Løgn og Bedrag. — Forstaar du mig?«

»Der er selvfølgelig ingen Mening i, hvad du siger!« kommer det fornærmet fra Pigen.

De andre Børn, Safas yngre Søskende, har nu ogsaa nærmet sig, sluttende Kreds om Hebel. Og Hebel er lige ved at græde.

»Jo vist er der Mening i, hvad jeg siger!« udbryder Filisteren. »Nu skal du høre!« Og saa henvender han sig til Hebel:

»Vi er jo onde Mennesker, alle vi Filistre? Ikke sandt, du Israels Søn?«

Hebel er stadig paa Nippet til at græde.

»Det har de sagt derhjemme!«

»Og hvad gør vi, siden vi er onde fremfor eder?«

»I kommer og plyndrer og røver i vort Land!«

»Eders Land? Hvem var det vel, som kom og tog det meste af vort Land og slog mange af vort Folk ihjel? Var det maaske ikke Israels Sønner? Er vi da onde, fordi vi søger atter at gøre os til Herrer i vort eget Land?«

»I tror ikke paa den høje Adonai! Og det var ham, der gav mit Folk Kanaans Land!«

Hebel begynder atter at fatte Mod.

»Og med hvad Ret kunde eders Adonai eller Jahveh bortgive det Land, som vore Guder havde givet os?«

»Han raader over alle Lande, og I vilde jo ikke tro paa ham og tjene ham!«

»Hvorfor lod Adonai os tage Bolig i det Land, som han efter dit Udsagn havde givet Israeliterne? Er han retfærdig, naar han driver os ud af vort eget Land?«

Hebel svarer ikke. Han kan ikke faa et Ord frem for Graad, og han ved intet at svare. Han kan kun tænke en eneste klar Tanke: »Havde jeg dog atter været hjemme!«

Han vender sig og vil gaa.

Men Filisteren rejser sig og standser ham.

»Stop lidt, du Israels Søn! Hvor vil du hen?«

»Hjem!«

»Det kan du altid komme, min Ven! Samson

vil jo afhente dig, og jeg staar ham til Ansvar for dig. Nu skal du desuden have noget at spise tilligemed os!»

Hebel tørrer omsider sine Øjne. Han mærker, at han er sulten, og han tøver og spiser med.

Bag efter drikker man Vin.

Den sorthaarede og mørkøjede Safa kommer hen til ham med et Bæger.

»Drik, du Israels Søn!»

Hebels Hals er brændende tør. Han drikker, og Safa henter mere Vin til ham.

Han begynder snart at føle sig saa underlig til Mode. Han er saa lykkelig, saa glad! Hvilke prægtige Farver alt i Huset faar! Han føler sig saa let, som om han kunde flyve. Alle Tanker om Hjemmet er borte. Al Smerte over at være gaaet bort uden Forlov er borte. Han ved ikke rigtig, hvad han gør. Safa staar foran ham. Han slynger sine Arme om hendes Liv og trykker hende ind til sig.

Filisteren ler højt.

Men Safa river sig løs fra ham.

»Du klemmer for haardt, Dreng! Se til, at du kan styre dig selv!»

Hvad der nu mere foregaar, ved Hebel ikke rigtig Rede paa. Han begynder at blive tung i Hovedet, og Øjnene bliver saa underlig taagede.

Omsider lægger han sig paa Gulvet og falder i Søvn.

Næste Morgen, da han vaagner, kan han ikke lige straks huske, hvor han er. Han ligger endnu paa det bare Gulv, hvor han har lagt sig om Aftenen. Forundret ser han sig om og faar da Øje paa Safa, som sidder paa nogle Skind henne ved den ene Væg.

Da mindes han, hvor han er, og er lige ved at give sig til at græde. Men han betvinger sig — hun skal ikke atter se ham græde! Han rejser sig, ordner sin Klædning lidt og gaar hen til Pigen.

Han og hun er alene i Stuen.

Hun smiler.

»Hvad vil du?«

»Jeg vil sige far vel. Jeg vil hjem nu. Jeg tør ikke vente, til Samson kommer!«

»Kom her og sæt dig, saa skal du faa noget at se og høre!«

Hun gaar hen og henter en Strengelæg og giver sig til at klimpre paa Strengene med sine smaa Fingre.

Hebel sætter sig. Han lytter med tilbageholdt Aandedræt. Hvilke forunderlige, bløde Toner! Det forekommer ham nu, at han Aftenen forud har hørt lignende Toner, men han har da været for omtaaget til rigtig at kunne sanse.

Omsider sætter hun Strengelægen til Side og fremtager en Fløjte, som hun blæser lidt paa.

Saa holder hun paa een Gang inde.

»Hvad vilde du nu gøre, hvis din Vogter havde glemt dig og allerede var gaaet hjem!«

»Er Samson gaaet hjem?«

Hebel er igen nær ved Graad.

»Jeg ved det ikke! — Jeg spørger kun, hvad du i saa Fald vilde gøre?«

»Gaa hjem alene!«

Hun smiler.

»Turde du vove dig ud paa en saadan Vandring alene?«

Hans Yndlingstanke dukker paany op i ham, og med lysende Øjne udbryder han, idet han griber Pigens Haand:

»Safa, du og dine Søskende maa følge mig! Eders Fader var en Israelit, I er israelitiske Børn — Børn af Herrens udvalgte Folk! Følg mig til eders Faders Land! Jeg skal fortælle eder alt, hvad jeg ved om Herren, saa at I kan komme til at tjene ham!«

Safa ler højt.

»Tænk du over, hvad du siger, Dreng? Tror du virkelig, at jeg og mine Søskende, som hører til et mægtigt og tappert Folk, skulde forlade dette og slutte os til det elendige, undertrykte Folk, som vi har gjort til Slaver? Og mener du, at jeg skulde forlade mit Lands mægtige Guder og tjene den vanmægtige og troløse Adonai?«

»Safa, Safa, dog!« udbryder Hebel angest. »Sig dog ikke saaledes!«

Hendes smukke Læber trækker sig sammen til et haanligt Smil.

»Hvorfor skulde jeg ikke sige saaledes?«

»Fordi det er stygt og grimt! Herren er mægtig og trofast, det siger Bedstemoder Abigail!«

»Der var maaske en Tid, da det kunde synes, som om Adonai gjorde Undere for »sit Folk«. Men du maa dog indrømme, at vore Guder nu er mægtigere end han. Vi hersker over Jahvehs udvalgte Folk, og jeg er stolt af at høre til Filisterfolket!«

Safa taler ivrigt og opildnet.

Hebel er bleven bleg. Hvad skal han svare paa disse Paastande?

Atter tager Safa Ordet.

»Og selv om Adonai ogsaa virkelig var mægtigere end vore Guder, saa vilde jeg dog, efter hvad jeg har hørt, nødtigt tjene ham. Hvad er Adonais Tjenere andet end Slaver? Gaar de til den ene Side, saa staar deres Jahveh der og siger: Det maa du ikke gøre! Det maa du ikke røre!« Gaar de til den anden Side, saa staar atter der deres Jahveh og truer. Han gør sine Tjenere til ynkelige Trælle, saa de ikke faar Spor af Vilje eller Karakter. Han snører deres Liv sammen med stærke Baand, og Følgen bliver, at andre Folkeslag kommer til at herske over dem. — Det talte Fader netop om i Aftes, efterat du var falden i Søvn. Og han har flere Gange tidligere talt om det samme!«

»Din Fader var en Israelit, Safa!«

»Men han forlod jo netop Adonai og tjente Filisternes Guder!«

Hebel kan ikke finde Svar, og der opstaar nogle Øjeblikkes Tavshed.

»Det kan ikke nytte, du venter paa din Samson!« siger Safa omsider. »For han gik hjem allerede i Gaar, har jeg faaet at vide. Da han havde Bryllup gav han nemlig sine tredive Brudesvende en Gaade at gætte. Hvis de ikke gættede den, skulde hver af dem give ham en Klædning, men fandt de Løsningen, skulde han give hver af dem en Klædning. Af hans Kone fik de omsider Løsningen at vide, og Samson gik da til Askalon og slog tredive Mænd ihjel, og deres Tøj tog han og gav Brudesvendene. Men han var saa vred, at han gik sin Vej, og han har ikke været i Thimna siden, førend i Gaar. Men da var hans Kone bleven gift med en anden. Og saa gik Samson igen sin Vej og var forfærdelig vred. Du kan derfor nok forstaa, at han slet ikke tænkte paa, at han skulde have dig med hjem!«

Om Hebel kan finde Vej hjem ene? spørger Safa. Om han ved, i hvilken Retning han skal gaa?

Han er ikke helt vis i sin Sag.

»Tænkte jeg det ikke nok!« udbryder Safa. »Men nu skal jeg følge dig et Stykke!«

De giver sig paa Vej.

Hvordan han nu vil bære sig ad, naar han kommer hjem? Om der ikke vil blive en ynkelig

Hylen over, at han er gaaet bort uden Forlov? fritter Safa.

Hebel er slet ikke glad ved Tanken om, hvad der forestaar ham, men overfor Safa søger han at skjule sin Uro.

»Ved du, hvordan du skal bære dig ad?«

»Nej!«

»Du skal kun fortælle, at Samson trak dig med til Thimna, og at du strittede imod, det bedste du kunde, saa slipper du med det halve Vrøvl!«

»Det vilde jo være at lyve!«

Safa ler.

»Og hvad saa? Kald det for Resten, hvad du vil! Og gør, hvad du vil! Det er selvfølgelig mig lige meget! Men hvorfor vil du dog lade dig tvinge af meningsløse Forbud og Advarsler? Det maa du ikke, og det maa du ikke! Hvilket Liv! Nej, alt saadant ryster man af sig, da først kan ens Liv blive rigt og frit! Da først kommer det til at ligne et kraftigt Træ, medens det, naar det alle Vegne kues og hæmmes, kun kan blive en usselig Busk, som ingen ænser!«

Hebel ser halv angst, halv beundrende paa hende.

»Hvor du er klog, og hvor du kan tale for dig!«

Hun smiler.

»Hvis saa er, kan du jo netop deri se Sandheden af mine Ord. Jeg er ikke bleven forkrøblet og hæmmet af Frygt for at overtræde dette eller hint af Jahvehs strenge Lovbud. Mit Liv har faaet

Lov at udfolde sig under Frihedens Sol. — Spræng du alle de Baand, som Jahveh og dit Folk har bundet dig med! Bliv et kraftigt Træ! Kom og tjen de Guder, som giver Frihed for Livet!«

Saaledes bliver hun ved at formane ham, indtil de omsider naar hen til en lille Gruppe Palmer, som staar omtrent midtvejs mellem Thimna og Hebels Hjem.

Her standser de, thi Safa vil nu vende tilbage. Hebel griber hendes Haand.

»Safa, husk en Gang imellem paa, at du er i Slægt med Israels Folk, Herrens Ejendomsfolk!«

Hun ler: »Du har nok ikke forstaaet meget af, hvad jeg har sagt! Men husk du en Gang imellem paa, at jeg er stolt af at være Filisterinde og tjene Guder, der under Livet Frihed!«

Et Farvel, saa gaar de hver til sin Side.

Nogle Aar er gaaede.

Manoahs Søn — Nasiræeren — har af og til, ene Mand, tilføjet Filisterne alvorlige Nederlag, og han er nu Dommer i Israel. Men Filisterne plyndrer dog endnu i »Løftelandet«, og kun i Ny og Næ kommer Samson over dem, slaar en Del ihjel og driver de øvrige paa Flugt.

— Hebel har faaet Skæg, og hans Træk er blevne mandige. Men han er bleven en underlig Drømmer, er sjælden glad og smiler aldrig.

Under hans Besøg i Thimna blev der saaet Ukrudtsfrø i hans Sjæl. De har spiret og er groede til.

Allerede førend Turen til Thimna havde han begyndt at skjule noget, ogsaa for Bedstemoderen, hvem han dog tidligere havde aabenbaret sine lønlige Tanker.

Værre er det blevet efter Hjemkomsten, da han ved at følge Safas Raad og sige en Usandhed skar endnu flere af de Baand over, som bandt ham til sine kære. Denne første Løgn blev en betydningsfuld medvirkende Aarsag til, at Ukrudtsfrøene fik Lov til at gro uforstyrret i hans Sjæl.

Alt er kommen til at staa for ham i et andet Lys end tidligere. Straks efter sin Hjemkomst fra Thimna gruede han ved Tanken om Turen dertil. Han gruede over alt, hvad han der havde hørt. Han gruede over sig selv, som havde kunnet faa en Løgn over sine Læber. Og dog — hvorfor skulde han ikke omgaa Sandheden en Smule, naar han derved kunde frelse sig selv fra en Del Ubehageligheder og sine kære — særlig Bedstemoderen — for megen Uro og Smerte?

Adonais snørende Baand!

Lyspunkterne ved Livet i Thimna er komne klarere og klarere frem for ham.

Og han kan ikke glemme Safa, den iltre Pige med det mørke Haar og de mørke Øjne. Klart og sikkert har han efterhaanden gaaet og tegnet hen-

des Billede i sin Sjæl. Hun er bleven hans Tankers og Drømmes Dronning.

I de forløbne Aar har han truffet sammen med hende et Par Gange, naar han har været paa Jagt. Men siden deres sidste Møde er der nu hengaaet over et Aar.

Da han tilsidst mærker, at han er alvorlig forelsket i Safa, begynder han at føre en Kamp mod sig selv. Han har en ubestemt Følelse af, at det, at tage Safa til Hustru, vil blive et meget skæbnesvangert Skridt for ham.

Gang efter Gang har han foresat sig selv, at han ikke vil tænke mere paa hende. Han vil ikke. Han kender jo Loven, vedrørende hedenske Kvinder, som Jahveh ved Moses har givet sit Folk. Og Safa erklærer jo haardnakket, at hun er stolt af at være en Filisterinde, hvis Liv ikke skal snøres ind med Jahvehs Lovbud.

Men hvad frugter hans Sjælekampe? De er maaske netop medvirkende til, at Safas Billede gemmes meget dybere og inderligere i hans Sjæl. Og Kampen er Skyld i, at hans Kind er bleg, og at han sjældent er glad.

Naar han gaar ved sit Arbejde, enten det nu er i Kornmarkerne, eller det er ved Kvæget, forekommer alt ham saa bitte smaat og ubetydeligt. Og Safas Ord om, at Filisterne netop er saa mægtige, som de er, fordi deres Guder giver Livet Lov til at udfolde sig i Frihed, rinder ham i Hu. Synes

det ikke, som om hun virkelig har Ret? Filisterne hersker jo virkelig over Israel!

Naar han er til Stede ved Ofringerne, kan det hænde, at hans Læber kruser sig til et Smil. Imidlertid, han vil ikke tænke paa de spottende Ord, som han hørte i Thimna! Og alligevel — der er jo dog Mening i dem! Hvis Herren kunde, hvorfor fejede han da ikke Fjenderne ud af sit udvalgte Folks Land? Vel siger Bedstemoderen, at Fjenderne er komne over Israel, fordi Israel har vendt sig fra Herren. Men, hvis nu Jahve med vældig Haand rensede sit Land, saa vilde jo netop enhver Israelit bøje Knæ for ham og erkende, at han var den mægtigste Guddom! — —

Hebel er ulykkelig!

Flere Gange har hans Fader talt om, at han vilde tage ham en Hustru, men Hebel har hver Gang bedet Faderen om Opsættelse. Der er jo blandt Dans Døtre ikke een, som kan sammenlignes med Safa — den dristige, den kække Safa — den fagre Safa med den ædle Holdning og med de sorte Øjne, der kan brænde som Ild — Safa med det bølgende sorte Haar! — Nej, han vil ikke have sig en Hustru! Hvor usselt, hvor dødt og koldt vilde ikke Samlivet blive med en af Herrens fromme Tjenerinder! Hos Safa var Livet — og Døden med, følte han, om end uklart. Men kunde han faa Safa til Hustru? Og i saa Fald, hvordan skulde det da gaa? Hun vilde jo aldrig kunne finde sig i at tage Bolig her! Og han

gyser lidt ved Tanken om, at han skulde forlade sit Land og sit Folk og — ligesom sin ulykkelige Farbroder, Safas Fader — tage Ophold blandt sit Lands Fjender.

Ofte har han om Natten rejst sig fra sit Leje og vandret frem og tilbage mellem Træerne, tænkende og grundende. — —

Han har delvis betroet sig til sin ældre Broder, som for længe siden er bleven gift. Men Broderen har ikke forstaaet ham, har endogsaa skammet ham ud og kaldt ham en Sværmer. Han har tilsidst udpeget ham en Pige ved Navn Zilla og sagt:

»Faa du vor Fader til at tage dig hende til Hustru, saa gør du os allesammen glade!«

Og Hebel tænker længe over dette Forslag og tager tilsidst sin Beslutning, som han straks bringer til Udførelse.

Zilla er Datter af Ovan, som ejer udstrakte Kornmarker og Græsgange, og hvis Bolig ligger næppe 20 Stadier*) Øst for Hebels Hjem.

Zilla er meget smuk. Og hendes brune Øjne kan lyse af inderlig Ømhed — særlig, naar de hviler paa Hebel.

Men Hebel lægger ikke Mærke dertil og har aldrig lagt Mærke dertil. Han tænker jo paa Safa.

*) 40 Stadier = en dansk Mil.

Andre har imidlertid forlængst bemærket, hvad Zilla troede gemt som en Helligdom i sin Sjæls lønligste Krog. Og et Ægteskab mellem Hebel og Zilla har længe været et yndet Samtaleemne mellem hans Fader og hendes Fader. De to unge aner imidlertid endnu ikke, at der er Planer oppe i den Retning.

— En Dag, omtrent ved den fjerde Time, sidder Zilla med sin Haandten udenfor sin Faders Hus. Solen skinner brændende hedt, men hun sidder i Skygge under et Par Dadelpalmer.

Hurtigt drejer Tenen sig mellem hendes Hænder. Traaden bliver længere og længere. Den unge Pige nynner paa en Vise.

Af og til lader hun Tenen hvile et Øjeblik og stirrer med et drømmende Udtryk i Blikket ud i det fjerne.

Saa faar hun paa een Gang Øje paa to Mænd, en ældre og en yngre, som nærmer sig. Hun lægger Hænderne i Skødet og holder Øje med dem, og da de omsider er komne saa nær, at hun kan se, hvem de er, farves hendes smukke Kinder af en dyb Rødme.

De kommende er Hebel og hans Fader.

Zilla tager atter ivrigt fat paa sin Ten, men holder dog Øje med de kommende. Hun aner, i hvilket Ærinde de kommer. Og der tændes Smil paa hendes Aasyn, Smil i hendes Øjne.

Tenen slippes et Øjeblik. De smaa Fingre faar travlt med at ordne en Smule paa den rige Fylde

af brunt Haar, som bruser om hendes Hoved, og med at faa Kjolen til at sidde saa net og tækkeligt som muligt.

Omsider naar de to helt hen til hende. De standser og hilser: »Fred!«

Hun hilser igen, hæver sine Øjne op et flygtigt Sekund. Saa sænkes atter Øjenlaagene.

Hebel lagde ikke Mærke til den ømme Blidhed, der fra hendes Øjne lyste ham i Møde. Han er forvirret og ved næppe selv, hvad han siger og gør.

Hans Fader spørger, om hendes Fader, Ovan, er hjemme?

»Ja, han er!«

Saa gaar Hebels Fader ind i Huset. Hebel følger ham.

Ovan modtager dem med den yderste Venlighed og Forekommenhed.

De skal lægge sig til Bords, de skal spise af Stegen, som en Slavinde netop bringer ind.

Men Hebels Fader vil have sit Ærinde forrettet, førend han tager Plads ved Bordet.

Og nu udspinder der sig mellem de to Fædre en lang Samtale om, hvor mange Okser og hvor mange Faar der skal gives i Erstatning for Pigen.

Omsider afsluttes den lange Forhandling.

Ovan gaar ud, kommer tilbage med sin Datter, fører hende hen til Hebel og lægger hendes Haand i hans.

Og Hebel tager den rødmende Pige i Favn.

Hvilken urolig Nat har ikke Hebel haft! Søvn-
nen har flyet ham, og urolig har han kastet sig
frem og tilbage paa Lejet.

Og nu? Han synes, at han aldrig har været
saa mod i Hu som nu.

Om faa Dage skal Bryllupsfesten tage sin Be-
gyndelse. Han vil saa blive lænket til Zilla og
har da — det føler han — ikke længere Ret til
at tænke paa Safa med samme Følelse som hidtil.

Freden, han troede at vinde ved at følge sin
Broders og sine Venners Raad og trolove sig med
en Israels Datter, har ikke indfundet sig. Ufreden,
Kampen, er kun bleven saa meget heftigere.

Han gaar frem ad den Gangsti, som han saa
ofte har vandret ved Bedstemoderens Side.

Han vil op paa Bakken. Og han søger at ind-
bilde sig selv, at han vil der op for at søge at
skaffe Fred og Ligevægt i sin Sjæl. Der er imid-
lertid noget andet, som drager ham med løndoms-
fuld Magt: se Safas By og drømme om hende en
lille Stund! Og saa skal — foresætter han sig —
Drømmen om den hedenske Kvinde have Ende!

Maaske er hun ogsaa for længe siden bleven
en andens Hustru. Det ved han jo ikke. Der er
gaaet over et Aar, siden han sidst saa hende.

Han lægger i Dag ikke Mærke til de smukke
Blomster, han nedtræder. Han hører slet ikke,
hvor jublende Fuglene hilser den nys oprundne
Sol.

Endelig naar han Bakketoppen.

Han ser i det fjerne de dunkle Omrids af Thimna.

Hvor gerne vilde han dog tale med Safa en Gang endnu! Bare een Gang!

Det er, som hans Blod bliver hedere, naar han tænker paa hende.

Hulkende lægger han sig i det grønne, dugvaade Græs.

»Safa, Safa! Hvorfor er du dog ikke bleven født her i Israel? Hvorfor er du dog ikke bleven en Herrens Tjenerinde?«

Der løber Taarer ned over hans Kinder og sætter sig som klare Vandperler i hans Skæg.

— Omsider staar han atter op og gaar videre.

I over et Aar har han ikke set hende, ikke talt med hende. Han har af al sin Evne stridt imod sin Sjæls Attraa. Nu vil han een eneste Gang endnu dvæle paa det Sted, hvor han har siddet overfor hende og med en ildnende Lykkefølelse skuet ind i hendes sorte Øjne, beundret hendes bløde, bølgende, sorte Haar og henrykt lyttet til hendes klangfulde Stemme.

Han gaar frem imod den lille Palmegruppe.

Men da er det med eet, som om der klares noget i hans Sjæl. Han standser tvivlraadig.

Har ikke hans Kamp fra først til sidst været en viljesvag Tagen-Skridt fra og til? Har han ikke villet være en tro Jahveh-Tjener og paa samme Tid i sin Sjæl indrømmet, at Filisterne havde Ret i deres Paastande? Har han ikke for at være lydig mod Herrens Bud trolovet sig med en Israels

Datter? Og nu gaar han her og drømmer om en smuk Filisterpige — —!

Men Samson — den til Adonai indviede — giftede sig jo dog med en Filisterpige! Og Hebels ulykkelige Farbroder — —

Nogle Ord rinder ham i Hu, som han undertiden har hørt Bedstemoderen læse i en gammel Papyrusrulle, og som, efter hendes Udsagn, Moses har nedskrevet:

»Der kommer i ethvert Menneskes Liv flere store Stunder, hvor det er af særlig stor Betydning, hvorledes Mennesket stiller sig. Stiller det sig i en saadan Stund paa rette Maade, vil det blive hævet et Stykke op og være adskilligt nærmere ved Herren. Men vender Mennesket sig i en saadan Stund mod Mørkets Rige, da vil det synke dybere ned, end det var i Forvejen, og bag efter vil det blive det meget vanskeligere atter at hæve sig op mod Herren!«

Hebel synes nu at kunne forstaa disse Ord, som før har forekommet ham saa løndomsfulde.

Hvis nu netop denne Dag var en af hans Livs store Stunder, hvor det særlig gjaldt!

Nu forstaar han med eet, at den Dag, da han fremstammede den første Løgn, var en saadan afgørende Stund.

Maaske kan meget afhænge af Dagen i Dag!

Han vender sig og vil gaa tilbage. Han husker paa sin Brud. Han skal hjem og ordne et og andet til hendes Modtagelse.

Naar han kommer hjem, vil han, førend han tager fat paa sit Arbejde, bringe et Takoffer til den høje Adonai, som i dette Øjeblik saa kærligt har vist ham, hvilken Vej han skal gaa. Og saa for Eftertiden vil han ikke gaa og græmme sig, men løfte Hovedet kækt og frit og glæde sig over, hvad skønt og godt der er ham givet — og takke derfor!

Han føler, at Moses — eller hvem Forfatteren nu har været — har Ret i sine Ord om de store Stunder. Han synes, at han nu allerede er kommen Gud nærmere, fordi han i dette Øjeblik, da det gjaldt, stod fast.

Han vender sig om — han vil ligesom tage Afsked med sine Drømme.

Men hvad er det? Staar der ikke et Menneske henne ved Palmegruppen? Han anstrænger sine Øjne for at se. Han skygger med Haanden over dem og stirrer hen mod Palmerne.

»Safa!« raaber han jublende.

Han iler afsted hen mod hende.

Omsider er han der, træt og forpustet.

»Saa har du dog atter en Gang haft en Tanke tilovers for mig, Hebel!« udbryder Safa. »Jeg har i den senere Tid ofte siddet her henne og længtes efter dig!«

»Du har længtes efter mig, Safa?«

Han er henrykt.

Hvor hun er bleven fager, dejlig! Hvilken Fylde af dette bløde, sorte Haar! — Hun er bleven

mere udviklet siden sidst, mere fyldig. Øjnene er de samme: snart kan de flamme i Trods, snart udtrykke den inderligste Æmhed. Og med dette Udtryk hviler de paa Hebel og varmer lige ind i hans Sjæl.

Hebel kan ikke faa et Ord frem. Han vedbliver henrykt at staa og stirre paa hende.

»Hvor du ser paa mig, du Israels Søn! Ja, er jeg ikke bleven smuk? Ak, Fader vil have, jeg skal giftes med Slevan, Amars Søn. Men det bliver der ikke noget af! Jeg kan ikke udstaa ham og vil ikke være hos ham. Han har desuden allerede to Hustruer. — Men jeg bliver formodentlig alligevel snart nødt til at gifte mig! Hvor jeg gaar, er jeg omsværmet af Friere. Men jeg foragter dem allesammen!«

Hebels Kinder er snart blodrøde, snart voksblege.

»Og du vil alligevel gifte dig med en af dem?« faar han endelig stødt frem.

»Giftes skal man jo!«

Hun smiler haanligt.

»Jeg har hørt fortælle, at eders høje Jahveh eller Elohim skal have sagt til det første Menneskepar: »Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld Jorden!« «

Hebel staar tavs.

Saa griber hun hans Haand.

»Hebel! Du er egentlig den eneste, jeg vilde bryde mig om at blive gift med! Jeg har flere Gange søgt dig for at spørge dig, om du vilde have mig til Hustru!«

Hun slynger sine bløde Arme om ham og trykker ham ind til sig. Han mærker hendes Hjertes Slag mod sit Bryst og hendes varme Aande paa sin Kind.

Han stryger ned over hendes natsorte Haar. Han kysser hendes Læber.

»Safa, Safa!« udbryder han lykkedrukken.

Hun smiler til ham med sit sødeste Smil.

»Naa, vil du have mig til Hustru?«

»Du kan umuligt tvivle om, at jeg vil have dig til Hustru, du dejlige Sarons-Rose! Hvor kan jeg andet? Hvor er Lykken uden hos dig? Og hvad vilde Livet være uden dig? En udtørret Kilde eller et bladløst Træ! — — Nu er du min, Safa! Og nu er ingen lykkelig som jeg!«

»Men din Fader, din Moder, din fromme Sjæl af en Bedstemoder og alle de andre Jahveh-Tilhængere — hvad vil de sige, naar de hører, hvad der nu er sket?«

»Lad dem sige, hvad de vil! Jeg lader mig ikke tvinge og forkrøble af snørende Baand! Naar jeg har dig ved min Side, — — —

»Du skal ikke prise din Lykke for højt, min Ven!« Safa smiler ømt. »Jeg bliver let opirret, og naar jeg først er bleven det, er jeg ikke til at spøge med! Men det ved du jo for Resten nok!«

»Kan du følge med til Thimna straks?« spørger hun lidt efter.

»Til Thimna?« udbryder Hebel bestyrtet. »Nej, følg du med til mit Hjem og bo hos mig der!«

»Ved du nu hvad, min Ven! Det hverken kan

eller vil jeg! Jeg vilde desuden passe meget daarligt til at komme i det Selskab der! Og hvad tror du, alle de fromme Jahveh-Tjenere vilde synes om at faa en Filisterpige hen imellem sig?»

»Husk paa, Safa, at din Fader var en Israelit!«

»Husk du paa, Hebel, at jeg i Sind og Skind er en ægte Filisterinde. — — — Jeg skulde formodentlig, om jeg kom til at bo i Israel, ogsaa være med til at ofre paa Bamaerne til den store Jahveh, »som førte sit Folk paa Ørnevinger«, og synge Lovsange til hans Ære? Hebel, Hebel! Hvad tænker du paa, at du fremkommer med et saadant Forslag!«

»Min egen stolte Safa, min Sarons-Rose! Kan du ikke finde dig i det for min Skyld? Min Lykke vilde være dobbelt, om vi kom til at bo i mit Hjem, og særlig, om vi virkelig i Sandhed begge to kunde være med til at ofre til Herren og takke ham for Livet og for alle andre Goder, han lader os nyde!«

Safa ler. En kold, haanende Latter.

»Naa, saa din Lykke skulde kunne fordobles under visse Omstændigheder? . Nej, Hebel, kan jeg ikke skænke dig Lykken, hvor vi end bor, og uden at du behøver at have din Jahveh med, saa kan du blive fri for mig!«

Hun vender sig og begynder at gaa tilbage mod Thimna.

Hebel staar sønderknust.

»Safa, Safa!« udbryder han.

Hun lader, som hun ikke hører ham, og vedbliver at gaa.

Saa iler han efter hende.

»Safa, kære Safa! Jeg kan jo slet ikke undvære dig! Du maa være min, koste saa, hvad det skal!«

Han naar hende. Han faar fat om hendes Arm og fører hendes Haand til sine Læber.

Hun standser. Hendes Aasyn begynder at opklares.

»Tror du, at jeg kan skænke dig Lykken?«

»Faar jeg ikke dig, Safa, bliver mit Liv ikke Liv!«

»Nu kender jeg dig igen, Hebel!«

Hun omfavner ham lidenskabeligt.

»For din Skyld vil jeg nu alligevel prøve paa, om jeg kan leve i dit Hjem! Jeg vil prøve derpaa. Men jeg vil ikke love dig, at jeg holder det ud ret længe!«

Hvor hans Aasyn lyser af Glæde!

»Aa, du vil prøve det? Tak, min Brud! Tak, Tak! Naar du først bliver vant til vore Forhold, saa gaar det nok! Jeg tror, du vil komme til at befinde dig rigtig godt hos os!«

»Det er kun et Forsøg, jeg vil gøre for din Skyld! Og til Gengæld maa du love mig een Ting: at du ikke vil tage Medhustruer! Jeg vilde aldrig kunne finde mig i at dele din Kærlighed med andre!«

»Jeg sværger ved Herren og ved alle Filister-

guder, at jeg ikke vil tage Medhustruer!« udbryder Hebel. »Du skal være mit et og alt, Safa!«

— Da de to lidt senere skilles, er det en Aftale, at Safa til en bestemt Tid nogle Dage senere skal komme hen til den oftere omtalte Bakke, og at Hebel skal komme og afhente hende der. Saaledes vil hun have det. Hvorfor alle disse unyttige Omstændigheder med Forhandlinger mellem Forældrene?

Hvor Hebel er glad! Han springer afsted som en Dreng.

Hun har jo indvilget i at komme og bo hos ham i hans Hjem. Hun er jo en Israels Datter, og med Tiden vil hun komme til at føle sig hjemme blandt Herrens udvalgte Folk! Han vil selv undervise hende om Adonai, og hun vil komme til at tro paa ham for hans — Hebels — Skyld!

Solen nærmer sig Jorden. Om kort Tid vil Mørket falde paa.

Hebel er paa Vej mod Zillas Hjem.

Havde han dog kun ikke handlet saa overilet! Imidlertid — den Sag maa jo uden Vanskelighed kunne bringes i Lave igen! Naar det er sket, og naar han har taget mod det Uvejr, som han har en Anelse om vil komme, naar Forholdet mellem ham og Safa bliver kendt, saa først kan han rigtig fuldt ud nyde Forventningens Lykke.

Nu gaar han hen for at bringe den første Sag i Orden.

En Flok unge Piger kommer ham i Møde. De er maaske paa Vej op mod Bakketoppen for at skue Solnedgangen der og nyde den kølige, forfriskende Aftenluft. Egnen har nemlig i den senere Tid — takket være Samson — været rensset for Filistre.

Zilla er med i Flokken. Hvor ser hun mild og lykkelig ud! Og hvilken forøget Glans faar ikke hendes Øjne, da hun faar Hebel at se!

Han gaar hen til hende og beder hende følge sig lidt afsides, for at de kan tale uforstyrret med hinanden.

Da de er blevne ene, fortæller han hende alt — om Grunden til, at han begærede hende til Hustru, og om Safa.

Hendes Aasyn bliver blegere og blegere, medens han taler. Hun strækker Hænderne ud som for at søge Støtte. Men saa tager hun sig sammen.

Paakalde hans Medlidenhed — nej!

Det lykkes hende nogenlunde at genvinde Herredømmet over sig selv. Kun hendes Kinders uhyggelige Bleghed forraader, hvilken Sjælekvide hun er i.

Hun tvinger et Farvel frem og begynder at gaa, Hebel bliver i nogle Øjeblikke staaende og ser efter hende.

Havde han kanske hidtil ikke kendt hende rigtig! Hun var maaske mere stolt, end han havde

troet! Naa, godt, at han var sluppen fri for det rørende Optrin, som han havde frygtet for!

Omsider gaar han bort for at søge at faa hendes Fader i Tale.

Den gamle Ovan er lige hjemkommen fra sine Kvæghjorde.

Med ham gaar Sagen ikke saa let, som Hebel havde ventet det.

»Har din Fader, den værdige Akan, sendt dig, for at du skulde tale paa hans Vegne?« spørger han og fæster Øjnene gennemtrængende paa den unge Mand.

»Min Fader har ikke sendt mig!« svarer Hebel kækt. »Jeg skulde mene, Sagen vedrører mig selv saa meget, at jeg nok kan tale paa egne Vegne!«

»Har du Mistanke om, at min Datter ikke er en ren og uberørt Mø, saa lad hende underkaste en Prøve!«

»Jeg har ikke Spor af Mistanke i nogen Retning. Sagen er kun, at jeg har fæstet mine Øjne paa en anden Pige og ønsker at tage hende til Hustru! Og jeg har svoret hende en hellig Ed paa, at jeg ikke vil tage Medhustruer!«

»Dreng!« udbryder den gamle og nærmer sig Hebel med truende Blink i Øjnene. »Vil det ikke være bedst at afbryde denne Samtale? Din Fader har i dit Paahør begæret min Datter til Hustru for dig. Den Sag staar ikke til at ændre. Foretag du en Rejse til Silo og lad Præsterne underrette dig om, hvordan det fjerde af de Bud lyder,

som Herren med egen Finger skrev paa Stentavlerne! Og skulde din Fader være lumpen nok til at tage Parti for dig, saa lad Israels Dommer afgøre Sagen. Og skulde ogsaa han slutte sig til dig, saa fortrøster jeg mig til, at jeg har saa mange Mænd i min Tjeneste, at jeg vil være i Stand til at hævne den Tort, du vil føre over mit Hus!»

Hebel staar tavs med sænket Blik. Han er bleven ligbleg.

Ogsaa den gamle Ovan tier en Stund. Saa bliver hans Aasyn mildere, og han griber Ungersvendens Haand.

»Hebel, Akans Søn! Jeg besværger dig, at du lader din Daarlighed fare! Min Datter er en ren og uberørt Mø, og hun kan vel være lige saa god som enhver anden Ungmø i Israel! Hvorfor vil du da i din Uforstandighed kaste Vrag paa hende? Gaa dog i dig selv, unge Mand!»

»Zilla er saa god som nogen Pige i Israel!» Hebel har ondt ved at tale, det er, som hans Tunge klæber fast til Ganen. »Og dersom jeg ikke var kommen til at holde af en anden, saa —«

Den gamle farer atter hidsig op.

»Holde af . . .? Tingenes Orden vilde i Sandhed komme i en herlig Tilstand inden ret længe, hvis Fædre skulde tage Hensyn til, hvem deres Børn kom til at holde af! Een i Dag, en anden i Morgen, og atter en anden i Overmorgen — —!»

Hvilken Ende Forhandlingen vilde have faaet, om ikke en tredje Person var kommen til Stede,

er ikke let at vide. Men netop som Hebel vil til at give Svar, træder en ung, ualmindelig kraftigt bygget Mand ind ad Døren.

Samson!

»Israels Dommer!« udbryder Ovan, og saa vel han som Hebel bøjer sig for Kæmpen.

Mørket er faldet paa. En Slave kommer i dette Øjeblik og tænder Kerterne. Da Slaven atter er borte, vender Samson sig smilende mod den gamle Ovan.

»Det synes mig, som om dine Kinder er farvede af Vredesrødme, ærværdige Ovan? Og da jeg tren ind ad Døren, hørte jeg dig tale hidsige Ord! Er det end ikke en Sag, som Dommeren skal have med at gøre, men kun en lille, forbigaaende Tvist, saa kunde jeg maaske dog som Ven hjælpe til med Sagens Bilæggelse!«

Den gamle Mand lægger Sagen frem for Dommeren, fremhæver atter og atter, at hans Datter er en kysk og uberørt Ungmø, saa god som enhver anden Ungmø i Israel.

»Zilla! Jeg kender hende!« udbryder Kæmpen. »En fager Mø!« — Han vender sig mod Hebel: »Jeg gad vidst, hvilke Grunde du har til at kaste Vrag paa hende, Dreng!«

Hebels Kinder blusser.

»De samme Grunde, som Manoahs Søn havde til at kaste Vrag paa alle Israels Døtre og vælge en Filisterinde til Hustru!«

Kæmpen ler højt.

»Altsaa, du har »forset« dig paa en anden Pige?»

»Jeg har faaet en anden kær!«

»Tør man spørge, hvem denne anden er?»

»Safa, Ussias Datter i Thimna!«

»En Filisterinde?» udbryder den gamle Ovan.

»Safa!« gentager Samson. »Safa, Ussias Datter! Jeg kender hende! Hun er kæk og stolt, og fager som en Lilje! — Kender du hendes ældre Søster Dalila?»

»Jeg har set hende flygtigt en Gang!« svarer Hebel.

»Hun er endnu smukkere end sin Søster, smuk som en Lotusblomst!«

Samson har lagt sig paa en Hyndebænk. Han ligger en Stund tavs, og hans Øjne antager et drømmende Udtryk. Men det forsvinder straks igen. Han springer op og taler til Ynglingen:

»Du skal ære din Fader og din Moder! Det er Herrens Lov. Naar derfor din Fader har valgt Zilla, Ovans Datter, til Hustru for dig, saa bør hans Valg og hans Ord være dig en ufraviglig Rette-
snor! — — Du skal ikke gøre Pagt med nogen Indbygger i dette Land, thi de kunde forføre dig til at spise af deres Afgudsoffer! Og du skal ikke tage af hans Døtre til Hustru, thi de vil vedblive at bole med deres Guder og forføre dig til Frafald fra Herren! — saaledes har Gud ved Moses talt til sit Folk! Og saaledes bør det være!«

Der er noget stolt, noget kongeligt over Kæm-

pen, mens han udtaler disse Ord. Og han taler med en Myndighed, som ingen Modsigelse taaler.

Men snart skifter hans Aasyn atter Udtryk. Han vender sig igen mod Hebel.

»Safa? Du holder af Safa, min Gut? Gift dig da med dem begge!«

Hebel griber hans Haand.

»Jeg holder af Safa, jeg elsker hende! Mit Liv vil ikke blive Liv, men en Skyggetilværelse som den, der føres i Scheols dunkle Rige, hvis ikke hun bliver min Hustru! Og jeg har svoret hende en Ed paa, at jeg ikke vil tage Medhustruer!«

Kæmpen knuger hans Haand.

»Hun skal blive din Hustru, om saa Himmel og Jord sætter sig i Bevægelse for at forhindre det! Stiller end Tusinde, to Tusinde, ti Tusinde Filistre sig derimod, hun skal dog blive din! Jeg skal slaa dem ned alle, slaa hver den ned, som vil forhindre dig i at tage hende til Hustru! — Underligt for Resten, at dine Øjne ikke er faldne paa Søsteren Dalila! Dog, saa meget des bedre!«

Den gamle Ovan gaar hen til Samson og ser gennemtrængende paa ham.

»Hvorledes maa Retten blive plejet i det Land, hvis Dommer kender Loven, udtaler den og derpaa afgør Sagen tværtimod den?«

Samsons Øjne flammer i Vrede.

»Er jeg ikke Israels Dommer? Ve den, som vil bryde de Domme, jeg fælder! Tungt skal min Haand falde paa deres Nakker! Vel er jeg ikke

kommen her som Dommer, men som Gæst; men før kun Sagen frem for mig, naar jeg sidder »i Porten« — paa Dommersædet! Jeg vil da dømme som nu. Jeg ved selv, hvilke Kvaler ulykkelig Elskov kan fremkalde. Og hævn dig ikke paa Hebel eller paa nogen af hans Slægt! Vov det ikke! Min Haand skal være til Rede!«

»Hellige Adonai! Hellige Adonai!« mumler den gamle Ovan hen for sig.

Men Hebel griber Kæmpens Haand igen og knuger den.

»Tak, Tak!«

Næste Morgen gaar Hebel hen til sin Bedstemoder og beder hende om en Samtale.

»Du vil naturligvis fortælle mig om dit forestaaende Giftermaal!« smiler hun venligt til ham.

»Du kan ikke tænke dig, hvor jeg er gtad derover. Jeg har undertiden kunnet mærke paa din Tale, at du ikke helt usaaret er sluppet fra Turen til Thimna. Men jeg har altid tænkt, at du helt vilde blive dig selv igen, naar du fik dig en Hustru. Og du kunde næppe faa dig en bedre, end den gode, blide Zilla! Hvor hun var glad i Gaar, da hun fortalte mig, at hun skulde være din Hustru! Aldrig tidligere har jeg nogensinde set hende saa glad og lykkelig! Og mit Indre bøjede sig i inderlig Tak til Adonai, som, trods vore Fejl og Fald, lader os have saa mange Glæder!«

Abigails Øjne er fugtige. Hun trykker den skæggede Yngling ind til sig.

»Herren give eder Lykke og velsigne eders Ægteskab!«

Hebel er bleven bleg. Han mæler ikke et Ord.

Saa begynder Abigail atter at tale om Zilla; mange Lov-Ord udtaler hun om hende.

»Du skulde have set hende, da hun talte med mig! Du skulde have hørt hende! Hun sagde, hun vilde søge efter bedste Evne at gøre alt saa godt for dig som muligt, som du fortjente. Aa, jeg mindes ikke det halve af, hvad hun sagde, men det ved jeg, at kan nogen Kvinde gøre en Mands Liv rigt paa rene Glæder, saa kan hun!«

Hebel har lempeligt trukket sig ud af den gamle Kvindes Favntag. Han staar nu for hende, tavs og bleg.

»Hebel, du er syg!« udbryder Abigail med eet. Han kan næppe faa Svaret frem.

»Nej, Bedstemoder, jeg er ikke syg!«

»Hvad er der da i Vejen?«

Hebel kommer til at tænke paa Talemaaden om de snørende Baand og det uforkrøblede Træ. Og saa støder han sit Svar frem, haardt og koldt:

»Jeg vilde netop fortælle dig, at jeg ikke tager Zilla til Hustru! Jeg er nu bleven gammel nok til at gaa uden Ledebaand, og mine Venner gjorde mig kun en daarlig Tjeneste, da de fik mig til at bede Fader begære Zilla til Hustru for mig!«

Efterhaanden bliver hans Stemme dog mindre

haard. Og han fortæller nu om Safa og om sin Kærlighed til hende.

Nu er det Abigail, som er bleven bleg. Hun griber hans Haand og ser ham ind i Øjnene, ikke bebrejdende, men sørgmodigt.

»Hebel, min Dreng! Lad det være! Jeg beder dig saa mindeligt om at lade være at tage en Filisterpige til Ægte! Om hun end var ti Gange dejligere end nogen af Israels Døtre, hvad hjalp det? Hun vilde dog forføre dig til at bole med sine Guder. Husk paa hendes Fader — —!«

»Israels Dommer har dog været gift med en Filisterpige!«

»Havde han andet end Sorger og Ærgrelser af dette Ægteskab? Der er Anlæg i Samson til noget stort, men han sætter altfor tit sin egen Vilje i Stedet for Herrens! Og du skal faa at se, at bliver han ved dermed, saa vil han synke dybere og dybere ned og ende i Skam. Søg derfor ikke at ligne ham i et og alt!«

Hebel tænker atter paa »de snørende Baand«.

»Der er kun éen Pige, jeg bryder mig om at faa til Hustru — — Safa! Og hende vil jeg have! Jeg er ikke længere en Dreng, man kan dreje og vende med, som man vil — —«

»Du skal ære din Fader og din Moder, Hebel!«

»Jeg er bleven gammel nok til at staa paa egne Ben nu! Spørgsmaalet bliver kun, hvor Safa og jeg skal bo! Bliver hun ikke modtagen godt her i mit Hjem, saa rejser jeg med hende til Thimna!«

Abigails Øjne fyldes med Taarer, og hun prøver paa mange Maader at faa Sønnesønnen til at afstaa fra sit Forehavende. Men det er altsammen forgæves.

Hebel gaar tilsidst bort under hendes Formaning.

— Hos sin Fader støder Hebel ikke paa saa mange Vanskeligheder, som han har frygtet.

Akan hører roligt paa Sønnens Tale, og da han har hørt Samsons Udtalelser om Sagen, siger han tilsidst:

»Gør, som du vil, min Søn! Jeg er kommen til at se mere uhildet paa Livet siden den Gang, da min Broder Ussia forlod os. Det var en mægtig og anset Slægt, han giftede sig ind i. Kommer nu en Datter af denne Slægt til at bo hos os, vil vi for Eftertiden formodentlig ikke have behov at ofre saa meget Kvæg for at blive fri for Plyndring!«

Hebel faar nu for Alvor travlt med at gøre alt i Stand til sin Bruds Modtagelse. Hvilken Omhu han anvender paa at pynte op i den Bygning, som Faderen overlader til ham! Alt skal være saa smukt, saa nydeligt der inde, thi det er jo Safa, som skal bo der!

Hvilken Lykke, at han nu faar Lov til at leve sit Liv sammen med hende her! Er Bygningen end ikke saa smuk som den, hun færdes i i Thimna,

saa har det jo dog ogsaa mindre at sige. Hun holder jo af ham, og han af hende!

— Endelig oprinder saa den Time, da Hebel skal føre sin smukke Brud til sit Hjem, ind imellem sine kære.

Idet han iler op ad Bakken for til den fastsatte Tid at være deroppe og tage mod hende, er det, som om han igen helt er bleven eet med sit tidligere Jeg.

I sit Indre jubler han en Tak til Herren, som saa kærligt har banet Vejen for ham frem til Livets Lykke.

Og dog! Det er, som der lyder et »Men« bag efter. »Er det Herren, som har banet Vejen? Vilde han ikke snarere have sat sig imod, om han i det hele taget har ænset mig?«

Det hviskes kun i hans Sjæl, dæmpet og usikkert, men alligevel højlydt nok til at vende Hebels Blik bort fra det blaa Himmelhvælv.

Da han kommer op paa Bakken, er hun allerede kommen.

Hun iler ham i Møde, og han lægger ømt sine Arme om hende og trykker hende ind til sig.

Bag efter følges de ad Haand i Haand ned ad Bakken.

En Skare unge Piger kommer dem i Møde og strør Blomster paa Vejen for dem.

Safa hilser smilende paa Pigeflokken og gaar saa videre ved Hebels Side.

Omsider er de ved den Bygning, som Hebels Fader har overladt dem til Bolig.

Hebels Forældre, Bedsteforældre, hans Broder og dennes Hustru, samt en Del fjernere Slægtninge venter udenfor for at byde det unge Par Velkommen til dets fremtidige Hjem og — maaske for at tilfredsstille deres Nysgerrighed.

Safa gaar fra Favn til Favn. Hun smiler til alle Sider og henvender nogle venlige Ord til flere af de tilstedeværende.

Hebel er i højeste Grad henrykt over hende. Hun overgaar i Dag hans dristigste Forventninger. Han ser, hvilket gunstigt Indtryk hun gør paa alle. Og han jubler i sin Sjæl derover.

Saa fører han hende ind i Hytten. Hun ser sig om derinde og udbryder:

»Hvor her er smukt! Du har jo ligefrem pyntet op med Blomster og Grene! Du har rigtig villet gøre Modtagelsen hyggelig for mig!«

Der hengaar nogle Dage — lyksalige og sollyse Dage for Hebel. Det er, som Safa i visse Retninger har forandret sig aldeles. Har hun ikke undladt at tale et eneste spottende Ord om Israels Gud? Har hun ikke for Hebel omtalt mange af hans Slægtninge og Venner som udmærkede Mennesker, hun sikkert vil komme til at holde af?

— Men en Dag, da Hebel kommer hjem efter

at have været en Tur ude ved Kvæghjordene, er Safa ulykkelig — vred.

Der har været nogle Kvinder hos hende, og de har begyndt at tale til hende om Jahveh og om den forargelige Bolen med Afguder i Thimna og de andre Filisterbyer.

»Jeg sagde naturligvis til dem, at de aldeles ingen Ulejlighed skulde gøre sig: jeg havde hørt det om deres store Adonai med Ørnevingerne, som jeg brød mig om at høre!«

Hun er meget oprørt, mens hun fortæller dette. Hendes Øjne gnistrer i Vrede. Men i Hebels Øjne gør dette hende kun smukkere.

Han smiler over hendes Ivrighed.

»Min kække, stolte Safa!« udbryder han og stryger henrykt med sin Haand ned over hendes bløde, natsorte Haar.

Lidt efter lidt kommer hendes Sind atter en Smule til Ro.

Hun smiler til Hebel:

»Een Ting maa du love mig: at du ikke ogsaa vil begynde at opirre mig med at tale til mig om Adonai! Jeg kan blive rasende, naar jeg hører disse barnagtige, vample Paastande! Du kan for mig tro, hvad du selv vil, det er mig ligegyldigt. Og dog vil den Dag komme, saa megen Tro har jeg til din Forstand, da du vil give mig Ret og komme til at dele Tro med mig!«

»Vi to vil ikke strides!« smiler han og kærtegner hende. »Du er den klogeste af os to, det ind-

rømmer jeg! Og du er den prægtigste Hustru, nogen kan ønske sig! Du er min kække, stolte Safa!«

— Safa er stundom til Stede, naar der bringes Offer paa den nærmeste Bama. Undertiden gør hun bag efter Løjer med det hele; men Hebel trøster sig med, at det kun er ham, der hører det.

— Han har faaet et elsket Væsen at bruge sin Kraft for, og han tager fat paa ethvert Arbejde med større Iver og Ihærdighed end nogensinde tilforn.

Alt gaar for ham som en Leg.

Og Safa er en rigtig flink Husmoder. Hvor udmærket forstaar hun ikke at sætte Slaverne og Slavinderne i Arbejde, saa at alt i Hjemmet bliver udført i rette Tid! Undertiden forekommer hun Hebel en Smule for haard mod sine undergivne. Men hvad?

Af og til kommer Abigail og besøger det unge Par, og Hebel ser med stor Glæde, at hendes Aasyn for hvert Besøg bliver mere opklaret.

Ikke sjældent samles om Aftenen hos Hebel og Safa en Skare unge Israels Sønner.

Safa er da som altid Elskværdigheden selv, men i Samtalens Løb udskyder hun ofte hvasse Spottepile mod Israels Gud.

Dette fremkalder en Aften følgende Samtale mellem Ægteparret:

»Safa, min Hustru! Jeg vil bede dig om een Ting! Vil du forud love mig, at du vil rette dig efter dette mit Ønske?«

Han drager hende ind til sig og kærtegner hende.

»Nej, min Ven, det gaar jeg aldrig ind paa! Lad mig høre dit Ønske, førend jeg lover noget!«

»Safa! Du tror ikke paa Israels Gud, selv om du erkender, at han er til. Jeg er kommen saa vidt, at jeg tvivler — —«

»Vil du nu til at præke for mig om Jahveh »med Ørnevingerne«? Eller vil du gøre mig Bebrejdelser?«

Safa gaar nogle Skridt tilbage fra ham og ser trodsigt paa ham.

Han nærmer sig hende og ser alvorligt paa hende.

»Nej, kære, stolte Safa! Det vil jeg ikke! Jeg vilde kun bede dig om ikke at kaste Tvivl ind i de unge Mænd, som samles hos os! Hvem ved, hvilke Følger dine spottende Udtalelser kan have? Og et Menneske er dog aldrig lykkeligere, end naar det uden Spor af Tvivl kan tro paa Gud — —«

»Paa Jahveh, Elohim eller Adonai altsaa? I Sandhed en prægtig Artighed til mig!«

Safa ler højt.

»Hvad mener du?«

»Sagde du ikke for lidt siden, at jeg havde ført dig saa vidt, at du nu tvivlede? Og nu siger du, at et Menneske aldrig er lykkeligere, end naar det fuldt og fast kan tro paa »Jahveh«! Altsaa har jeg da gjort dig ulykkelig — ikke?«

»Hvor kan du dog sige det?«

»Det fremgaar jo af din Tale!«

»Safa, jeg er lykkelig, jeg er henrykt over, at jeg har dig. Men undertiden kan der — det er kun i enkelte Øjeblikke — opstaa en Følelse hos mig, som om jeg savnede noget. Hvad det er, kan jeg ikke sige, med mindre det er«

». . . . Troen paa den store Jahveh, som førte sit Folk paa Ørnevinger, men som nu dog maa finde sig i, at Filisterne er Herrer i det Land, han havde lovet sit Folk!«

Safa ler med isnende Haan.

»Hvor du dog er langsom til at fatte! Kan du dog ikke forstaa, at Jahveh træl binder sit Folk: Det maa du ikke, og det maa du ikke! Naar Menneskets stærkeste Drifter saaledes kues, bliver Mennesket en Pjalt!«

»Safa, min Rose! Du har aldrig kendt Herren!«

Atter udstøder Safa sin kolde Haanlatter.

»Jeg forstaar, at du er et stort Barn! — — Men Hebel,« Tonen bliver blød, og hun lægger sine Arme blidt om hans Hals, »lad os ikke strides om disse Ting! Din Savnfølelse gaar nok over. Og da vil vi to helt blive eet!«

Hebel lægger favnende sine Arme om sin Hustru.

»Vi to er eet!« smiler han.

— Der hengaar igen nogle Dage.

Saa siger Safa en Aften til Hebel, som lige er kommen hjem fra sit Arbejde:

»Nu har jeg atter været i Strid med nogle af Adonais fromme Tjenerinder! Og jeg vil nu sige dig, at jeg ikke kan blive ved at udholde det Liv,

jeg fører her! Jeg har tvunget mig selv til at være, som du helst vilde have mig. Men jeg kan ikke vedblivende holde et saadant Liv ud! Skulde jeg leve alle mine Dage her, vilde jeg i aandelig Henseende blive en elendig Krøbling! — — Ja, du ser saa alvorligt paa mig, min Israels Søn. Men det kan ikke hjælpe! Jeg vil og jeg maa atter hjem til Thimna!«

Hebel er bleven bleg.

»Holder du da ikke af mig mere, Safa? — — Dersom du virkelig holder af mig, saa kan du blive her!«

»Jeg holder meget mere af dig, end af nogen anden! Men jeg kan alligevel ikke holde dette Liv ud, og jeg vil ikke!«

»Hvis du ikke kan gøre det for min Skyld, saa holder du heller ikke af mig!«

»Jeg vender dine Ord om: Hvis du ikke vil følge med mig til Thimna og leve med mig der, saa holder du ikke af mig! — Lad os komme af Sted nu med det samme!«

»Men vort Kvæg og vore Tjenere, Safa? Fader giver os næppe Lov til at tage det med!«

»Lad ham kun beholde det! Vi kommer nok igennem det foruden!«

»Safa!«

»Lad os gaa!«

»Jeg gaar ikke med, Safa!« siger han med fast Stemme. »Men gaa du kun, om du kan nænne det!«

»Næne det?« ler hun. »Hvad mener du med det? — Nu gaar jeg! Og naar jeg er kommen til Thimna, skal jeg vente paa dig en Uge. Men er du ikke kommen, naar den er udløben, saa ægter jeg en anden. Du ved, jeg behøver ikke at tigge for at faa en Mand! — Lev saa vel, du Jahveh-Tjener! Jeg haaber, vi ses igen, inden Ugen er udløben — hvis du da ikke bestemmer dig til at følge mig nu!«

»Safa! Er det virkelig Alvor, at du vil forlade mig?«

Hun smiler.

»Hebel! Er det virkelig Alvor, at du ikke vil følge mig til Thimna?«

»Ja, det er Alvor!«

Saa gaar hun.

Hebel staar længe ubevægelig paa samme Plet. Han kan ikke rigtig tro, at hun virkelig er gaaet og ikke kommer igen.

Omsider gaar han ud for at se efter hende.

Maanen lyser saa klart, at han tydeligt kan skelne alle Genstande.

Han stiger op paa den nærliggende Bakke, undervejs flere Gange raabende hendes Navn uden at faa Svar.

Da han er kommen op paa det højeste Punkt, ser han et Menneske langt borte i Retning efter Thimna. Det er uden Tvivl hende. Hun gaar da virkelig bort fra ham!

Hvor langsomt, hvor tungt gaar ikke Hebel ned

ad Bakken og frem mod sin Bolig! Da han endelig naar den, kaster han sig paa sit Leje og græder.

Dog, efter et Øjeblik's Forløb rejser han sig og kalder paa en Slave. Denne kommer.

»Se, din Herskerinde er gaaet til Thimna! Bind op om din Lænd og il efter hende! Vogt hende, at ikke vilde Dyr eller Stimænd skal gøre hende Fortræd! Og naar hun lykkelig og vel er naaet til Thimna, vend da tilbage til mig. Men skynd dig nu! Il afsted med Vindens Hurtighed!«

Slaven iler bort.

Hebel gaar udenfor sin Bolig, staar en Stund og stirrer med taareløse Øjne ud over den maanelyse Egn. Af og til høres en Sjakals Hylen, ellers er alt stille.

Atter gaar Hebel ind og kaster sig paa sit Leje.

Søvnen flyr ham, og først langt om længe glider endelig hans Øjne i.

Han springer op i Forfærdelse. Var der ikke nogen, der kaldte?

»Safa, min Hustru, er det dig?«

»Herre, Herre!«

Det er Slavens Røst.

»Er det dig, Madi? Allerede?«

Slaven tænder Kerterne.

»Herre, se, jeg har sønderrevet mine Klæder!«

»Hvad er der sket? Tal!«

»Jeg ilede med Vindens Fart afsted mod Thimna. Da jeg var naaet omtrent halvvejs derhen, saa jeg

en Løve, som sad og holdt Maaltid. Jeg skød paa den — —«

»Adonai styrke mig!« udbryder Hebel og segner til Jorden.

»Din Tjener skød Løven! Og se, jeg bringer Resterne af min Herskerindes mishandlede Lig!« —

Om Morgenens faar Hebel Besøg af Frænder og Venner. Nogle kommer for at trøste ham, andre for at bringe ham Lykønskninger.

Men Hebel er som lammet af Smerte og vil ikke lade sig trøste.

Han har hyllet nogle Tæpper over Safas Lig og sidder paa Jorden ved Siden af det. Han har sønderrevet sine Klæder og strøet Jord paa sin Isse.

Safas Levninger er stede til Hvile i samme Klippehule, som i sin Tid modtog hendes Faders Lig.

Hebel gaar omkring som en Skygge, vil næsten ikke spise eller drikke.

Saa kommer Bedstemoderen atter en Dag ind til ham.

»Hebel, min kære, lille Hebel!«

Hun sætter sig hos ham og stryger med sine magre Fingre ned ad hans Kind. Underligt,

at disse magre, knoklede Fingre kan stryge saa blødt!

»Hebel, min Dreng! Jeg havde forleden Nat en Drøm. Lad mig fortælle dig den! Jeg saa en Mand staa paa et Afsæt af et højt Bjerg. Foran ham gabede en skrækkelig Afgrund. Saa saa jeg en Kvinde slynge sine Arme om hans Hals og begynde at drage ham ud mod den skrækkelige Afgrund. Hendes Arme var runde og bløde, og hun selv var smuk, smuk som den fagreste Lilje! Manden, Ynglingen, pegede opad: Der maa vi op! Men hun blev ved at drage nedad mod det rædsomme Dyb. Det er, som jeg ser det for mig endnu! Jeg saa, at hun var den stærkeste. Inden ret længe vilde hun drage ham ned i Afgrunden. Jeg stod i den dødeligste Angest, og saa raabte jeg, saa højt jeg kunde, til Herren om at frelse Ynglingen. Jeg bad, jeg tryglede. Og han bønhørte mig!«

»Bedstemoder! Kunde du bede Gud om at dræbe al min Glæde?«

»Jeg bad ham ikke om at dræbe nogen, bad kun om, at han vilde frelse Ynglingen! Forstaa Forskellen, min Dreng! Og husk paa, at jeg og mange andre ofte har ment, at Gud tog for haardt paa os. Men før eller senere er vi altid kommen til at indse, at hvad Gud gjorde, var til vort sande Vel. Ofte har jeg kastet mig ned for ham og sunget Lovsange for ham, netop fordi han ikke i dette eller hint lod mig faa min Vilje. — Livet

ligger endnu aabent for dig, min Dreng! Rejs dit Hoved og se opad! Prøv at finde Ro i den Tanke, at Herren har brugt et haardt Middel til din Helbredelse, fordi han saa, at dette Middel netop var det eneste, som virkelig kunde hjælpe!»

»Aldrig bliver jeg glad mere. Alt her hjemme vil stadig minde mig om hende!«

»Drag da ud, min Dreng! Rejs omkring og prøv paa at faa Folket til at gribe til Vaaben mod Filisterne eller Amoriterne! Og drag selv med i Kampen! Jahvehs Land bør renses for hans Fjender! Der er endnu langt tilbage! Herren lægge Styrke i din Arm og Kraft i dine Ord!«

Den gamle Kvinde holder inde. Hebel siger ikke et Ord.

»Vil du lade en af Slaverne hente en Papyrusrulle, som jeg netop i disse Dage har faaet som Gave af din Bedstefader!«

Hebel tilkalder en Slave og giver ham efter Abigails Besked den fornødne Ordre.

»Paa denne Papyrusrulle findes en Afskrift af Josvas Afskedsord til Israel. Lad mig læse dem for dig, min Dreng!«

Slaven kommer tilbage med den forlangte Bogrulle.

Med rystende Fingre giver Abigail sig til at rulle den op. Og saa begynder hun at læse. Efterhaanden bliver Tonen, Klangene i hendes Ord, opildnende. Det er, som om en beaandet Profet taler:

»Hold fast ved Herren, eders Gud, som I har gjort indtil denne Dag! Thi han har fordrevet mægtige Folk for eders Ansigt! Og ingen har til denne Dag kunnet modstaa eder! Een Mand af eder skal forfølge Tusinde; thi Herren, eders Gud vil stride for eder, som han har tilsagt eder! Tag nøje Vare paa eders Sjæle, at I elsker Herren, eders Gud! Thi dersom I vender eder bort fra ham og slutter eder til de Hedninger, som er tilovers iblandt eder, og I gør Svogerskab med dem, — — da skal de blive eder til en Fælde, en Snare, en Svøbe, blive til en Braad, som stikker eder, indtil I omkommer af dette skønne, frugtbare Land, som Herren, eders Gud, har givet eder!«

Og den gamle Kvinde læser videre om Herrens mægtige Gerninger mod sit Folk og om Stenen, som Josva lod rejse til et Vidnesbyrd om Israels Pagt med Gud.

Af og til synes det, som om Hebel lytter til Bedstemoderens Ord med dyb Opmærksomhed, men da hun omsider slutter Oplæsningen, sukker han dybt og udbryder:

»Safa sagde, at Filisternes Guder var mægtigere end Jahveh! Og har hun ikke Ret?«

En Stund holder han inde. Han overvældes af Smerte.

»Barn! Barn! Tal ikke saaledes! Fortørn ikke Israels høje Gud! Forstaa, at han har givet Filisterne Sejr over os, fordi Israel har brudt Pagten med ham! Forstaa, at han er god, idet han har

opvakt Samson til at stride for sit Folk! Og forstaa, at hvis Samson i Sandhed vilde bøje sig under Herrens Lov og ikke lade sig lede af sine egne Lyster og Drifter, og at hvis Israel virkelig i Sandhed vilde vende sig fra Afguderne, saa vilde Udfrielsesstunden være kommen!«

Nogle Maaneder senere.

Det er i Maaneden Nisan eller Abib, den fjortende.

Mazzoth- og Passahfesterne staar for Døren.

I Hjemmene hersker der stor Travlhed.

Trælkvinder er sysselsatte med at dreje Kværnene for at male Korn til »de usyrede Brød«. Høsten staar for Døren. Man har kun nedskaaret saa meget Korn, som der behøves til Festen.

Andre Slaver og Slavinder har travlt med at rense alle de Redskaber, som skal bruges ved Bagningen. Husmoderen ser til og vaager med Omhu over, at Arbejdet bliver tilfredsstillende udført.

Alle Jerngenstande gøres rødglødende efter Renselsen, for at man kan være sikker paa, at der ikke klæber mindste Spor af Syre ved dem.

Og saa bages de usyrede Brød.

Om Aftenen samles Jethers Familje i hans Hus for at højtideligholde Festen.

Abigail sørger for, at Hebel kommer til at ligge til Bords ved Siden af hende, for at hun af og

til kan tale nogle trøstende og opmuntrende Ord til ham.

Den gamle Jether fremsiger forskellige Velsigelser og tager derpaa Laagene af Fadene. I det ene findes de usyrede Brød, i andre Paaskelammet. Endelig er andre fyldt med bitre Urter.*)

Jether tager en af de usyrede Kager, bryder den og lægger den til Side.

Saa begynder Maaltidet.

»Hebel, min Dreng!« hvisker Bedstemoderen til sin Bordnabo. »Vil du love mig een Ting?«

»Ja, jeg vil!« svarer Hebel. Han er i Aften i en underlig, bevæget Stemning.

»Tak, min Dreng! Saa giv dig paa Rejse mod Herrens Helligdom i Silo, saa snart Maaltidet er til Ende. Og fremstil dig i Helligdommen for Israels Guds, din Herres, Aasyn, som han ved Moses har budet alt Mandkøn af sit Folk! Det smerter mig, at Adonais Bud ringeagtes. Din Bedstefader og din Fader mener ikke at kunne rejse af Frygt for, at Filisterne eller Amoriterne imens skal komme her og plyndre. Og dog har Herren lovet sit Folk, at han ikke alene vil skærme dem, der giver sig ud paa Rejse for at opfylde hans Lovbud, men ogsaa Kvinderne, Børnene og Godset, som de lader tilbage**). Lover du mig saa at rejse?«

»Jeg lover det, Bedstemoder!«

*) 2. Mos. 12, 8. **) 2. Mos. 34, 24.

For første Gang, siden Hebel er bleven voksen, kommer han nu til Silo. Rigtignok skulde, som Abigail sagde, alle Mænd i Israel fremstille sig for Herrens Aasyn tre Gange aarlig. Men Rejsen er brydsom, Lovbudene vel til Dels glemte, og Folket nøjes som oftest med at ofre paa de hjemlige Bamoth*).

Hebels Øjne blændes næsten af Farver, og de højtidelige Ceremonier gør et uudsletteligt Indtryk paa hans Sjæl.

Særlig gribes han den sidste Dag, Dagen til Minde om Israels Overgang over det røde Hav.

Israels Lovsang bliver afsungen, og Hebels Sjæl fyldes med en Følelse, som han aldrig tidligere har haft saa mægtig. Det er, som om han virkelig staar for Herrens ophøjede Aasyn, som Gud fæster sit alvorlige Blik netop paa ham og spørger: »Hebel, kender du mig? Jeg er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud! Dine Fædres Gud! Vil du i Sandhed tjene mig?«

Og Hebel bøjer stille sit Hoved og hvisker i sin Sjæl:

»Høje, mægtige Herre! Kun dig vil jeg tjene til min sidste Stund!«

Og Sangen toner videre:

»Ved din Miskundhed førte du dit Folk!
Med din Kraft ledsagede du det til din Helligheds Bolig!
Folkene hørte det,
Folkene bævede,

*) Offerhøje.

Angest betog dem.
 Edoms Fyrster bævede,
 Bæven fyldte de vældige i Moab.
 Alle Kananiter tabte Modet.
 Forfærdelse og Frygt,
 Frygt og Bæven dem binde!
 Du vil gøre dem tavse,
 indtil dit Folk, o, Herre,
 indtil dit Folk kommer over dem!
 Dit Folk du selv vil føre ind,
 føre det ind og plante det,
 du vil føre det ind i Landet
 og bo hos det i din Helligdom.
 Herre, du skal regere evindeligt!
 Altid skal du være Folkets Hersker!
 Farao drog med sin Hær ud i Havet,
 du lod Vandene lukke sig over dem!
 Men Israel gik paa det tørre,
 gik paa det tørre midt gennem Havet.
 — Syng, syng for Herren!
 Syng for Israels ophøjede Gud!*)

Da Sangen er til Ende, bøjer Hebel atter Hovedet og taler i sin Sjæl med den Gud, hvis Nærhed han føler. Og da han omsider giver sig paa Hjemvejen, er han opfyldt af en egen, højtidsfuld Festglæde.

Han føler, at han ikke er kaldet til at rejse Stammerne til Kamp. Men den Smule, han formaar, vil han gøre for, at der ikke skal blive rejst Afgudsaltre i Jahvehs Land, og for, at Folket i Sandhed skal komme til at kende og tjene sin Gud! — —

*) 2. Mos. 15. Kap.

Og paa Hjemrejsen kommer det til at staa klart for ham, at der er en israelitisk Ungmø, som han kan gøre lykkelig, og som vil kunne hjælpe ham til at vinde op mod den Bjergtop, som Bedstemoderen drømte om.

Han faar en Anelse om, at der endnu maaske ogsaa for ham selv kan blomstre Lykke -- ikke en sanserusende og pirrende Lykke, som den, han hidtil har kendt, men en ægttere og sandere.

III.

SAULS SEJR

DEN gamle Seer Samuel har sammenkaldt sit Folk til et Møde i Mizpa og staar nu foran Offeralteret, hvorfra endnu en fin, blaa Røg stiger til Vejrs. Rundt om staar Folk, Hoved ved Hoved, ikke alene paa Bjerget, men ogsaa i de nærmeste af Byens Gader og ned ad Skraaningerne omkring Alteret. Fra det høje Sted, paa hvilket dette staar, er der til alle Sider Udsyn over frodige, grønne Marker med græssende Kvæg og uhyre store Faareflokke. Hist og her ses gyldne, bølgende Hvedemarker og her og der nogle høje, slanke Palmer. Omtrent lige mod Nord øjner man Gibeon, hvis hedenske Indbyggere ved en List frelste sig selv fra at blive dræbte, da Josva sejrrig drog frem gennem Landet. Længere borte, mod Nordøst ses Rama, Seerens og Dommerens Hjemby. Mod Sydøst ses Jerusalem, der endnu er i Hedningernes Hænder. Omtrent midt imellem Jerusalem og Rama ligger Gibeon.

Den gamle Mand med det sølvhvide Skæg og Haar staar en Stund tavs og skuer med et alvorligt og vemodsfuldt Blik ud over Folkemasserne,

løfter derpaa Hovedet og ser op mod Himmelhvælveth. Saa opløfter han sin Røst og taler med høj og klar Stemme ud over Forsamlingen:

»Saaledes taler Herren, Israels Gud: »Jeg har ført eder op fra Ægypten, jeg har friet eder ud af Ægypternes Haand og givet eder Sejr over alle eders Fjender. Men I har forkastet mig og forlangt en Konge for at ligne Hedningerne. Velan! Stil eder da frem for mit Aasyn, at jeg kan vælge eder en Konge!««

De ældste af hver af de tolv Stammer træder frem for Samuel, og nu bliver der kastet Lod mellem Stammerne.

»Benjamins Stamme!« gaar det lidt efter fra Mund til Mund igennem Forsamlingen, da Udfaldet af den første Lodkastning er bleven kundgjort. »Kongen skal udvælges af Benjamins Stamme!«

En og anden ryster maaske lidt misbilligende paa Hovedet ved Tanken derom. Benjamin — den Stamme, som, paa seks Hundrede Mænd nær, var bleven ødelagt af de øvrige Stammer, fordi den ikke vilde udlevere de forlangte Voldsmænd*).

Atter er Loddet blevet kastet, og atter gaar der en Mumlen gennem Forsamlingen:

»Matri Slægt! Kongen skal udgaa af Matri Slægt!«

En midaldrende Mand, som staar paa en Kant af Bjergtoppen, støder, da han hører dette Udfald, Skafte af sin Lanse saa haardt mod en Sten, at

*) Se Domm. 20. Kap.

den knuses. Der fremkommer dybe Rynker mellem hans sorte, kraftige Øjenbryn.

»Matri Slægt!« Han stamper i Jorden og viser alle Tegn paa Uvilje. Og værre bliver det, da lidt efter Navnet Saul er paa alles Læber.

»Ikke skal den Mand komme til at prale af, at han hersker over mig eller min gamle, talrige Slægt!« mumler Manden hen for sig.

Et gammelt Fjendskab mellem de to Slægter er, i Forbindelse med en god Del Hovmod og Slægtstolthed, Aarsag til disse Mishagsudbrud fra den midaldrende Mand — Asriel Ben-Hadad er hans Navn.

Den gamle Samuel stiller sig som før med Ryggen mod Alteret.

»Saul, Kis' Søn! Du unge Mand, som Herren har udvalgt til Konge over sit Folk! Kom frem for Folkets Øjne!«

Ingen svarer.

Folket venter næsten aandeløst paa, at den af Gud udvalgte Konge skal komme frem; men ingen kommer.

»Er han her til Stede?« bliver der omsider raabt.

»Ja, han er her til Stede!« svarer Samuel.

Omsider opdages det, at den omtalte har skjult sig mellem de allerbageste i Trængselen, nede ved Bakkefoden.

»Frem med ham!« bliver der raabt af tusinde Stemmer.

Og langsomt, med sænket Hoved, baner en høj,

ung Mand sig Vej op ad Bakkeskraaningen og staar snart efter ved Gitteret omkring Alteret.

Samuel nærmer sig ham, tager hans Haand og fører ham gennem Laagen ind paa den hellige Plads.

Saa kysser han ham, tager ham i Favn og raaber ud over Folkehavet:

»Adonais salvede!«

»Kongen leve!« lyder det fra tusinde Stemmer.

Men henne fra Højens Kant løfter sig Raabet:

»Hvad skulde denne Grønskolling vel kunne gavne os? Venter nogen maaske, at han skal blive en Frelser for Israel i Nødens Stund — han, der saa godt som aldrig har prøvet at løfte Vaaben, men som, al sin Tid har gaaet som Hyrde der hjemme i sin Faders Gaard!«

Den gamle Dommer og Seer er ikke mere lydhør og mærker ikke de haanende Ord. Med høj Røst begynder han nu atter at tale til Mængden, tale om Kongens Rettigheder og Pligter.

»Tjen Herren af eders hele Sjæl!« udbryder han tilsidst. »Vig ikke fra hans Veje! Alt andet, som man kan hengive sig til, er kun Tomhed og Tant! Tjen Herren, som har gjort eder til sit Ejendomsfolk! Tjen ham med fuld Hjertehengivelse, saa vil han endnu lade lyse Aar oprinde over os, skønt I har handlet mod hans Vilje. — Vender I eder bort fra ham, vil det gaa eder ilde!«

Den gamle Mand holder inde og tager Sæde paa en Sten ved Alterets Fod.

Saul, den høje, unge Mand — »sit Hoved højere end alt Folket« — staar med Taarer glimtende i Øjnene. Hvilken alvorlig Stund! Han synes ligesom at kunne mærke Guddommens Nærværelse. Nu maa han tro paa Kaldelsen, som hin Dag, da han og en Dreng søgte efter de bortløbne Æsler, forekom ham saa utrolig, at han ikke ret turde fæste Lid dertil, og som han derfor ikke turde omtale for sine Slægtninge. Hin Dag havde Gud ved den gamle Seer udgydt den hellige Olje paa hans Hoved. Men det vidste kun Gud og de to. Nu havde Gud imidlertid kundgjort sin Vilje for Folket. Ham var det jo, som havde ladet Lodtrækningen faa det Udfald, som han vilde.

Og Sauls Sjæl bøjer sig for Gud, blød og ydmyg.

Hvor kunde det være muligt, at Gud havde ladet sine Øjne falde paa ham, netop ham, at Gud kunde ville bruge hans Arm, hans Kræfter? »Jeg er jo endnu saa ung, næppe fyrretyve Aar, er saa uerfaren og udygtig til den Gerning, du har udvalgt mig til at tage op! Havde ikke den Mand Ret, som talte om min Uduelighed? Saa at sige hele mit Liv har jeg tilbragt med hjemlige, fredelige Sysler, uden at det nogen Tid kunde falde mig ind, at du, o Gud, vilde hæve mig over al Israel, sætte mig paa Kongetronen. Men Herre, vil du virkelig bruge mig, giv mig da Evner dertil! Giv mig Visdom til at forstaa dine Love, og vær du min Styrke, thi jeg selv er svag. Led du min uerfarne Fod, saa den følger de rette Veje!«

Og barnlig-ydmygt bøjer den unge Konge Hovedet. Den trodsige, lille Tanke, som for lidt siden, da den gamle ærværdige Seer stod og talte, vovede sig frem og begyndte at hviske, er fuldstændig dreven paa Flugt.

»En Konge, som ikke kan gøre, hvad han vil, men som i et og alt maa bøje sig under en andens Vilje — —!«

Nej, den Tanke skulde ikke faa Raaderum hos ham, om den kom igen! Den skulde forfølges, bortjages og dræbes. Landet var jo Herrens. Og Herren havde hidtil selv været sit udvalgte Folks Konge, skulde ogsaa fremdeles være det. Han, Saul, som nu var bleven nævnet med Kongenavnet, skulde egentlig kun være Adonais Statholder, det synlige Mellemlid mellem Guddommen og Folket! Saaledes var det Guds Vilje, og saaledes burde det være!

Og Saul føler, at naar han tager Sagen paa den Maade, tør han frejdig tage mod Kaldelsen.

»Gud skal altid selv være Israels Konge!«

Uvilkaarlig nikker Saul med Hovedet ved denne Tanke, ligesom for at slaa fast, at saaledes skal det være.

— Saa er ogsaa Stilheden forbi. Ikke længere Fred og Ro til at sysle med egne Tanker.

Folkene — hans Undersaatter — begynder at nærme sig ham, bringende ham Skænk og Gaver, og med Lykønskningen:

»Hil dig, Israels Konge!«

En Slægtning af ham stiller sig bag ham og hvisker ham i Øret:

»Se nu efter, om Asriel af Manasse Stamme kommer og bringer dig Skænk! Du lagde vel Mærke til, at det var ham og hans Frænder, der fremkom med de haanende Ord? — Nu kan vi faa Hævn og betale de gamle Forurettelser!«

Saul hører næppe Slægtningens Ord. Der er en Stimlen og Trængsel om ham, saa at han er lige ved at blive skubbet helt ind mod Alteret. Stadig maa han tage i Favn og kysse! Og stadig lyder det samme Raab: »Hil dig, Israels Konge!«

Undertiden forstaar han, at Ordene og Hyldningen virkelig er mente. Men hos mange synes han at spore Haan i Ordene. Og han tror at vide Grunden. Han er jo af Benjamins Stemme, har hidtil levet aldeles ubemærket i sin Faders Gaard og har ingen Sinde drømt om at skulle opnaa en saadan Ære og Værdighed, endsige dygtiggjort sig dertil.

Hans Slægtning Marja staar endnu bag ved ham og bøjer sig af og til frem, hviskende nogle Ord.

»Saa sandt, Herren lever, er Asriel og hans Frænder rejste bort! De skulde virkelig ikke have haft Lov til at slippe herfra, efterat de havde tilføjet dig en saadan Tort i hele Folkets Paahør. Og nu denne Haan til, at de ikke kommer og bringer dig Skænk og Gaver! Men nu, da du er Israels Konge, kan vi tage Hævn over de hovmodige, naar som helst du finder for godt!«

Saul er tilsidst lige ved at blive aldeles forstumlet og ør i Hovedet over al den Trængsel, denne Snakken og Hvisken.

Havde han dog bare atter været hjemme ved sin Faders Kvægflokke!

Men endnu en lang Tid maa han tage imod sine Undersaatters Hilsener.

Den gamle Samuel sidder endnu ubevægelig som en Stenstøtte ind imod Alteret. Han hviler Hovedet i sine Hænder og ser ned mod Sandet og Græstotterne ved sine Fødder.

Han er smidt til Side, kastet bort! — — Dog, naar kun hans Folk maa blive lykkeligt — —!

— Omsider er den for den unge Konge saa trættende Ceremoni til Ende, og uden at lægge Mærke til, at Marja kalder paa ham, gaar Saul hen og kaster sig paa Jorden for den gamle Seers Fødder.

»Fader! Jeg er for ung og udygtig til at være Konge over det store Folk! Jeg er for ringe, passende bedst til at være Kvægvoget som hidtil!«

Den gamle Mand lægger sin Haand paa hans Hoved:

»Netop fordi du er ydmyg og ringe i dine egne Tanker, har Herren udvalgt dig til at være Konge over sit Folk. Bliv ved at være ydmyg og lille! Stol ikke paa dig selv, men paa Gud, saa vil han visselig styrke dig og eviggøre dit Kongedømme! — Herren velsigne og bevare dig! Herren lade

lyse sit Ansigt over dig og være dig naadig! Herren opløfte sit Aasyn til dig og give dig Fred!»

Og nu tager Gubben den unge Konge ved Haanden og rejser ham op.

»Gaa du kun atter hjem til din Dont! Naar din Tjeneste behøves, vil der nok blive kaldt paa dig!«

Efter en hjertelig Omfavnelse skilles den gamle Seer og den unge Konge.

Et lille Stykke nede ad Bakkeskraaningen staar Marja og venter paa sin ophøjede Frænde.

»Endelig kan man dog en Gang igen komme til at tale med dig! Lagde du Mærke til, hvilke Ansigter de Høvdinge af Manasse Stamme satte op, som hilsede paa dig? De saa ud, som om de havde drukket Eddike! Hvem skulde heller have tænkt andet, end at Kongen skulde blive udvalgt af en mægtig Slægt af en af de største Stammer! Imidlertid glæder din Ophøjelse selvfølgelig mig overordentlig! Jeg var lige ved at gaa ud af mig selv af bare Glæde, da jeg hørte, at Loddet havde truffet dig! Nu kan vi da endelig faa Hævn over de Slægter, der i deres Indbildskhed hidtil har set os over Hovedet! Vi kan sætte Fødderne paa deres stive Nakker og træde dem ned i Skarnet — knuse dem!«

»Marja, tal ikke saaledes! Herren har salvet mig til Konge over sit Folk, ikke for at jeg skal træde nogle ned i Støvet efter eget Forgodtbe-
findende eller hævne personlige Forurettelser, men

for, at jeg skal føre Folket mod dets Fjender og dømme det retfærdigt efter hans Love!»

»Men du har dog vel ikke i Sinde at lade de Fornærmelser uhævnede, som Asriel og hans stolte Slægt tilføjede dig i Dag?»

»Marja, kender du ikke Adonais Ord: »Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerte, men irettesætte ham, at du ikke skal bære Synd for hans Skyld! Du skal ikke hævne dig selv og ikke bære Had til nogen iblandt dit Folk. Du skal elske din Næste som dig selv!«

Marja trækker paa Skulderen.

»Saul! Er det virkelig dig selv, jeg taler med i Dag?»

»Jeg ved ikke, om jeg rigtig kan forklare dig, hvad der er sket med mig! — Siden den gamle Seer forleden salvede mig til Konge, er det for mig, som om jeg er bleven løftet op og har faaet Plads paa et højt Sted, hvor jeg ligesom ser alting mere fra oven, end det hidtil har været Tilfældet. Og meget ser nu helt anderledes ud for mit Blik end hidtil. Vel er det, som du siger: Asriel og hans Slægt har under Krigstogene tilføjet vor Slægt mange Fornærmelser, og Asriel har i Dag udtalt Ord, som han burde have tiet med. Men han havde jo nogen Ret til at tænke, som han gjorde! Jeg forstaar ikke selv, at jeg kan være Israels Anfører — jeg, den ringeste Mand af den mindste Stamme! Men nu har Herren udvalgt mig, og saa vil han ogsaa nok lægge Styrke i

min svage Arm! Jeg kunde maaske nok, som du siger, sætte min Fod paa Asriels og hans stolte Slægtninges Nakker. Men det vilde være en meget tvivlsom Sejr. Vil Herren derimod hjælpe mig til, at jeg ved Mildhed, Langmodighed og ægte kongelig Værdighed kan faa Asriel og hans Slægt til at bøje sig — ikke for min Person, men for den af Herren udvalgte Konge, da er der vundet en Sejr, som kan blive til Velsignelse for vort Folk!«

Marja svarer ikke, og tavse og eftertænksomme vandrer de to Mænd frem ad Stien. De har for længe siden naaet Bakkefoden og vandrer nu frem mellem frodige Vinhaver og Orangelunde.

Bag dem ses Mizpas gulgraa, fladtagede Huse. Og paa den højeste Bakketind rager Offeralteret i Vejret.

En Flok Kamelryttere er paa Vej mod Nord. Burnus'erne flager under det hurtige Ridt, og Støvskeer hvirvles op, hvor Rytterne kommer frem.

De rejsende har alt Byen Gibeon langt bag sig og nærmer sig nu Bethel.

Hist og her ses frodigt, grønt, endnu ikke udskredet Korn, som de kølende Vindpust, der af og til kommer, bringer til at bølge som en Sø.

I Dalene græsser Kvæg- og Faareflokkene under Opsyn af en pjaltet Hyrde.

Vinranker vokser vildt her og der. Landet »flyder med Mælk og Honning«.

Omsider gør Kamelrytterne Holdt. De er naaede hen til en Brønd. Kamelerne lægger sig ned, og Mændene stiger af for at forfriske sig med en kølig Drik Vand.

Efterat Mændene og Dyrene har stillet deres Tørst, faar Kamelerne Lov til at græsse en lille Stund paa den grønne Eng, mens Mændene lejrer sig under et Par Figentræer, som staar i umiddelbar Nærhed af Brønden. Det storbladede, saftig-grønne Løv yder en velgørende Skygge.

»Mine Tanker kredser idelig om den nys indsatte Konge!« udbryder den ene af Mændene. »Kan det være Herren, som har udvalgt en saa ubetydelig Person af en saa ubetydelig Stamme til Konge over Folket? Mon ikke den gamle Dommer selv har afgjort, hvor Loddet skulde falde? Han har, tror jeg, tænkt som saa, at naar han fik en saadan ubetydelig Person paa Tronen, saa kunde han selv vedblivende have Magten!«

»O, du dyrebare Troskyldighedens Søn!« kommer det med stor Overlegenhed fra en anden af Følget, netop ham, som ved Mødet i Mizpa udtalte de haanende Ord mod den ny Konge — Asriel Ben-Hadad. »Saa klares dog nu dine Begreber, saa du indser det, som jeg øjeblikkelig var klar over! Den Ting er sandelig indlysende nok og kan aldeles ikke drages i Tvivl!«

Asriel holder inde og ser sig om i Kredsen. Opmuntret ved de Nik, som en og anden giver ved hans Ord, begynder han atter at tale.

»Naa, ja, Israel har da nu en Konge! Men for den Grønskolling og Hjemmefødning vil Stillingen saamænd blive alt andet end misundelsesværdig. I hvert Fald skal nok jeg gøre mit til, at den skal blive ham saa broget, at han snart skal takke af. Lad ham kun forsøge paa at bøje mig! Lad ham prøve paa at rejse Stammerne til Kamp mod mig! Min Slægt er talrig og har mægtige Venner i alle Stammerne! »Kong« Saul vil kun faa liden Glæde af et Forsøg paa Hævn over mig!«

»Der er heller ingen Tvivl om, at du vilde være bleven valgt, om Folket havde faaet Lov til selv at vælge sig en Konge!« ytrer en af Rejsfællerne.

»Jeg smigrer mig med den samme Tanke! Jeg er dog af en anset Slægt, idet jeg, som I ved, nedstammer i lige Linje fra Gamaliel, Pedazurs Søn, som under Folkets Ophold ved Sinai blev udpeget for sin Stamme til at forestaa Mandtællingen!«

»I Sandhed, enten man tager Hensyn til det ene eller det andet, ingen uden den graaskæggede Seer vilde have kunnet falde paa at foretrække en saadan Ubetydelighed som Saul for dig!«

»Saul er jo en smuk Mand,« — det er atter Asriel, der taler — »en anselig Skikkelse, større end de fleste andre — —«

»Disse Egenskaber vil vel kun være ham til saare liden Nytte som Konge!« indskyder Vennen leende.

»Det skal du dog ikke sige. For manges Ved-

kommende vil netop disse Egenskaber dække over Mangelen af andre, vel saa nødvendige!«

Samtalen drejer sig efterhaanden hen paa andre Emner. Og Asriel sidder nu tavs, uden at høre efter, kun sysselsat med sine egne Tanker.

Vidste han dog kun et eller andet, som uden altfor mange Omstændigheder kunde sættes i Værk, og som kunde tjene til at vise Kong Saul, hvor lidt han, Asriel, ænsede ham, hvor dybt han saa ned paa ham som Konge! Asriel er bitter i Sindet, hans Stolthedsfølelse er bleven saaret af den Tilsidesættelse, han mener at have været Genstand for. Vidste han noget, hvormed han ret kunde haane Kongen, det skulde straks blive sat i Værk.

Men hans Hjerne arbejder forgæves. Han kan slet ikke udfinde noget, som tilfredsstiller ham.

Med eet springer han op og afbryder Samtalen:

»Der er altid Lejlighed til at tale om Vind og Vejr og deslige! Lad derfor det Emne fare! Se at udfinde noget, som kan lade sig sætte i Værk for at vise »Kong« Saul, hvor lidt man ænser ham! Det er sandelig dog et mere passende Samtalestof for Øjeblikket!«

Der bliver et Øjebliks Tavshed efter disse Ord. Saa begynder med eet en af de yngste af Rejsefællerne at tale:

»Jeg stod nede ved Bakkefoden, da en ung Pige, skøn som Aftenstjernen og som Esdralonslettens fagreste Lilje nærmede sig Saul, som hun syntes at kende, og spurgte efter sin Fader. Jeg stod i

Nærheden og lagde Mærke til, med hvilket Velbehag hans Øjne hvilede paa den unge Pige. At hans Hjerte var optændt af Elskov til hende, tvivlede jeg ikke om. Og da hun havde forladt ham, hørte jeg en af hans Frænder, som stod ved Siden af ham, gøre en Bemærkning om Ungmøens ualmindelige Skønhed. Saul svarede, at han snarest muligt vilde indlede Underhandlinger med Charan Ben Mader om at faa hans fagre Datter til Medhustru!«

Asriel, som igen har sat sig, springer for anden Gang op. Hans Øjne funkler.

»Bortføre hende, mener du? Tak! Tak! Et kosteligt Raad! Det maa sættes i Værk straks!«

»Min Tanke var ellers, at du skulde underhandle med Charan, og formaa ham til godvilligt at give dig sin Datter. Bortfører du hende, kan Landets Konge dog maaske ramme dig med Lovens Arm!«

»Lad ham kun prøve derpaa! At underhandle med Pigens Fader vil vel nok være spildt Umage nu, da Saul er bleven Konge, skønt jeg fortrøster mig til, at jeg vel er lige saa rig, som Saul nogen Tid bliver. Men der behøves heller ikke saa mange Omsvøb. Jeg bortfører uden videre Omstændigheder Pigen. Lad saa kun Kongen prøve at tage Hævn! — — Bor Charan Ben Mader ikke netop i Nærheden af Bethel?«

»Han har opslaaet sit Paulun nogle Stadier Vest for Bethel, blev der fortalt!«

»Hvem følger og hjælper mig med Bortførelsen?«

»Jeg! Jeg! Og jeg!« raabes der. Alle vil følge den mægtige Mand.

»Lad os da straks skride til Værket!«

Mændene stiger atter op paa deres Ridedyr og fortsætter under højrøstet Samtale deres Rejse, men drejer nu lidt til Venstre.

Snart øjnes de Olivenlunde og Vinhaver, som omgiver Bethel, og ikke længe efter begynder Byens fladtagede Huse at lade sig til Syne.

Hist og her strækker en Palme sin tætte, buskformige Krone til Vejrs.

Ikke en Sky ses paa Himlen. Den brændende Sol overgyder alt med sit blændende Lys.

Forude, lidt til Venstre, ses en Hyrde, siddende i Skygge under en mægtig Sykomore. Kvæget har lagt sig til Ro.

Rytterne nærmer sig en stor Hvedemark.

En gammel Mand, iført en graahvid Burnus og med et flerfarvet Tørklæde over Hovedet til Værn mod Solstraalerne, staar og ser ud over det bølgende Korn.

Det er uden Tvivl Markens Ejer.

Rytterne nærmer sig ham, og da han bliver opmærksom derpaa, gaar han dem i Møde og hilser paa dem.

»Følg med til min Bolig og spis og drik og vederkvæg eders Hjerter!« siger han derpaa.

Men Rytterne afslaar takkende den venlige Indbydelse.

»Hvad er dit Navn, ærværdige gamle?« spørger Asriel.

»Mit Navn er Ben Mader — Charan!«

Rytterne veksler et hurtigt Blik med hverandre.

»Tresindstyve Somre og tresindstyve Vintre har jeg alt lagt bag mig! Og snart skal jeg vel gaa til mine Fædre!« den gamle synes ligesom at tale med sig selv. Men snart vender han sig atter mod de fremmede:

»Følg med mig hjem og vederkvæg eders Hjerter! Vold mig ikke den Sorg, at jeg ikke maa have Lov at vise eder Gæstfrihed!«

»Det gør mig ondt, gamle,« tager Asriel Ordet, »at vi dog ser os nødsagede til at afslaa Indbydelsen! Vi maa straks fortsætte vor Rejse!«

»Modtag da nogle Dadler af min Haand! Og vent nogle Øjeblikke! Jeg har paalagt min Datter at bringe Hyrden frisk Vin. Naar hun kommer, skal hun hente Vin ogsaa til eder!«

»Tak, gamle, for din Venlighed, som vi dog ikke kan tage imod. Vi har endnu en lang Vej at tilbagelægge. Vort Hjem er i Jabes Gilead. Du kender maaske mig af Navn, gamle? Jeg er Asriel Ben-Hadad!«

»Jeg kender dig af Navn, ja,« svarer den gamle og begynder atter at tale, nærmest henvendt til sig selv.

Rytterne byder far vel og sætter atter deres Ride-dyr i Gang.

Stien gaar nu ned ad en Bakkeskraaning, og snart er den gamle ude af Syne.

Forude kommer en ung Pige gaaende, bærende paa Skulderen en Krukke, som hun støtter med sin ene Haand.

»Uden Tvivl den Ungmø, som har optændt Elskov i »Kong« Sauls Bryst?« udbryder Asriel.

»Det er hende, ja!« nikker han, som for lidt siden omtalte Pigen.

Den kommende Ungmø er iført en simpel, hvid Kjole, om Livet sammenholdt af et Bælte. Et stort sribet Klæde har hun kastet over Hovedet for at skærme sig mod Solstraalerne. Dette Klæde hænger ned over hendes Ryg og naar forbi Midjen. Omkring Panden, der er høj og smuk, ses under det sribede Klædes Kanter en Fylde af mørkebrunt Haar. Pigens Øjne er mørke og overskygges af lange, bløde, sorte Øjenhaar. Næsen er lige og Munden lille og velskabt. Ansigtets Lød er lysebrun, de nøgne Arme og Fødder er mørkere. Om Haandleddet paa den Arm, som støtter Krukken, funkler et Par svære Guldringe. Pigens Ankler er ligeledes prydede med dyre Smykker. Remmene, der fastholder Sandalerne, sammenholdes af Sølvspænder.

»Det skulde være en meget besynderlig Mø, om man ikke skulde kunne fange hende med Smiger!« vender Asriel sig smilende til sine Ledsagere. »Hvilken ung Pige tror ikke fuldt og fast den Mund, der priser hendes uforlignelige Skønhed?«

Da den unge Pige faar Øje paa de fremmede Ryttere, gaar hun lidt til Side, saa at hun delvis skjules af noget Vidjekrat, som findes ved Siden af en lille Bæk.

Her bliver hun staaende og vil vente, til Rytterne er komne forbi. Men Asriel siger nogle Ord til sit Ridedyr, som langsomt lægger sig ned. Og nu nærmer han sig med smilende Ansigt den unge Pige og hilser:

»Fred!«

Hun gengælder Hilsenen.

»Uden Tvivl er det Charan Ben Maders Datter, den fagre Machira, jeg har den Glæde at skue?«

Hun rødmer.

»Min Faders Navn er Charan Ben Mader!«

»Maa jeg bede dig vederkvæge Vejens Sønner med en Drik Vin af din Krukke, fagre Machira?«

»Med Fornøjelse!«

Hun tager straks sin Krukke ned af Skulderen og rækker den fremmede den.

»Drik kun, og lad ogsaa dine medrejsende vederkvæge deres Sjæle!«

Asriel modtager Krukken, drikker sig en Slurk og gaar derpaa hen og rækker en af sine Mænd Vinkrukken. Saa nærmer han sig atter Ungmøen.

»Fagre Pige! Vidt om Lande gaar der Ry af din Skønhed. Hinsides Jordan har jeg hørt dig omtale. Tillad mig at trykke et Kys paa din dejlige lille Haand!«

Han griber rask hendes Haand og fører den til

sine Læber. En dyb Rødme farver hendes Kinder. Men den fremmedes Hyldest synes langt fra at mishage hende. Hun sænker kun sit smukke Hoved og gør ikke Mine til at ville drage sin Haand fra ham.

Han tager atter Ordet.

»Hist ovre i Dalen har jeg opslaaet Lejr. Der er min Hustru. Hun er smuk, meget smuk, men har hørt dig omtale og længes efter at kunne sammenligne sig med dig. Følg med derover, fagre Machira, lad hende ved Selvsyn overbevise sig om, hvor langt hendes Ynde staar tilbage for din!«

Atter stiger Rødmen op i den unge Piges Kinder.

»Jeg kan ikke følge med! Min Fader har paalagt mig at bringe frisk Vin ud til Hyrden!«

Asriel staar endnu med hendes Haand i sin.

»Følg dog med! Lad mig sætte dig op foran mig paa mit Dyr. Om faa Øjeblikke skal jeg bringe dig her tilbage igen. Ingen vil mærke, at du har været borte. Lad dog min smukke Hustru overbevise sig om, at hun med Hensyn til Fagerhed og Ynde er meget langt fra at kunne maale sig med Machira, Ben Maders Datter!«

De smigrende Ord undlader ikke at gøre Virkning paa den smukke Israels Datter.

»Du vil om faa Øjeblikke føre mig tilbage til Stedet her igen?«

»Du kan trygt følge mig!«

Han bøjer sig, lægger sine kraftige Arme om

hendes Liv og bærer hende hen til sin endnu liggende Kamel. Han udspænder Solsejlet, tager selv Sæde paa det guldsmykkede Sadelstæppe, løfter hende op til sig og omslutter hendes Midje med sin venstre Arm, medens han med den højre holder den lange Stav, hvormed han skal styre Kamelen, samt den af Uldgarn snoede Tømme.

Atter et Ord henvendt til Kamelen, som hurtigt rejser sig op. Og nu begynder igen det hurtige Ridt.

Stien bugter sig frem paa Siden af et Bakkehæld.

Oppe paa Toppen af Bakken ses Bethels Bymur, og over den et enkelt Hus og nogle høje Træer. Nede i den græsgrønne Dal ligger en Samling Bygninger omgivne af store Vinhaver, hvorom der er rejst høje Stenmure.

Her er Machiras Hjem.

Rytterne kommer forbi en Slave.

»Sig til Charan Ben Mader,« raaber Asriel til ham, »at han ved Lejlighed kan sige til Kong Saul, at Machira er bleven bortført af Asriel af Jabes Gilead!«

Machira vender sig mod Asriel:

»Bortført? Hvad skal det sige? Ingen skulde jo have vidst, at jeg fulgte med hen til din Hustru!«

»Smukke Machira! Tilgiv, hvad jeg har gjort! Du er dejlig som Sarons Roser, som Granatæbletræets Blomst! Jeg kan ikke atter give Slip paa dig, efter at jeg har holdt dig i mine Arme! Jeg vil tage dig til Medhustru! Du skal være min

Sol, min Lyst, min Glæde! Jeg skal give dig kostelige Smykker til dine Arme, dine Ankler, dine Øren og sætte et Diadem, hvis Lige du end ikke har drømt om, om din Pande!«

Machira gør fortvivlede Forsøg paa at slippe fra den fremmede. Men hans Arm, der ligger om hendes Liv, er, som den kunde være af Jern.

»Hvad er det, du har i Sinde med mig? Er din Hustru ikke her i Nærheden?«

»Min Hustru er i Jabes Gilead. Og didhen rider vi nu. I Nat skal du sove i min Arm her paa Kamelens Ryg. Og førend Solen i Morgen Aften synker ned bag Bjergene paa denne Side Jordan, skal vi være i Jabes!«

Machira græder, hun beder. Lige meget hjælper det.

»Israel har faaet en Konge nu!« udbryder hun. »Min Fader vil, naar han hører Slavens Ord, fremlægge Sagen for Sauls Aasyn, og Saul vil visse- lig hævne sig haardt paa dig for, hvad du gør. Han vil samle Tusinde, ti Tusinde, hundrede Tusinde vaabenføre Mænd af alle Israels Stammer og knuse dig for denne Frækhed!«

»Jeg er en af de mægtigste Mænd i Israel. Samler Saul Tusinde Mænd for at hævne sig paa mig, skal jeg i en Haandevending stille en Hær paa ti Tusinde imod ham! Det var netop min Mening at bortføre dig for at vise Kongen, hvor lidt jeg agtede ham. Men nu, da jeg har skuet dit fagre Aasyn og din yndige Skikkelse, har jeg

fattet Elskov til dig og giver ikke Slip paa dig, om saa al Verdens Konger forlangte dig af min Haand!»

— Omsider sænker Solen sig ned bag de vestlige Bjergaase. Kanaan har intet Tusmørke saaledes som Norden. Nattens Bælgmørke har sænket sig over Jorden omtrent samtidig med, at den sidste Kant af Solen forsvandt for Synet.

De rejsende holder Hvil, indtil omsider Maanen hæver sin blanke Skive op over Synsrandens kulsorte Skove.

Saa fortsættes atter Rejsen.

Machira har holdt op med at græde og med at bede. Hun har mærket, at det altsammen er frugtesløst. Nu finder hun sig med nogenlunde Fatning i sin Skæbne og kan end ikke lade være af og til at se sig om og føle en Smule Glæde ved Synet af de skønne, maanebelyste Egne, som efterhaanden viser sig for hendes Blik.

Saul, Israels unge Konge, staar, iført en simpel graa Kjortel og uden noget som helst Tegn paa sin kongelige Værdighed ved sin Faders Tærskelo, hvor en kananitisk Slave, siddende paa Tærskelæden, der trækkes af to Okser, er travlt syssel-sat med at tærske den sidste Beholdning af sidste Høsts Hvedeafgrøde. En ny Høst staar for Døren. Hvedemarkerne har allerede begyndt at gulne.

Saul staar tavs og alvorlig og ser til. Han er en Mand, der ikke bruger mange Ord, men som dog er meget afholdt af sine undergivne.

Omsider siger han nogle Ord til Tærskeren. Denne kører til Side. Andre Slaver iler til og bærer Hvedehalmen bort, samler Kornet op i Kurve og lægger derpaa atter utærsket Hvede frem. Tærskeren driver igen Okserne frem.

Af og til bøjer disse sig og tager en Mundfuld af Sæden — »man skal ikke binde Munden paa den Okse, som tærsker.«

Da Saul lidt efter atter vil til at give Tjenerne en Befaling, kommer en fremmed Slave ilende hen og kaster sig ned paa Jorden for ham.

»Min Herre, Ben Mader, lader hilse og beder dig komme for hans Aasyn, saa snart ske kan!«

Saul henvender nogle Ord til Slaverne om, hvordan de skal forholde sig med Arbejdet, iler ind og taler nogle Ord med sin gamle Fader og med sin Hustru, hvorpaa han sætter sig op paa et Æsel, som han har givet en Slave Ordre til at føre frem, Og saa rider han bort i Retning efter Bethel.

Den gamle Charan er næsten helt ude af sig selv af Sorg, da Saul fremstiller sig for ham.

»Min Datter, min Datter!« klager han.

»Din Datter? Er der tilstødt Machira noget ondt?«

»Hun er bleven voldelig bortført! Se, jeg har sønderrevet mine Klæder og strøet Aske i mit Haar!«

Saul bevarer sin Ro og Fatning. Det eneste Tegn paa, at den gamles Ord gør Indtryk paa ham, er, at hans Ansigt er blegere end sædvanligt.

»Bortført? Machira, din Datter, bortført? Af hvem?»

»Af en Høvding af Manasse Stamme!»

»Asriel Ben-Hadad?»

»Asriel Ben-Hadad er hans Navn. Forleden Dag gik jeg ude i Marken — det var netop den Dag, da du blev indsat som Konge. Jeg var lige kommen hjem, da jeg saa en Flok Kamelryttere nærme sig. Jeg gik dem i Møde for at tilbyde dem Gæstevenskab. Jeg bad, jeg nødte dem. Men de afslog Indbydelsen, og jeg burde maaske allerede deraf have kunnet slutte, at de intet godt havde i Sinde?»

»Og de bortførte Machira?»

»Jeg havde paalagt hende at bringe Vin ud til Hyrden. Jeg ventede og ventede, men hun kom ikke. Tilsidst blev jeg urolig over hendes Udeblivelse og sendte en af Slaverne hjem fra Markarbejdet for at høre, hvorfor hun ikke kom. Han kom imidlertid straks tilbage med den Besked, at hun for længe siden var gaaet hjemme fra med Vinen; men han havde intet Sted kunnet opdage Spor af hende. Jeg lod nu mine Folk forlade deres Arbejde, og vi gav os alle til at lede efter Machira, men fandt hende ikke. Indtil i Aftes har vi fortsat med at søge. Men saa i Dag kom en af min Nabos kananitiske Trælle løbende hen

og kastede sig for mine Fødder. Og han fortalte, at min Datter var bleven bortført. — Jeg skal lade ham kalde, at du selv kan høre hans Ord.»

Et Øjeblik efter træder den kananitiske Slave ind.

»Fortæl igen, hvad du ved om min Datters Bortførelse!« vender den gamle Charan sig bydende mod ham.

Slaven fortæller om Kamelrytterne, om deres Udseende og om, hvor mange de var. Og han slutter med Asriels Ord: »Sig til Charan Ben-Mader, at han ved Lejlighed kan sige til Kong Saul, at Machira er bleven bortført af Asriel af Jabes Gilead!«

Saul staar rolig. Han er endnu blegere end før. Han har skudt Underlæben ind imellem sine kraftige Tandrækker og bider den til Blods.

»Jeg er gammel nu!« tager Charan Ordet »Tresindstyve Somre og tresindstyve Vintre er rundne hen af mit Liv. Havde jeg været ung, skulde jeg have hævnnet mig paa Forføreren. Men jeg er for gammel nu og overlader til dig — Israels Konge — at tage Hævn!«

»Hævn?« Saul støder Ordet ud. »Her kan ikke være Tale om at tage Hævn! Loven lyder saaledes: »Naar nogen lokker en Ungmø, som ikke er trolovet, og han har Omgang med hende, da skal han tage sig hende til Hustru. Men dersom Pigens Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal Forføreren tilveje ham Penge som en

Morgengave for Ungmøen!«*) Det eneste, der derfor kan gøres, er at tvinge Asriel til at afveje halvtresindstyve Sekel Sølv**) til dig som en Erstatning for din Datter!«

Den gamle vrider sine Hænder. »Hvad bryder jeg mig om hans Sølv! Hvad kan halvtresindstyve Sekel Sølv gavne mig gamle Mand, som snart skal foretage Rejsen til Scheols mørke Rige!«

Den gamle Seer, Israels Dommer, er under denne Samtale ubemærket traadt ind i Værelset. En Stund har han alt staaet indenfor Døren, og hans Øjne har med Velbehag hvilet paa den unge Konge.

Nu træder han frem.

»»Hævnen hører mig til!« siger Herren!« udbryder han, mens han medfølelse ser paa den bedrøvede Fader. »Du lod mig kalde, værdige Ben Mader. Og jeg er nu allerede bleven sat temmelig godt ind i den Sag, som tynger saa svarlig paa din Sjæl. Med Sorg hørte jeg derom, mens jeg med inderlig Glæde lyttede til Herrens Salvendes Ord. Adonai har fyldt hans Sjæl med sin Visdom. Der kan, som den unge Konge sagde, efter Loven ikke gøres andet for dig, end at fordre denne Pengesum og tvinge Asriel til at tage Machira til Hustru, om han ikke allerede har gjort det. Thi det er aldeles usandsynligt, at han skulde have bortført hende for at dræbe hende eller for at sælge hende. Var en af de to Ting Tilfældet,

*) 2. Mos. 22, 16 – 17. **) En Sekel Sølv havde godt og vel to Kroners Værdi.

vilde han kunne straffes med Døden. Og ligesaa, hvis hun havde været trolovet!«

Da Saul lidt efter rider hjem, er hans Sjæl i stærkt Oprør, hvor rolig han end ser ud.

Han holder af Machira, og det havde været hans Agt at træde i Underhandling med hendes Fader om at faa hende til Medhustru. Var det ikke Marja, han omtalte Sagen for ved Mødet i Mizpa, førend han endnu var bleven kaldt op til Offerstedet? Der kunde ingen Tvivl være om, at Asriel paa en eller anden Maade maatte have faaet noget at vide om denne hans Hensigt og nu bortført Pigen ene og alene for at trodse og haane ham! Den tilsendte Hilsen kunde ikke misforstaas!

Jo længere Saul tænker over Sagen, jo mere klart bliver det ham, at Marja alligevel har haft Ret i, at de Forhaanelser, Asriel har tilføjet ham, Saul, maa og skal følges af Hævn. Foden paa Nakken af Asriel for at knuse ham! Hvad er ogsaa en Konge, hvis han ikke maa straffe trodsige Undersaatter?

Og dog — naar Herrens Lov for det, der er sket, kun idømmer Asriel en Bøde paa halvtresindstyve Sekel Sølv, er der da noget at tage Hævn for. »Du skal ikke hævne dig selv og ikke bære Had til nogen iblandt dit Folk — —!«

Æslet gaar kun langsomt fremad, det mærker, at dets Herre ikke har sin Opmærksomhed henvendt paa det. Omsider staar det helt stille og giver sig til at gnave af noget Græs, som ser sær-

lig indbydende ud. Men nu vækkes dets Herres Opmærksomhed. Han strammer Uldtøjlen og driver Dyret frem paa ny. Men netop i dette Øjeblik nærmer sig fra Siden en ung Mand, iført en rød-gul Kjortel og med et med ædle Stene prydet Bælte om Livet. Det er Marja.

»Fred med dig, min kongelige Frænde!« raaber han.

Saul lader Æslet standse, springer af og hilser paa sin Slægtning.

»Sidst vi taltes ved, talte vi om Asriel Ben-Hadad!« udbryder Marja. »Skal vi i Dag begynde, hvor vi slap? Der er kommet mig et og andet for Øre, som jeg nu vil meddele dig, min kongelige Frænde. Ved Folkemødet i Mizpa skal Asriel have udtalt, da han hørte, at Loddet traf dig: »Ikke skal den Mand komme til at prale af, at han hersker over mig eller min mægtige Slægt. Vi gør, hvad vi vil, trods ham!« Og i god Overensstemmelse dermed drog han paa Hjemvejen om ved Bethel og bortførte Charan Ben Maders Datter Machira, om hvem du netop samme Dag havde sagt, at du havde i Sinde at tage hende til Medhustru. Hvad nu? Ser du endnu Sagen fra et saa ophøjet Stade, at du ikke mener at burde tage Hævn?«

Saul svarer ikke. Han er ligbleg og hans Læber blaalige.

Først efter en Stunds Forløb begynder han at tale, siger omtrent det samme, som han har ud-

talt for den bortførte Piges Fader. Men Marja mærker godt, at der i Sauls Sjæl rører sig noget andet end det, der udtales, og tager derfor atter fat paa at opildne Hadet mod Asriel.

Tilsidst hæver Saul sine Arme i Vejret og udbryder:

»Saa sandt, Herren lever, skal jeg tage Hævn over den trodsige! Jeg skal bøje hans stive Nakke, tvinge ham for mine Fødder!«

Et Sejrssmil glider over Marjas Ansigt.

»Nu forstaar jeg, at det er Kongen, jeg taler med!«

Asriel Ben-Hadad har uden Uheld naaet sit Hjem, en med fyrstelig Pragt udstyret Borg, liggende nær ved Bymuren i Jabes Gilead.

Imellem Borgen og Muren ligger en udstrakt, vel vedligeholdt Vingaard. Det er Asriels. Og fra Borgens flade Tag er der Udsyn over frugtbare, bølgende Kornmarker, udstrakte Græsgange, smilende Bakkeskrænter med Orangelunde og Olivenplantager — altsammen Asriel Ben-Hadads.

I de skyggefulde, løvtækkede Gange i Vingaarden gaar netop den rige, mægtige Mand ved Siden af den unge Pige, som han har bortført.

Hun er bleg, men rolig, og af og til kruser et mat Smil hendes smukke Læber ved Lyden af hans Ord.

Det er Elskovens fagre Ord, han hvisker til

hende, Højsangens lystvækkende, endnu ikke nedskrevne Ord — Ord, som endnu aldrig nogen Mand har udtalt for hende.

En svag Rødme breder sig efterhaanden paa hendes Kinder, disse mørke, bløde Kinder, som omslutter den fagre, lille Mund.

»Machira! Sig, at du tilgiver mig, hvad jeg har gjort! Sig, at du ikke er vred paa mig! Se, Hundreder af Slaver og Slavinder adlyder mit mindste Vink. Jeg er deres Herre, men din ydmyge Slave. Dit mindste Vink skal være mig en Lov! Se, jeg kaster mig for dine Fødder, beder, tigger om Lov til om end kun at kysse Remmen, som holder Sandalen fast under din lille Fod! Machira, du Israels fagreste Ungmø, stød mig ikke fra dig! Giv mig Lov til altid at være din ydmyge Slave!«

Han har kastet sig ned paa Jorden for hendes Fødder.

Hun svarer ikke et Ord. Hendes Barm bølger stærkt, og hun fører sin Arm op og knuger Haanden mod Hjertet. Saa faar hun Øje paa en med Rubiner og Smaragder rigt prydet Guldring, som snor sig om hendes Arm.

Rask stryger hun den af og rækker den ned mod ham.

»Tag dine Smykker igen, og lad mig rejse tilbage til min Faders Hus. hvorfra du bortførte mig!«

»Hvor kan du være saa grusom at forlange, at jeg, naar jeg nu har skuet dig, du fagre, livgivende

Sol, atter skal vende sig bort fra dig og fordømme mig selv til evigt Mørke! Forlang alt andet af mig, kun ikke dette!»

»Hvor kan jeg være din Sol! Har du ikke en fager Hustru og smukke Børn? Glæd dig derover og lad mig vende tilbage, hvorfra jeg kom!»

»Tal ikke derom, fagre Machira! Naar jeg har skuet dine herlige Øjne, der er som Duens, indaandet Vellugten, der udgaar fra dit Haar, og som er som den kosteligste Nardus, hvorledes skulde jeg da kunne give Slip paa en saadan Herlighed og nogen Tid mere blive glad? Men ræk mig nu din bløde, lille Haand til et Tegn paa, at du har tilgivet mig, hvad jeg har forset mig mod dig! Saa skal jeg gaa bort og lade dig være alene med dine Tanker. Naar Skyggerne bliver lange, vil jeg komme igen og tale med dig!»

Han ligger endnu paa Jorden foran hende.

En Stund staar hun ubevægelig. Saa synes det, som om hun har taget en Beslutning. Den kostelige Ring, som han ikke har villet modtage, skyder hun atter op paa sin Arm og rækker ham derpaa sin Haand, som han fører til sine Læber. Saa rejser han sig, vil slutte Pigen i sine Arme. Men hun skyder ham fra sig: »Gaa, som du lovede!»

»Din lydige Slave adlyder din Befaling og gaar!» svarer han og bortfjerner sig.

I en anden af Vingaardens løvtækkede Gange møder han et Par Slavinder.

»Hold Øje med den israelitiske Pige!» byder

han. »Ikke et Øjeblik maa I tabe hende af Syne! Løber hun bort, skal det koste eder Livet. Men lad hende ikke mærke, at I vogter hende! Lad hende gaa, hvorhen hun vil!«

Asriel forlader Vinhaven, stiger op paa Taget af sit Hus, staar en Stund og ser ud over Bymuren, gaar saa atter ned og iler ud til sine Markarbejdere. Et Par Vandringsmænd kommer hen til ham, spørger om hans Navn og forklarer derpaa, hvad deres Ærinde er.

»Aha!« udbryder Asriel, og et spottende Smil kruser hans Læber. »Bud fra Israels Dommer? Vend I imidlertid straks tilbage og meld eders Herre, at jeg ganske rigtig har bortført Pigen, men at jeg aldeles ikke har i Sinde at udlevere hende igen — i det mindste ikke paa Samuels, den forhenværende Dommers Bud! Har Israel maaske ikke en Konge nu? Lad da ham dømme og bringe Dommen til Udførelse! Kun til ham betaler jeg den Morgengave, jeg maaske er skyldig for min Medhustru!«

Han giver de to Sendebud et Vink om at fjerne sig. De adlyder.

— Da han vender tilbage og nærmer sig Byporten, kommer den ene af Slavinderne styrtende ud imod ham, kaster sig for hans Fødder og strækbende Hænderne frem.

»Hvad er der sket? Tal!«

Og under en Strøm af Taarer fortæller den gamle Slavinde, hvorledes hun og hendes Medtjenerinde

havde tabt Machira af Syne ude i Byen. Der havde været en overordentlig stærk Trængsel, og Machira havde gaaet saa rask, og saa — —«

»Og nu er hun borte?«

»Dine Tjenerinder har forgæves ledt efter hende siden!«

Aarerne svulmer i Asriels Pande. Vreden farver hans Aasyn mørkerødt; men straks efter indtræder en uhyggelig Dødblegthed.

Han hæver den tykke Stav, han staar med i Haanden, og lader den flere Gange falde tungt ned paa den gamle Slavindes brune, nøgne Ryg.

Saa iler han ind i Byen. En Blodstrøm vælder ud af Slavindens Mund, men hun rejser sig og vakler efter ham. Indenfor Byporten falder hun om, bliver liggende en Tid lang, men rejser sig atter og gaar frem mod Asriels Borg.

Han synes at have fortrudt sin Heflighed; thi han kommer tilbage og støtter nu med sin Arm den vaklende Slavinde.

Nogle Dage senere kommer der en fremmed til Rama og spørger efter Israels Dommer.

Nogle Kvinder viser ham hen til Samuels Bolig.

Den gamle Profet kommer ham i Møde og spørger om hans Ærinde.

Og den fremmede fortæller da, at han er en Slave, som er løben bort fra Jabes Gilead for at

anklage sin Herre for Israels Dommer. Hans Herre har nemlig slaaet en Slavinde, den bortflygtedes Ægtehustru, ihjel.

»Ikke er jeg længere Israels Dommer!« svarer Samuel. »Gaa til Israels Konge, Saul i Gibeaa! Han vil dømme dig og din Herre imellem efter Adonais hellige Lov!«

Slaven vil bortfjerne sig. Men Samuel giver ham et Vink om at tøve, og, ihukommende Lovens Ord om at behandle »de fremmede« godt, lader han sætte Mad og Drikke frem for Slaven, ja, er ham endog selv behjælpelig med Fodtvætningen.

Da Slaven har vederkvæget sig med Mad og Drikke, giver Samuel en af sine Lærlinge — »Profeternes Sønner« — Ordre til at følge med Slaven et Stykke paa Vej, saa langt, at de kan se Gibeaa — Kongens By.

Snart har da den fremmede Slave naaet Israels Konges Bolig. Til sin store Forundring finder han, at denne slet ikke udmærker sig i Pragt eller Størrelse fremfor de andre Bygninger i Gibeaa, og at den er meget langt fra at kunne maale sig med hans Herres Borg i Jabes Gilead.

Hans Forundring stiger i højt Mon, da han lidt efter træder frem for Kongen og ikke, som han har ventet, ser en Mand for sig, iført en kostbar purpurfarvet Dragt og med Guldkrone paa Hovedet, men en Mand, der ser ud, som om han lige kunde være kommen fra Arbejde i Mark eller Have.

Imidlertid kaster han sig ned for Kongen og kysser ydmygt Støvet for hans Fod.

»Rejs dig og fremfør dit Ærinde!« byder Saul.

Og Slaven fortæller atter, hvorledes hans Herre har slaaet hans Hustru, sin Slavinde, til Døde.

Et vildt Glimt viser sig et Øjeblik i Kong Sauls Øjne, da han hører, at den, der anklages, netop er den Mand, som han — Saul — har svoret at tage Hævn over.

»Og din Hustru døde under sin Herres Slag?« spørger han.

»Hun døde ikke straks. Hun spyttede Blod, men var alligevel samme Dag igen ved Arbejde. Saa faldt hun om, og jeg fik Lov at bære hende ind paa sit Leje. Næste Dag maatte hun atter tage fat, men omkring ved den ottende Time faldt hun om og opgav Aanden!«

»Jeg kan desværre ikke hjælpe dig!« tager Saul Ordet.

Han gaar hen til et lille med Sølv beslaaet Skrin, lukker det op og fremtager en Bogrulle, som han aabner og giver sig i Færd med at læse i.

Omsider, da han har fundet, hvad han søger, læser han højt:

»Og naar nogen slaar sin Slave eller Slavinde med en Kæp, saa at de dør under hans Haand, da skal det visselig hævnnes paa ham. Dog, dersom de bliver i Live en eller to Dage, da skal

det ikke hævnnes; thi det er Husbondens egne Penge, han har ødelagt!«*)

»Israels Lov hjemler dig ingen Ret til Erstatning eller til Hævn over din Herre!« vender Saul sig derpaa mod Slaven. »Og dog, vent hos mig nogle Dage, saa skal jeg se, hvad jeg kan gøre med Hensyn til din Sag!«

Da Saul lidt efter atter er ene med sig selv, henfalder han i Tanker og sidder en Stund ubevægelig. Men snart tager han atter sin Lovrulle frem og læser højt for sig selv:

»Og naar nogen slaar sin Slave eller Slavinde med en Kæp, saa at de dør under hans Haand, da skal det visselig hævnnes paa ham!«

Og atter sidder han en Stund i dyb Eftertanke. Saa blader han igen i Lovrullen, læser atter:

»— — — da skal han visselig tage sig hende til Hustru. Men hvis hendes Fader vægrer sig ved at give ham hende, da skal Forføreren tilveje ham Penge som en Morgengave for Ungmøen!« —

Paa een Gang synes den unge Konge at faa en heldig Tanke. Hurtigt opruller han nogle af de Spalter, han nys læste, finder, hvad han søger, og læser igen:

»Den, der stjæler et Menneske og sælger det, eller det bliver fundet i hans Vold, han skal visselig dø!«

Et uhyggeligt Smil glider over Sauls Aasyn. Her er en Bestemmelse, som kan anvendes mod

*) 2. Mos. 21, 20—21.

den stolte Asriel! Har ikke denne bortstjaalet den unge Pige og beholdt hende i sin Vold? Bør han da efter Lovens Ord ikke visseligen dødes?

Det er alligevel, som om en Stemme hvisker advarende i hans Bryst:

»Bøj ikke Retten for at faa Hævn over din Fjende! Du ved jo dog godt, at hvis ikke din egen Sjæl havde været indtagen imod Asriel, vilde det aldrig have kunnet falde dig ind at anvende netop disse Lovord i dette Tilfælde, hvor godt de end tilsyneladende passer!«

Omsider lægger Kongen igen Bogrullen ned i det sølvprydede Skrin, gaar ind til sin Hustru og sine Smaabørn. Og da han atter forlader dem, har hans Aasyn et lyst, mildt Udtryk, der ingenlunde bliver svagere, da han i Døren møder en høj, smuk Yngling, Jonathan, hans førstefødte.

Efter at have vekslet nogle Ord med denne, gaar Kongen ud i Marken for at varetage sin daglige Dont.

Jabes Gilead er en belejret By.

Ammoniterkongen Nahas har samlet sine Stridsmænd og er dragen ud for at indtage Kanaans Land.

Med alle sine Tusinder af vaabendygtige Mænd har han nu lejret sig udenfor Jabes' Mure.

Inde i Byen hersker der stor Ængstelse og Forvirring paa Grund af denne Belejring.

Stadens Ældste har samlet sig paa Byens Torv for at raadslaa om, hvad der bør gøres.

Dette Folkeraad afgiver et malerisk Skue. Iført deres brogede, farveglødende Burnus'er, med Klæder, der hænger ned over Skuldrene og Ryggen, dækkende Hovederne, sidder Byens vise Fædre og drøfter med alvorlige Ansigter den alvorlige Sag.

Asriel Ben-Hadad er, skønt den yngste i denne Flok, den, der hyppigst tager Ordet. Det er ogsaa ham, der taler nu:

»Det eneste, der er at gøre, er at slutte Fred med den mægtige Ammoniterhøvding og underkaste os! Hvorfor ikke lige saa gerne betale aarlig Skat til ham, som til en anden? Og gør vi det, vil det være til Kong Nahas' egen Fordel at yde os Værn mod andre Fjender! Ja, Brødre! Herren skal være mit Vidne paa, at det er med tungt Hjerte, at jeg giver et saadant Raad! Men jeg ser ingen anden Udvej!«

»Israel har dog en Konge nu!« tager en anden Ordet. »Kunde det kun lykkes at faa Bud til Kong Saul, saa han kunde rejse Stammerne og komme os til Hjælp!«

Asriel springer op.

»Da Profeten indsatte Saul til Konge over Israel, udtalte jeg højt og lydeligt en Tvivl om, at den Grønskolling kunde hjælpe eller værne Israel! Og jeg gentager nu Spørgsmaalet: Skulde han være i Stand til at bringe os Hjælp? Gaar han ikke endnu hjemme ved sin Faders Kvæghjorde og

lader Land og Folk skøtte sig selv? Men har nogen af eder Tro til ham, saa for mig gerne! Faar han end Bud om, hvordan det staar til her, vil han, saa sandt som jeg lever, vedblive at gaa ved Kvæghjordene, raadvild om, hvad andet han skal gøre!»

En meget gammel Mand, hvis Haar og Skæg er hvidt som Sølv, rejser sig nu og udbryder:

»Her er ikke Tale om, at Saul skal frelse os, men om, at Herren ved ham skal komme os til Hjælp. Hvem vilde vel i Forvejen have troet, at en Jefta eller en Gideon skulde have kunnet frelse sit Folk fra dets Undertrykkere? Men Folket ydmygede sig for Herren, bad og tryglede om Hjælp, og han hørte dets Raab, lagde Styrke i den svages Arm og gjorde ham til en Kæmpe. Det samme kan og vil Herren gøre igen, naar vi ydmyger os for ham. Da kan vi blive udfriet af vor Nød ved Kong Sauls Haand!«

»Vil nogen nedværdige sig til at bede Saul om Hjælp, saa for mig gerne!« tager Asriel atter Ordet. »Men jeg gaar ikke med dertil og er desuden fuldt overbevist om, at det heller ikke vil nytte noget! Som jeg sagde før: Det eneste, der er at gøre, er at slutte Pagt med Ammoniterkongen!«

»Hvorfor er det det eneste, der er at gøre?« udbryder den gamle med det sølvhvide Haar. Og han giver selv straks Svar paa det udkastede Spørgsmaal: »Fordi vi ikke vil søge derhen om

Hjælp, hvor den er at finde! Hver Gang vore Fædre i Alvor og Inderlighed har søgt hen til Herren, har han ogsaa hjulpet!»

Atter tager Asriel Ordet:

»Spørgsmaalet bliver her, om vi skal bede den højtærede Kong Saul, fremstaaet af en berømt Slægt af en talrig Stamme, om Hjælp, eller om vi ikke hellere skal hjælpe os selv ved at slutte Pagt med Kong Nahas!»

Udfaldet af Forhandlingen bliver, at der bliver sendt en Underhandler med en grøn Gren i Haanden ud til Kong Nahas' Lejr.

Imidlertid forbliver Stadens ældste paa Torvet for at afvente Udsendingens Tilbagekomst.

Der gaar en Time, der gaar to. Endelig kommer han. Haaret og Skægget paa den ene Side af hans Hoved er afraget. Hvilken Skændsel! Og større bliver Bestyrtelsen, da han fortæller om Udfaldet af sin Sendelse:

Kong Nahas har tilbuddt at ville slutte Pagt med Indvaanerne i Byen paa den Betingelse, at han maa faa Lov at stikke det højre Øje ud paa dem allesammen. Thi saaledes har han i Sinde at fare frem mod al Israel!

»Jeg sagde til ham, at det naturligvis var en Spøg, han fremsatte!» vedbliver Udsendingen. »Det kunde jo umuligt være hans Mening, at han saaledes vilde fare frem mod dem, der bad om at slutte Pagt med ham! Men da lo han med et ondt Grin og sagde: »Saa sandt Milkom og alle

de øvrige Guder lever, er det min faste Beslutning at ville fare saaledes frem, ikke alene mod Indbyggerne i Jabes, men mod enhver Israelit, som godvilligt giver sig mig i Vold. Men dem, der ikke gør dette, skal der handles ti Fold værre med. Og jeg skal give dig et Bevis paa, at jeg ikke fører Skæmteord i Munden!» tilføjede han, lo igen og gav nogle af sine Tjenere et Vink. Og førend jeg ret anede Faren, var jeg kastet til Jorden og blev nu tilredt, som I ser! Saa fik jeg Lov at gaa, og Kongen gentog sine Ord om, at han vilde lægge Skændsel paa al Israel!«

En af Mændene vender sig mod Asriel:

»Hvem var det, der forleden sagde: »Om Saul samler en Hær paa Tusinde Mand, stiller jeg en Hær paa ti Tusinde imod ham, og drager han imod mig med ti Tusinde, skal jeg samle hundrede Tusinde«? Saml nu de hundrede Tusinde og drag imod Ammoniterkongen!«

Asriel bider sig i Læben, men lader, som om han ikke forstaar, at Ordene indeholder en Haan imod ham.

»Hvorledes kan det forlanges, at jeg skal kunne samle en Hær, naar jeg er indespærret her i Byen og ikke kan komme ud! Imidlertid skal dine Ord ikke være spildte! Jeg skal, saa sandt Herren lever, naar Nattens Mulm har sænket sig over Jorden, liste mig ud af Byen, og i Løbet af en Uge skal jeg være her tilbage i Spidsen for en Krigshær!«

Han rejser sig og forlader Raadslagningspladsen, idet han raaber tilbage:

»Sørg for at holde Fjenderne ude en Uge!«

Atter tages der fat paa Forhandlingerne om, hvad der bør gøres. Man ved nemlig kun altfor godt, at Asriel fører større Ord i Munden, end han kan indfri.

Tilsidst opnaas der Enighed om at sende to Mænd til Gibeas, til Kong Saul, for at underrette ham om Byens ulykkelige Stilling og bede ham bringe Undsætning.

De to Sendebud skal, uafhængigt af hinanden, se at snige sig ud af Byen, naar Natten er falden paa.

Spørgsmaalet er nu kun, om der i Byen findes to kække unge Mænd, som vil paatage sig det farefulde Hverv.

Solen er ved at synke ned bag de skovklædte Bjergaase.

Saul kommer fra Marken, drivende en Flok Køer foran sig. Da han nærmer sig Byen, hører han Graad og Hyl.

Han vender sig mod Slaverne og giver dem Ordre til at føre Kvægflokken hjem. Selv skynder han sig afsted frem mod Byporten.

En Flok Kvinder udstøder Hyl og Jammerskrig, og de tilstedeværende Mænd staar tavse med nedslagne Miner.

»Hvad er der sket?« spørger Saul. »Hvorfor Hedenske Kvinder.

græder Kvinderne? Og hvorfor ser alle Mændene saa nedslagne ud?»

Og i Munden paa hverandre begynder flere at fortælle om, hvilke ulykkelige Tidender der er komne fra Jabes Gilead. Den ene af de udsendte unge Mænd har lige for et Øjeblik siden været i Gibeå. Og idet Saul staar og lytter til Fortællerens Ord, kommer netop den anden og stadfæster det fortalte.

Saul forstaar, at nu er Tiden der, da Gud vil kalde ham ud fra det stille, hjemlige Liv, da Gud vil bruge hans Arm mod Landets Fjender. Og »Guds Aand kommer over ham«. Nu bort med den vanlige Sindighed og Ro! Her maa handles og handles snart! Nu ikke længere ængsteligt spørge, om Israels Stammer vil følge ham, komme, naar han kalder! Her maa det lyde: I skal!

Og med en Ildfuldhed og en Myndighed, som ikke forfejler sin Virkning, vender han sig mod de omstaaende:

»Sammenkald hundrede og tyve af Byens raskeste unge Mænd! Lad dem være rede til at ride ud i Landet om en halv Times Tid!«

Nu først kommer Slaverne med Kvæget.

Saul giver nogle Ordre, og i Løbet af faa Øjeblikke er to Okser slaaede ned og skaarne i mange Stykker.

Nu kommer ogsaa de første af de sammenkaldte raske unge Mænd, nogle ridende paa Kameler, andre paa Æsler, atter andre paa Heste.

Enhver af dem faar overgivet et Stykke Kød af de slagtede Okser. Og nu giver Saul de ti første af Rytterne Ordre til saa hurtigt som muligt at ride mod Nord, til Naftali Stamme og kundgøre i alle Byerne der, at enhver vaabenfør Mand, hurtigst ske kan, skal møde, udrustet til Krig, i Besøk overfor Jabes Gilead. Kødstykkerne skal Unger-svendene fremvise, idet de siger: »Saaledes siger Kong Saul: »Hver den, der ikke følger Kaldet og drager i Strid nu, med hans Kvæg skal der blive handlet, som sket er med Kongens to Okser!« «

De næste ti Mænd ordres til at ride til Asser Stamme og der kundgøre Kongens Bud.

Saa udsendes ti til Sebulon, ti til Isachar og til hver af de øvrige Stammer.

Da endelig de sidste er dragne bort, iler Saul til sit Hjem, som han dog straks atter forlader, ridende paa et Æsel.

Hans Rejse gælder Rama, Profetens By.

Stjernerne tindrer paa den mørkeblaa Nathimmel. Æslet traver frem ad Vejen, og Saul lader det det meste af Tiden skøtte sig selv, mens han med højtidstfuld Alvor skuer mod oven.

»Herre! Du udvalgte mig til Konge over dit Folk, skønt enhver anden Israelit med større Dygtighed og Kraft kunde have udfyldt denne Plads. Læg da for dit Navns Skyld Kraft i min Arm! Giv mig Visdom og Dygtighed til at føre din Folkhær frem til Sejr mod Fjenderne! Og din Sag bliver det at overvinde Folkets Trods og Stivsind,

saa at det bøjer sig under mine Bud og adlyder den Befaling, jeg har udstedt!«

Nærmere og nærmere kommer han Rama.

Han er saa rolig, saa fortrøstningsfuld, at det forekommer ham selv som et Under. Ja, er det ikke mærkeligt: For faa Timer siden vilde han ikke have vovet at udstede noget Kongebud. Han vilde have tvivlet om, at nogen vilde adlyde ham. Han ved jo selv, at han hører til en af de mindst ansete Slægter i den af de øvrige Stammer for faa Aar siden saa godt som ødelagte Stamme. Men saa snart han hørte de onde Tidender fra Jabes, udsendte han uden lang Betænkning og uden Tvivl sit Kongebud: I skal!

Og nu? Hvis nu Folket, som i lange Tider har været vant til at handle, som det selv fandt for godt, hvis det nu ikke adlyder hans Kongebud, hvorledes skal han da være i Stand til at sætte sin Trusel i Udførelse? Og, hvis dette ikke sker, hvorledes skal han da nogensinde kunne komme til at staa for Styret, til at tage den Gerning op, som Herren, forunderligt nok, har udvalgt ham — netop ham — til?

Men disse Spørgsmaal foruroliger ham ikke. Han er i dette Øjeblik saa rolig, saa forunderlig fortrøstningsfuld.

»Det bliver din Sag, o Herre, at lægge den Magt i mine Hænder, som du har udvalgt mig til!«

Snart har han naaet Rama.

Den gamle Profet billiger fuldt ud, hvad den unge

Konge har gjort, lover at bede til Kongernes Konge om Sejr for Israels Vaaben, lover at følge med til Besek og velsigner tilsidst Israels Konge i Herrens Navn.

— Allerede Dagen efter rider Saul ud fra Gibeá, ledsaget af et ret anseligt Følge. Han er iført en skinnende Ringbrynje af Kobber og bærer paa Hovedet en Kobberhjælm. Paa hans Ryg er fastgjort et stort Pilekogger, velforsynet med Pile, og desuden et stort, skinnende Kobberskjold. Ved hans Side er Buen og Sværdet fastgjort, og i Haanden fører han en Lanse.

Ved hans højre Side rider hans Slægtning Marja. Han er væbnet paa samme Maade som Kongen.

Den smukke Yngling, Jonathan, rider lige bag efter sin Fader. Han har bedt og tryglet om at faa Lov til at være med, og Faderen har da tilsidst givet ham Tilladelsen.

Nogle af Følget er til Hest, andre rider paa Kameler eller Æsler, og atter andre er til Fods. Nogle er iførte stive Læderkyradser, hægtede paa Siderne og med Metalprydelser om Halsen, andre bærer Jern- eller Kobberbrynjer, og atter andre har slet intet Harnisk paa, bærer kun Skjold, Bue og Pile.

Ved Rama slutter Profeten Samuel sig til Følget. Den gamle Mand rider paa et Æsel og medfører ikke Vaaben.

Kong Saul kalder ham hen til sig, lader Marja ride om ved sin venstre Side og giver Profeten

Plads ved den højre. Og nu samtaler han skiftevis med disse to.

Ved Silo modtager Hæren Forstærkning, idet Daniterne og Efraimterne støder til.

Ved Sichem slutter de øvrige Efraimter sig til Hæren, og ved Thirza i Manasse Stamme paa denne Side Jordan venter ny Flokke paa Hovedhærens Komme.

Der er ikke Tale om at slaa Nattelejr op. Det gælder om at komme saa rask frem som muligt, for i Tide at kunne komme den ulykkelige By hinsides Jordan til Undsætning.

I Nærheden af Sukkoth har Stridsmændene af Naftalis, Assers og Sebulons Stammer samt Mændene af Isaschars Byer slaaet Lejr for at afvente Kongens Komme.

I en Fart slaas Teltene sammen, og den nu af mange Tusinde Mænd bestaaende Hær drager ned til Jordanflodens græs- og buskklædte Bred. Vade-stedet er snart fundet, og Overgangen tager sin Begyndelse.

Tredjedagen efter Sauls Afrejse fra Gibe'a har den samlede Hær slaaet Lejr ved Besek, hvorfra man, hinsides en lille Bæk, som iler afsted for at naa Jordan, tydeligt kan se den belejrede By og endogsaa opfange Glimt af Nahas' Hærs blanke Skjolde.

Kong Saul lader nu foretage en Optælling af alle sine Stridsmænd, og det viser sig, at Hæren tæller omtrent tre Hundrede Tusinde Mand.

Fra Juda Stamme er endnu ingen Krigere komne. Men Optællingen er næppe tilendebragt, førend man i Retning efter Jordan ser en ny Flok rykke frem. Det er Juda Mænd. Og da de har naaet den øvrige Hær, tælles ogsaa de, og det viser sig, at de udgør tredive Tusinde Mand.

De to Udsendinge fra Jabes Gilead, som har sluttet sig til Hæren, bliver nu kaldt frem for Kongen, som tilligemed den gamle Profet har taget Sæde i et Telt for at lægge Planer for Angrebet.

Da de to unge Mænd træder ind, vender Kongen sig mod dem:

»Prøv paa, naar Mørket nu snart atter har sænket sig over Jorden, at snige eder ind i Jabes! Lykkes det eder at naa derind, saa kundgør for Byens Indvaanere, at Hæren i Morgen ved den anden Time vil rykke frem til Kamp mod Ammoniterne!«

»Og læg til,« vender Samuel sig til Sendebudene, »at saa sandt som Israel ikke stoler paa sin egen Kraft og Styrke, men paa Herrens Hjælp, saa sandt skal Ammoniterne blive drevne paa Flugt og den ulykkelige By blive friet fra Skændsel og Ødelæggelse. Vort Løsen skal være: »Herren er vor Styrke!««

Da de to unge Mænd har forladt Teltet, giver Samuel og Saul sig atter til at lægge Planer for Angrebet. Og flere af de dygtigste Mænd af hver Stamme tilkaldes omsider for at indvies i, hvad de to er blevne enige om.

Næste Morgen ved Daggry bliver der ofret til Jahveh, Israels Gud, og den gamle Samuel formaner Folket til ikke at stole paa egen Kraft, men vente Styrke og et godt Udfald af den forestaaende Kamp af Kongernes Konge, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud.

Saa deles Hæren i tre Hobe, som fra forskellige Sider skal rykke frem til Kamp mod Fjenderne.

Ammoniterne angribes saaledes fra tre Sider paa een Gang, og fra den fjerde Side rykker den belejrede Bys vaabenføre Mænd ud for at fremskynde Sejren.

Fjendernes Forvirring er stor over saaledes at se sig angrebne fra alle Sider. Rasende slaar de om sig paa maa og faa, rammer lige saa godt Ven som Fjende.

Kong Nahas staar paa sin tohjulede Stridsvogn og uddeler drøje Hug, men ser snart, at alt er tabt, og gør omkring for at flygte. Han indhentes imidlertid af Marja, som rider i Spidsen for en Flok Svende.

»Overgiv dig, din Ammoniterhund!« raaber Marja til ham.

Kongen udstøder en raa Latter og driver stærkere paa sine Heste. Men snart er han reven ned af Vognen og kastet til Jorden.

»Det var dig, som vilde være saa naadig mod hver Mand i Jabes og i hele Israel kun at stikke hans højre Øje ud!« raaber Marja. »Det vil være en Velgerning mod dig at behandle dig paa samme Maade, inden du skal dø!«

Og Marja planter sit Spyd i Kongens højre Øje, hvorefter han giver ham Dødsstødet.

Endnu raser Kampen, men det er ikke vanskeligt at se, hvilket Udfald den vil faa.

Kong Saul holder sig ikke tilbage. Overalt, hvor Faren er størst, farer hans Stridshest frem. Og hans Vaaben blinker og falder med frygtelig Kraft.

Ammoniterlig ligger strøede i Hobetal overalt paa Valpladsen, som er overflydt med Blod. Israels Mænd kæmper som Løver, opflammede af hellig Ild. Herren har hørt sit Folks Raab. Herren vil give Sejr!

Men oppe paa en Bakkeskraaning ved Bymuren staar den gamle Profet. Han er ikke med i Kampen, men han beder uafsladeligt til Israels Gud om Sejr for sit Folk.

Kampen er endt, Sejren vunden. De af Ammoniterhæren, som endnu er i Live, er blevne saaledes spredte, at der næppe findes to af dem sammen.

Under Folkets Jubelraab og Sejrsskrig drager Kong Saul ind i den nu befriede By. Kvinder og Børn strør Palmegrene paa hans Vej. Og Folkets Hyldest synes ingen Ende at ville tage.

Men omsider tilkendegiver Kongen, som er naaet frem til Torvet, at han ønsker Stilhed, og da de opildnede Hyldningsraab er døde hen, raaber han ud over Mængden:

»Raab ikke »Hil« for mig! Jeg er svag og

ringe; men Jahveh, Israels Gud, lagde Styrke i min Arm. Det er ham, der har givet os Sejr! Tak og pris ham og ikke mig, som kun har været hans Redskab til Byens Frelse!«

Og Kvinder, Børn og graahaarede Mænd kaster sig ned paa Jorden tilligemed en Del af Krigerne, som nu har sat de blodige Vaaben til Side og tilbeder den Gud, som med faderlig Omhu vaager over sit Folk.

Den gamle Samuel hæver sin Røst:

»Kundgør for eders Børn og Børnebørn om denne Sejr, som Herren ved sin Salvende lod Israel vinde over sine Fjender. Ham være Pris og Ære i al Evighed!«

Og derpaa udtaler Profeten Pagtens Velsignelse over de endnu knælende Skarer.

Imidlertid er ikke paa langt nær alle Krigerne til Stede ved denne Højtidelighed. Ude i Ammoniternes Lejr gaar det løs med at plyndre. Der er der Guld og Kostbarheder i Mængde.

Da Folket atter har rejst sig, lyder et mægtigt Raab op mod Saul og Samuel:

»Hvor er nu den Mand, som den Dag, da Kong Saul blev udvalgt til Konge, haanede ham og sagde, om virkelig en saadan Ubetydelighed som han skulde være Israels Konge? Lad nu den Mand komme frem, at han kan faa sin velfortjente Straf! Kongen har i Dag vist, at Herren er med ham!«

Og fra de tilstedeværende Tusinder raabes højt og lydeligt:

»Den Mand, som har haanet vor sejrsele Konge, skal dø!«

Kongens Aasyn formørkes. Han kommer i Huden Ed, han har svoret.

I det samme baner en ung Kvinde med flagrende Haar og med Sorg og Angest præget i alle Miner sig frem gennem Mængden. Hun kaster sig ned for Kongens Fødder.

»Vær naadig mod min Husbond, om han endnu er i Live! Jeg ved nok, at han har udtalt fornærmelige Ord mod dig, Herre og Konge! Men tilgiv ham, vær ham naadig, for min Skyld!«

Den bedende Kvinde omslutter Kongens nøgne Ben med sine bløde Arme og udgyder Taarer paa hans Fødder.

Sauls Ansigt antager straks et endnu haardere Udtryk end før. En-Stund staar han tavs og ser paa den liggende Kvinde, som han straks har genkendt. Og efterhaanden gaar Haardheden i hans Ansigt over til Vemod.

»Du beder for hans Liv, Machira?«

Hun ser op paa ham med sine taarevaade Øjne. Graaden snører hendes Strube sammen, saa hun næsten ikke kan faa et Ord frem.

»Ja — — skaan hans Liv!« faar hun endelig stødt frem.

»Mindst havde jeg ventet, at du, Machira, vilde have bedt om Skaansel for ham!«

»Jeg holder af ham!« svarer hun og væder paa ny Kongens Fødder med sine Taarer.

»Du holder af ham, Machira?«

»Ja — — jeg har lært at holde af ham! Skaan ham for min Skyld!«

Atter bliver den unge Konges Aasynsudtryk mørkt og haardt:

»Han har forbrudt sig mod Adonais Love. Han har voldelig bortført dig fra din Faders Hus. Derfor kan jeg dømme ham til Døden!«

»O, men skaan ham, Konge! Jeg var flygtet bort fra ham og kunde have rejst hjem til min Faders Hus. Men jeg holdt af ham og vendte frivillig tilbage til ham. Jeg vilde kun vise ham, at han kunde vinde mig, men ikke tvinge mig til sig!«

»Hans Skyld er derfor ikke mindre! Han bortførte dig og lod dig vogte af nogle Slavinder. En af disse slog han ihjel!«

»Men jeg vendte tilbage og plejede hende saa godt, jeg kunde!«

»Hans Skyld bliver derfor ikke mindre! Desuden har han, som du hørte, haanet mig, mig, som Herren har udvalgt til Konge over sit Folk! Og jeg har svoret en hellig Ed paa, at jeg vil tage Hævn over ham. Min Ed maa jeg holde!«

Den unge, smukke Kvinde udbryder i høje Klageraab.

»Saa dræb mig med!«

»Gaa du bort i Fred, Machira!«

Kongen vender sig til nogle af sine Mænd.

»Gaa og skaf mig Asriel Ben-Hadad hid!«

Imidlertid er Kongens Telt bleven rejst paa

Byens Torv, og Byens Borgere kappes nu om at faa Lov til at frembære Mad for Saul og alle hans Krigere. Disse lejrer sig omkring paa Gaderne eller i Husene, hvor de bedst kan faa Plads.

Saul har netop begyndt at spise, da de udsendte Mænd kommer og melder, at Asriel for flere Døgn siden har forladt sit Hjem, og at han ikke siden er vendt tilbage.

Kongen farer op.

»Hvor er han da?«

»Hans Medhustru, som ligger og græder her udenfor Teltet, maa vel vide, hvor hendes Herre er!«

»Før hende ind!«

Machira føres ind. Der glimter noget vaadt i Sauls Øjne ved Synet af hendes Kummer.

»Hvor er din Husbond — Asriel Ben-Hadad?«

»Herre Konge! Er han ikke blandt dine Stridsmænd? Alt for flere Dage siden sneg han sig ud af Byen for at skaffe Undsætning!«

— I dette Øjeblik kommer en Flok Krigere bærende med en bunden Mand, som de har fundet ude i Ammoniternes Lejr.

Flere af de i Gaderne liggende Stridsmænd springer op ved Synet af den bundne.

»Slaa ham ned!« raabes der fra mange Strubber. »Det var ham, der udtalte Haansordene om Kongen!«

»Kongen skal selv tage Hævn!« raaber andre. »Før ham frem for Kongen!«

Og bunden paa Hænder og Fødder føres Asriel

frem for Kong Saul. Aldrig saa snart har Machira genkendt sin Husbond, førend hun kaster sig ned paa Jorden ved hans Side, kysser hans Mund og stryger hans brune Kinder.

Med et ømt Blik vender Asriel sig imod hende.

»Ja, nu maa vi skilles, Machira! Fra at være Ammoniterkongens Fange er jeg nu kommen i Sauls Vold, og jeg venter ingen Naade af hans Haand!«

Marja har trængt sig ind i Teltet. Hans Ansigt udtrykker skadefro Glæde ved Synet af den fangne Mand. Og han begynder at udstøde en Strøm af Forhaanelser mod den faldne Storhed.

»Ti!« raaber Kongen med Myndighed. »Ikke et Ord mere, Marja!«

Asriel vender sit Ansigt om imod Kong Saul.

»Du har sejret, Saul! Og jeg venter ingen Naade af din Haand! Giv mig da Dødsstødet, jo før jo hellere!«

Saul har rejst sig og staar en Stund eftertænk-
som og med Vemod i Blikket.

»Dagen i Dag er en Glædesdag!« siger han omsider. »Jeg ønsker ikke, at nogen skal dø i Dag; thi Herren har givet Frelse i Israel!«

Og nu bøjer han sig og løser med egen Haand den fangnes Reb.

»Asriel Ben-Hadad! Jeg skænker dig Liv og Frihed!«

Aldrig saa snart har Machira forstaaet Kongens

Mening, før hun atter kaster sig for hans Fødder. Og nu væder hun dem med Glædestaarer.

Asriel rejser sig og gaar ogsaa hen og kaster sig ned for Kongen.

»Min Arm, mit Liv skal fra denne Stund tilhøre Herrens Salvede, Israels Konge!«

»Men din Ed, Herre Konge?« udbryder Marja.

»Jeg svor, at jeg vilde bøje den trodsiges stive Nakke, og at jeg vilde tvinge ham for mine Fødder. — Og se! Herren, Israels Gud, har udført min Hævn og tvunget Asriel ned for mine Fødder!«

Sauls Ansigt har nu antaget det sædvanlige mildt-alvorlige Udtryk.

Han bøjer sig og rækker sin ene Haand til Asriel og den anden til Machira og rejser dem op.

»Og nu,« udbryder han, »lad os spise og drikke og være glade, at Adonai har hjulpet os i Dag!«

Og han nøder sin tidligere Fjende og hans Medhustru til at lægge sig til Bords og lægger selv de bedste Stykker af Maden for dem.

»Som din Konge,« vender han sig derpaa mod Asriel, »har jeg to Ting at sige dig!«

Asriel er dybt rørt.

»Befal, byd over mig! Jeg skal adlyde dig!«

»Den gamle Charan Ben Mader ønsker ikke at faa den Morgengave, som han efter Loven har Ret til! Giv da halvtresindstyve Sekel Sølv til de fattige i Jabes!«

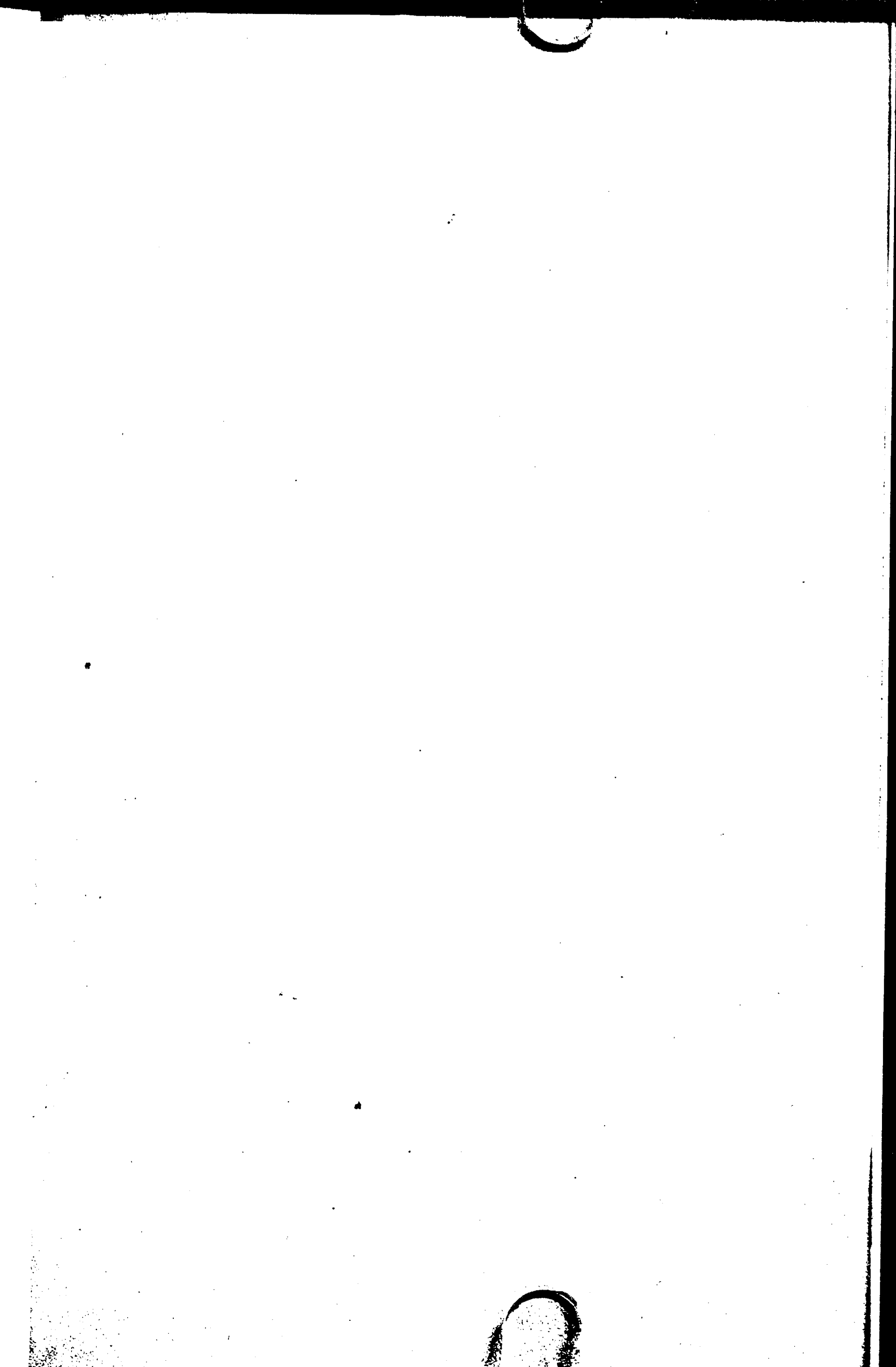
»Jeg skal give det tidobbelte!«

»Og vær god mod dine Slaver! Husk paa, at vore Forfædre har været Trælle i Ægypten!«

»Jeg skal af al Magt søge at beherske mit hid-sige Sind!«

»Og maa jeg nu som Menneske bede dig om en Gave? Giv mig den Slave, som løb bort fra dig, og som endnu opholder sig i min Faders Hus!«

»Han er din, Herre Konge!«

Af Alfred Lind er tidligere udkommen:

SOUGANO

En Fortælling fra Japan.

Uddrag af Bladenes Anmeldelser:

— — »Der er en egen Stemning over den lille Bog — —«. »Emnet, der selvfølgelig ogsaa omfatter en Kærlighedshistorie, skyldes Forfatteren, der ligeledes har Æren af den fængslende Stil og de mange poetiske Billeder, der oprulles i broget Blanding.« Nationaltidende.

»Sougano er en virkelig kønt og godt fortalt Historie — — god, sund Folkelæsning.« J. S. i Højskolebladet.

»Fortællingen, der har sin Oprindelse fra Øen Jesso, er baade underholdende og lærerig.« Odense Avis.

»Den lille Bog afgiver en lige saa sund og fornøjelig som belærende Læsning for Folket og kan særlig anbefales til Læsetasker og Sognebogsamlinger. Søndagsbladet.

»— — udmærket for den modnere Ungdom« — — — »Sproget let, Naturskildringerne malende.« Svendborg Avis.

»— — køn er den lille Bog i hvert Tilfælde, og vil sikkert — — være i Stand til at glæde og underholde ikke altfor kræsne Læsere.« M. i Østsjællands Folkeblad.

»— — en velskreven Fortælling — —.« Faaborg Avis.

»— — den lille Fortælling er rig paa spændende Optrin, men helt igennem fortalt paa en saa jævn og tilforladelig Maade, at den faar et troværdigt Præg — —.« »I novelistisk Form gives der — — — en Del gode Oplysninger. Derfor kan man have baade Udbytte og Fornøjelse af »Sougano«.« Svendborg Folkeblad.

»Bogens Skildringer fra det fjerne østasiatiske Land læses helt igennem med Interesse — —.« Faaborg Folketidende.

»Sougano« faas i alle Landets Boglader og koster 150 Øre.

Milo'ske Boghandels Forlag, Odense.

